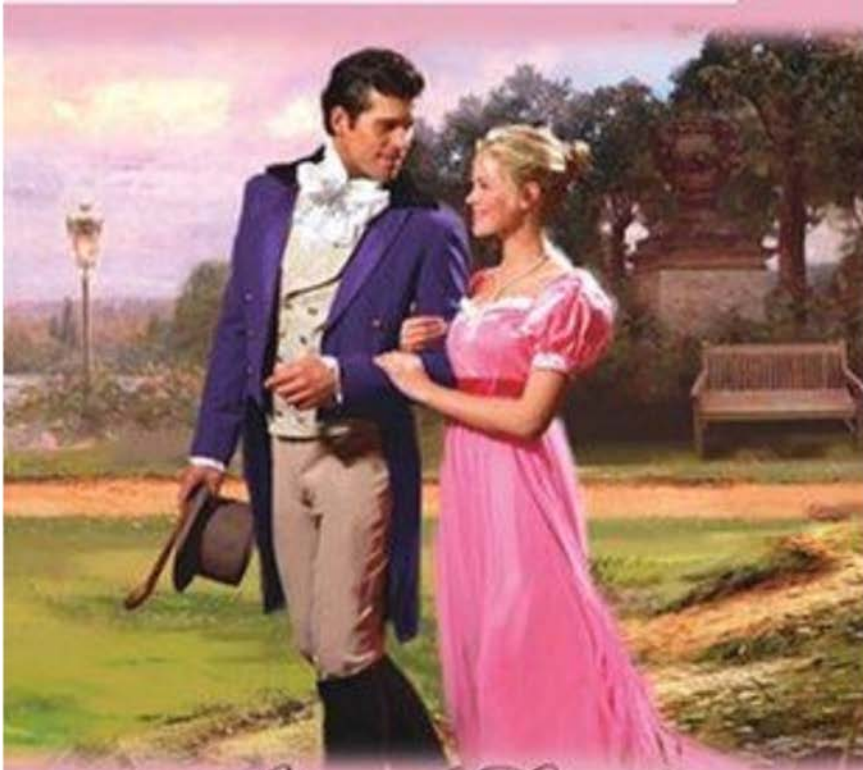

Bosnaunted

Foreword by *New York Times*
bestselling author **Kasey Michaels**

GEORGETTE HEYER

April Lady

Bosnaunted

GEORGETTE
HEYER
Naiuka

Prevela
Krunica Trbojević

Naslov originala
Georgette Heyer
APRIL LADY
Copyright © 1957 by Georgette Heyer

Bosnaunited

Naivka

Ne obazirući se na njenu prošlost ispunjenu skandalima, erl Džajls Kardros bio je ubeđen da ga njegova žena voli. Ali, kada računi iz ekskluzivnih prodavnica i dugovi počnu da se gomilaju, Džajls počinje da sumnja da njegova obožavana supruga nije tako naivna...

Tišina u biblioteci, ne intimna tišina već puna napetosti. Plave oči gledale su preko pisaćeg stola u hladne sive oči i pregršt računara u njegovoj ruci, oborene glave i stegnute ruke. Uprkos modernom (i vrlo skupom) penjoaru od francuske svile i lepim zlatnim uvojcima doteranom od najpomodnijeg frizera u Londonu, izgledala je veoma mlada, kao devojčica koju su uhvatili u nestašluku. Još nije imala devetnaest, a bila je udata nepunu godinu dana za džentlmena koji je stajao i uporno je posmatrao.

„Dakle?“

Proguta skoro grčeci se. Erl je govorio nežno, ali on je čula neumoljivost u njegovom glasu. Krišom ga plašljivo pogleda i ponovo obori oči crveneći. Nije se mrštio, ali nije bilo sumnje da zahteva odgovor postavljen grešnoj mladi.

Ponovo tišina koju je remetilo kucanje sata na kaminu. Ledi stegnu prste da su pobeledi.

„Pitam te Nel zašto ovi trgovci...“ i erl podiže račune i pusti ih da padnu... „smatraju potrebnim da meni šalju ove račune?“

„Vrlo mi je žao!“

„Ali to nije odgovor.“

„Pa, možda što sam ja... zaboravila da ih platim.“

„Zaboravila?“

Još niže pade njena glava i ponovo proguta.

„U dugu opet, Nel?“

Kao krivac klimnu glavom i dublje crvenilo obasu joj obraze.

Izraz mu je bio nedokučiv i neko vreme ne reče ništa. Pogleda je ali šta misli bilo je nemoguće pogoditi.

„Izgleda da ti nije dovoljna ona svota“, primeti.

Znala je da je svota koju joj daje vrlo velika, pogleda ga preklinjući i zamuca: „Oh, ne, ne!“

„Onda zašto si u dugu?“

„Kupila sam stvari koje nije trebalo. Ovaj... penjoar, na primer. Zaista mi je žao! Neću više.“

„Mogu li da vidim tvoje plaćene račune?“

Ovo je bilo rečeno još nežnije, ali je oteralo crvenilo sa lica. Pobledela je kao što je pre toga bila crvena. Imala je dosta plaćenih, ali je dobro znala da je ceo iznos, mada je njoj, ćerki osiromašenog plemića, izgledao ogroman, ipak ni pola lepe svote koju je primala svaka tri meseca. Očekivala je pitanje kojeg se plašila i nije smela otvoreno da odgovori.

O došlo je. „Pre tri meseca, Nel, zabranio sam ti da plaćaš dugove svog brata. Dala si reč da nećeš. *Jesi li to uradila?*“

Mahnu glavom. Bilo je užasno lagati, ali šta je mogla drugo uraditi kad je bio strog, bez saosećanja prema jadnom Dajsartu? Tačno je bilo da Dajsartove nevolje potiču od zle sreće. Kardros nije mogao razumeti koliko je nepravedno osuđivati Dajsarta što nije mogao napustiti kocku i klađenje na trkama. Ta fatalna crta, rezignirano je govorila mama, bila je u krvi. Deda je umro u dugovima, a otac u nadi da će povratiti bogatstvo još više je založio imanje. Zato je otac bio presrećan kad ju je Kardros zaprosio. Kardros je bio isto tako iz dobre porodice i još bogate. Otac je bio primoran da najstariju kćer da najbogatijem proscu, čak (užasna misao) trgovcu koji je hteo da se uzdigne. Uradio je to hrabro i zaista mesec dana posle - Kardros nije samo video ledi Helen Ervin već odlučio da će ona biti mlada na koju je tako dugo čekao. Takva sreća nije nikad zadesila lorda Pevnsija. Pretpostavljalo se da će Kardros preko trideset godina star, bez bliže rodbine, sem jednog koji bi ga nasledio, morati da razmišlja o braku u bliskoj budućnosti. Mogao je da izabere najlepše devojke koje su mame predstavljale u salonima i u Almaku. Štaviše, sudeći po dami koja je bila poznata kao njegova ljubavnica, izgledalo je da mu je ukus bio za nešto starije i iskusnije od deteta tek izašlog iz učionice. Nikad otac nije pomišljao da će njegova mala Nel toliko pomoći porodicu. Njen uspeh, Kardrosova darežljivost bili su suviše za njega, tek što je odveo dete do oltara dobio je napad. Doktoru su uveravali ledi da ima dosta godina života pred sobom, ali napad je bio jak, morao je da napusti svoje rasonode i da se povuče u pradedovski dom u Devonširu, gde su se i supruga i zet nadali da će biti primoran da ostane.

Nel nije znala šta je Kardros učinio za njene zahvalne roditelje. Sve je to bilo pod nejasnim nazivom zaveštanja. A ona ne treba da lupa svoju malu, lepu glavu oko toga već da se uvek ponaša dostojanstveno i diskretno. Zahvalna majka joj je objasnila kakve su njene dužnosti. Uključivale su krajnju ljubaznost, ne dosađivati mu s neumesnim pitanjima čak i kad bi (možda) bila svesna da je u vezi s nekom van njihove sjajne kuće u Grovner skveru. „Uverena sam u *jednu* stvar, ponašaće se prema tebi s velikim obzirom“, jednom je rekla i nežno joj potapšala ruku. „Ophođenje mu je izuzetno dobro i sigurna sam da nećeš imati razloga da se žališ na onu vrstu zapostavljanja - ili ravnodušne učtivosti koja je sudbina mnogih žena u tvojim prilikama. Ništa nije strašnije nego biti udata za čoveka koji dozvoljava da se vidi kako njegova naklonost pripada drugoj.“

Mama je morala da zna jer to je bila njena sudbina. Ono što mama nije znala i niko nije pogodio da se njena pažljivo vaspitana kćer preko glave zaljubila u lorda pri prvom susretu, kada ga je ledi Džerzi, pokroviteljica Almaka, predstavila i ona pogledala u oči koje su se smešile na nju. Ne, mama nije ni podozrevala, iako osećajna, jer je znala da brak nema veze sa romantikom. Strahovala je da će se Nel morati udati za čoveka koji joj se ne dopada, mada je bila sigurna da joj se mora svideti tako šarmantan i lep džentlmen kao Kardros, tim više jer nije bilo sumnje da prema njoj oseća nežnost. Zaista je zamolio ledi Džerzi da ga njoj predstavi te večeri, vredne pamćenja; i ono što je docnije rekao ocu kad ju je zaprosio sasvim je uklonilo majčinu brigu, prema Nel će uvek biti pun obzira i pažnje.

Nije izgledalo Neli, zanetoj ljubavlju, da ju je Kardros isprobio samo što je lepa, od dobrog roda, dopadljivija od drugih mladih devojaka koje je kritički posmatrao, ali mama je bila uvek u pravu. Kada je Nel upoznala njegovu polusestru i štićenicu, živahnu brinetu, koja se nadala da će je snaja uvesti u društvo, uzviknula je: „Oh, kako si lepa! Mnogo lepša nego Džajlsova ljubavnica. Biće sjajno ako je izbaciš iz sedla!“

Bio je to strašan udar, iako se Nel nije ničim odala, mada slaba uteha. Zahvalna što je doznala istinu pre nego što ispadne smešna pokazujući srce pred svetom ili postane prava dosada lordu svojom zanesenom ljubavlju, što je posle svoje kratke sezone shvatila kako se smatra da nije u redu. A što se tiče izbacivanja iz sedla Ledi Orset - vrlo brzo je otkrila ko je ljubavnica - ta ambicija je verovatno pripala kao i

njeni raniji snovi samo mašti, svakako daleko od današnjeg dana kad je tražio da iznese svoje dugove.

„Reci mi istinu, Nel!“

Njegov ljubazni, ali nesumnjivo zapovedni glas povrati je u stvarnost. Bilo je nemoguće reći mu istinu, jer čak i kad bi joj oprostio što ga nije poslušala, ne bi oprostio Dajsartu za koga u njegovim očima nema izvinjenja. Ako on odbije da spašava Dajsarta iz teškoća i njoj to onemogućiti, šta će biti sa Dajem ili jadnim ocem? Nedavno je rekao, malo mrgodno, da bi najbolja stvar za Dajsarta bila da mu kupi čin u vojsci i pošalje ga sa Velingtonovom armijom na Poluostrvo; što bi verovatno uradio da je čuo o njegovoj novoj nevolji. Nema sumnje da bi Dajsart to prihvatio oberučke, jer je stalno priželjkivao vojnu karijeru. Jedino što je otac sa drugim sinom, učenicom u Harou, odbio da se i govori o tome, a majka bi, na santu pomisao da se njen prvorođeni sin izlaže opasnostima i neudobnostima vojničkih borbi, dobijala gušenja.

Ne, istinu ne može reći, ali kako objasniti tri stotine funti bez računa da to potvrdi. Nije bilo potrebno ćerki lorda Pevnsija više od par trenutaka da taj problem reši; niko nije bolje znao od Ervinovih kako novac može iščeznuti, a da ne ostavi traga. „Nije bio Dajsart! Bojim se bila sam ja!“ Vide kako se on promeni u licu, pogled zadržava na njoj, a linija usana steže, ona se uplaši. „Molim te nemoj se ljutiti“, počeo da moli bez daha. „Obećavam da nikad više neću.“

„Hoćeš da mi kažeš da si izgubila na kartama?“

Ona obori glavu. „Pretpostavljam, trebalo je da znam da je i to u tvojoj krvi.“

„Ne, ne, *zaista*, ne! Samo je izgledalo glupo i smešno ne igrati kad je svako to radio i izgubila sam nadajući se da će se sreća okrenuti i...“

„Ne treba ništa više da kažeš. Nema kockara koji ne misli da će se sreća okrenuti!“ Namršti se i dodade bezbojnim glasom. „Ne bih voleo, Nel, da preduzmem korake i onemogućim ti da igraš išta sem srebrnog voza ili slično tome. Ozbiljno te opominjem da neću dozvoliti svojoj ženi da postane ćerka faroa.“

„Nisam sigurna šta je to“, naivno reče, „ali neću to ponoviti, zato te *molim* nemoj uraditi nešto strašno!“

„Vrlo dobro. Podmiriću ove dugove i sve druge koje imaš. Molim te, donesi mi.“

„Sada?“ Nelagodno se seti fioke pune računa.

„Da, sada“, reče i nasmeši se. „Biće ti mnogo udobnije kada se svih rešiš.“

Složila se, ali kad je malo posle predala zgužvane račune nije se osećala ugodno.

Nije se moglo poreći da je bila rasipna. Suma, koju je Kardros dao, izgledala je devojci koja nikad nije imala novaca sem bednog džeparca, ogromna skoro bezgranična i bezobzirno je kupovala stvari. Ali sada kad je gledao te zapanjujuće račune mislila je kako je morala biti luda da na sve to potroši ne hajući.

Nekoliko trenutaka je čitao ćuteći ali najednom se namršti i upita: „Dve zlatne burmutice sa reljefom u boji?“

„Za Dajsarta!“ bojažljivo prošaputa.

„Oh!“ Nastavi da čita zloslutne račune. Vide kako uzima elegantan račun njene krojačice, srce joj siđe u pete i prestade da diše. Ništa nije rekao i ona odahnu. Ali trenutak docnije glasno pročita: „Ptica koja peva sa kutijom ukrašenom intarzijom - *kog đavola, je to...?*“

„To je muzička kutija za decu - moje sestre!“

„Shvatam“, i ostavi račun na stranu.

Ona povrati dah da ga malo docnije preseče kad lord uzviknu ne verujući „Gospode Bože!“

Drhteći proviri da vidi šta je prouzrokovalo uzvik i vide kako drži jedan drugi račun. „Četrdeset gvineja za jedan šešir?“

„Bojim se da je bio *malo* skup. Ima... ima tri *vrlo* lepa nojeva pera. Rekao si da ti se dopada“, očajno dodade.

„Tvoj ukus je uvek bez greške. Da li su mi se dopali i osam šešira koje si kupila ili ih još nisam video?“

Užasnuta promuca: „N-ne, *osam*, Džajlse, *zasigurno?*“

Nasmeja se. „Osam! Ne budi obeshrabrena. Sigurno su bili potrebni. Ali četrdeset gvineja izgleda mi papreno! Svakako su prava poslastica i divno ti stoje.“ Zahvalno mu se nasmeši i on je uhvati za bradu i štipnu je. „Da, vrlo dobro, madam, ali to je samo tišina pred buru! Dizala si sramno novac sa računa, draga moja! Izgleda nemaš ni najmanjeg pojma o rukovođenju i sumnjam da si ikad vodila knjige u životu. Sad ću izmiriti sve ove račune i staviću još sto funti na tvoj

račun. To bi trebalo - zaista moralo - da bude dovoljno do idućeg tromesečja.“

Ona uzviknu: „Oh, hvala ti! Tako je *jako* lepo od tebe. Obećavam da ću biti veoma pažljiva.“

„Nadam se da nećeš morati da striktno štediš“, ironično će on. „Ali ako imaš još nekih računa daj mi ih sada. Neću te grditi, ali te opominjem, Nel, neću da držiš račun kod Čajldsda dok s druge strane padaš u dugove po celom gradu. Na kraju tromesečja ne sme biti neizmirenih računa i ako sad kriješ neke, bolje ih predaj. Ako nađem da si me prevarila biću, zaista, ljut i neće biti samo grdnje!“

„Šta - šta ćeš uraditi, ako - ako se desi da dugujem kad dođe tromesečje?“ pitala je uplašena.

„Davaću ti novac za male troškove svakog dana i udesiću da se svi računi šalju meni.“

„O, ne!“

„Uveravam te da bi i meni bilo neugodno i osećao bi se isto tako ponižen. Video sam kuda bezobzirno trošenje vodi, u kojem izgleda ti uživaš, i odlučio sam da se to neće desiti u mom domaćinstvu. Misli, Nel! Da li si mi dala sve račune?“

Svesna da ga je već prevarila kao i njegova pretnja i neumoljiv izraz gotovo je savladaše. Uzbuđena nije bila u stanju da mirno razmisli te užurbano reče: „Da - oh, da!“

„Vrlo dobro. Nećemo o tome više.“

Kucanje srca se stiša, prigušenim glasom reče. „Hvala ti. Veoma sam zahvalna. Nisam imala nameru da budem tako rasipna žena.“

„Ni ja takav tiranin. Mogli bismo bolje, Nel.“

„Ne, ne. Nikad nisam to pomislila. Ti si veoma dobar - molim te oprosti što sam bila tako neugodna, oprosti mi.“

„Nel!“

Ispruži ruku, ali ona je ne uze samo se bojažljivo osmehnu i ponovi: „Hvala. Veoma si dobar! O, kako je kasno. M-mogu li da idem sada?“

Ruka mu pade i sasvim drukčijim glasom reče: „Nisam učitelj. Svakako idi, ako želiš.“

Promrmlja nešto o njegovoj sestri i Almaku i pobeže iz sobe.

Taj gest, posle ove scene u kojoj je on bio više učitelj nego muž, izgledao joj je kao izraz ljubaznosti, a ne neko toplije osećanje; a već onako napeta nije mogla da odgovori na to, i obično bi primorala sebe da mu odgovori na njegove ponude. Znala je da ga je njeno povlačenje moglo povrediti; da bi ga moglo raniti - nije sumnjala pošto je od početka bračnog života videla u njegovom vođenju ljubavi samo vitešku odluku da joj ne oda kako, mada joj je dao ime, njegovo srce pripada drugoj.

A što se tiče Kardrosa, ostao je sa gorkim mislima i sve većim podozrenjem da su svi oni koji su mu dobro želeli i molili ga da se ne ženi sa Nel, bili u pravu. Nikakvo dobro ne može izaći iz veze sa jednom Ervin. Jedan od njegovih rođaka, vrh pomodnog društva, Feliks Hederset je izložio stvar otvoreno, čak brutalno. „Ništa nemam protiv devojke, dragi moj, ali mi se ne sviđa štala.“

Tačno ni on nije voleo štalu. Ništa nije bilo dalje od namere da se oženi jednom Ervin, kao što mu je izgledalo neverovatno da se oženi iz ljubavi. Njegova dužnost je bila da se oženi, ali nekoliko godina uživao je u prijatnoj vezi sa modernom ledi lakog morala i vešte diskrecije, a da će podleći pred parom plavih očiju i nestašnih rupica na obrazima, bilo je van njegovog očekivanja. Tako se desilo. Video je prvi put svoju Nel u balskoj dvorani i bio kao gromom pogođen, ne toliko zbog neporecive lepote koliko nežnosti na licu i nevinosti njenog upitnog pogleda. Pre nego što je znao šta se desilo izgubio je srce i svaki dio razuma bio je kao vetrom odnešen. Vodila je poreklo od loze skupih rasipnika, i mogao je da se zakune kad je pogledao u njene oči da ju je, kao čudom, mimoišla mrlja Ervinovih.

Nije imala ni osamnaest godina kad se oženio, četrnaest godina mlađa od njega i kada se našao sa plašljivom, nedokučivom mladom veoma pažljivo se ophodio verujući da će nežnost i uzdržljivost pridobiti to ljupko, živahno biće koje se, bio je siguran, krilo u tom bojažljivom detetu.

Uhvatio bi ponekad letimičan pogled tog bića - ili je tako mislio - ali nikad je nije osvojio; a strah da se prevario počeo je da raste u njemu. Bila je puna pažnje čak pokorna; ponekad izvanredan družbenik, uvek učtiva; mada nikad nije odbijala njegovo udvaranje ali nije ga ni podržavala ili davala znaka da ne bi bila srećna i van njegovog društva. Kad se jednom namestila u Grovner Skveru i bacila u vrtlog pomodnih zabava, uvela njegovu mlađu sestru u društvo, stekla ubrzo svoje

udvarače, nije bila ona vrsta žena koja je tražila pratnju svog muža. Bila je rasipna; danas je to otkrio, kao ostali iz njene porodice, bila je kockar, a ono ljubavi koju je imala, izgleda da je obasipala svoje male sestre i mangupa brata. Bilo je mnogih koji su govorili da se Nel udala za njega zbog bogatstva. Nije im verovao, ali je počeo da se pita. U njenom naglom povlačenju iz biblioteke video je želju razmaženog deteta da pobjegne od neprijatnog učitelja i nije ni sanjao da je pobjegla kako ne bi otkrila svoja osećanja.

Pobegla je u zaklon svoje sobe u nadi da neće zateći svoju sluškinju. I nije. Zatekla je zaovu kako blažena uživa probajući neke od njenih osam - ne, *devet!* - pomodnih šešira.

Apartman mlade grofice sastojao se od prostrane spavaće sobe i sobe pored, poznate kao garderoba, ali koja je više izgledala kao budoar. Milord je obe sobe preuređio prilikom ženidbe, gde je krevet imao zavese od roza svile koje su pridržavali kupidi i venci, dok je budoar bio u plavom i srebrnom brokatu. U frivolnoj senici na koju je bila otvoreno ljubomorna leđi Letiša Merion paradirala je pred raznim ogledalima zadovoljna svojim izgledom mada nije mogla da se odluči pod kojim nagibom šešir treba da se nosi. Pozdravi svoju snahu rečima. „Milo mi je što si došla! Čekala sam i čekala! Nel, ovaj šešir je *zanosan*, samo kako treba da se nosi? Ovako ili *ovako?*“

„Oh, nemoj!“ molila je Nel jer nije mogla da podnese uzrok svoje nevolje.

„Bože, u čemu je stvar?“

„Ništa, ništa. Boli me glava, to je sve.“ Primeti kako Leti gleda u nju i pokuša da se nasmeši. „Molim te, ne brini se! To je samo... samo...“ Nije mogla da nastavi i spreči suze koje su navirale.

„Nel!“ Leti baci *zanosan* šešir i pritrča, obavi ruke oko svoje snaje. „Molim te ne plači. Da li se nešto užasno desilo?“

„Ne, ne! To jest... bila sam užasno rasipna!“

„Je l' *to* sve? Pogađam. Džajls te je grdio. Ne obraćaj pažnju, smiriće se. Da li je bio ljut?“

„Oh, ne, samo mnogo nezadovoljan, nemam opravdanja!“ reče i obrisa oči. „Ali to nije najgore! Bila sam primorana...“ Pocrvene, prekide i dodade žurnim glasom: „Ne mogu ti reći. Nije trebalo to da kažem - molim te ne obziri se! Bila sam strašno nemarna i nadam se da ću

ubuduće biti pažljivija. Da li si želela da mi o nečem posebno govoriš?“

„O, ne! Samo da te pitam, mogu li uzeti tvoj šal od zefira večeras, ako ti ne treba - ali ako si neraspoložena neću ti smetati.“

„Možeš, možeš. U stvari nek' ostane tebi, sigurna sam da ga *ja* ne bih mogla ponovo nositi!“ reče Nel dramatično.

„Ne bi mogla ponovo... Nel, ne budi guska! Kad su ti ga pokazali oduševila si se i koštao je trideset gvineja!“

„Znam i video je račun i ni reči prekora nije rekao zbog čega bih u zemlju propala.“

„Što se mene tiče, veoma sam ti zahvalna. Mogu li ga zaista nositi? Hvala, prava stvar uz moju haljinu od francuskog muslina. *Htela* sam da pokušam i ubedim Džajlsa da mi takvu kupi.“

„Ne, ne!“

„Ne, ne bih sada kad je ljut. Sigurna sam da niko nije tako užasan kad je u pitanju dug! Šta ćeš obući večeras? Nisi zaboravila da će nas Feliks Hederset voditi u Almak?“

Nel uzdahnu. „Tako bih volela da ne idemo.“

„Pa, nema potrebe da ideš ako nećeš. Možeš javiti Feliksu, a mene će verovatno moja tetka Torn povesti kao i moju rođaku.“

Te reči odvratili su Nel od njene nevolje. Kad se udala, erl je doveo svoju polusestru jer je želeo da je odvoji od tetke. Gđa Torn je bila dobroćudna žena, ali njemu se nije dopadala jer je osećao da nema ni želju ni snagu da kontroliše svoju sestričinu. Bio je zapanjen kad je otkrio sa koliko slobode je Leti odgajana i kakve je pogrešne pojmove primila, a još se više zapanjio kad mu je rekla da se ozbiljno zaljubila u Džeremi Alendejla, vrlo pristojnog mladića iz dobre porodice ali koji nije odgovarao leđi Leti Merion. Radio je u Ministarstvu spoljnih poslova i mada su mu izgledi bili dobri njegove sadašnje prilike su veoma stešnjene. Majka udovica nije bila imućna, a školovanje mlađe braće i sestara je bilo njegova briga.

Erl je smatrao da je to sreća jer mada se mlad čovek ponašao po svim pravilima pristojnosti očigledno je bio zanesen Letišom. Da je mogla da dobije kontrolu nad svojim bogatstvom bila bi sasvim sposobna da ubedi svog dragog da pobegnu. Sada nije bio u stanju da je izdržava i takav nepredviđen slučaj nije dolazio u obzir. G. Alendejl nije rado viđen u Grovner skveru. Da li je mudro ili ne što nije voleo da bude

tiranin, erl nije zabranio da održava običnu vezu s njim. Neće navući na sebe prekore ako odigra dve igre sa g. Alendejlom, mada je Nel znala, ako bi došla u pratnji svoje nepažljive tetke, Leti se ne bi zaustavila na samo dve igre. Pogodila je kad je Leti rado prihvatila njenu želju da ostane kod kuće da će g. Alendejl biti u Almaku i ona se oslobodi migrene i obeća da će ići.

G. Alendejl je bio u Almaku. Nel se bezbroj puta pitala zbog čega se Leti zaljubila u njega. Bio je lepo građen čak i dobrog izgleda ali maniri su mu bili suviše formalni, bez one lakoće, a razgovor više brižljiv nego zabavan. Neosporno je bio solidan, ali Neli malo dosadan. G. Feliks Hederset se nije ustezao da kaže: „Čovek je užasna dosada, sumnjam da će to potrajati kod nje.“

„Neće, ali moram priznati da je pokazala veću vernost mada je stekla mnoge udvarače od kako je ušla u društvo. Jednom sam predočila Kardrosu da možda to ne bi bilo rđavo - ali njemu se ne dopada - samo je rekao da ako za nekoliko godina bude isto mislila neće se protiviti.“

„Ludo se protračiti“, reče nezadovoljni g. Hederset. „Do đavola, vrlo je zgodna mala! Pored toga i naslednica. Naravno razumljivo je da se želite otarasiti nje. Verujem da je veoma teško starati se o njoj.“

„O, ne! Kako možete to pomisliti! Srećna sam što mi je družbenica.“

Postiđen izvini se. Uprkos primedbama o njenoj porodici bio je najverniji kavaljer i smatrali su ga glavnim. Imala je i mnoge druge ali on joj je bio omiljen, slučaj koji je bio enigma onih pomodara koji nisu sanjali da divna mlada grofica nema smisla za flertovanje, već se smešila na g. Hederseta zato što je bio rođak njenog muža. Ponašala se prema njemu kao prema bratu, što mu je odgovaralo pošto nije bio udvarač, već se radi mode pripojio sviti ledi od položaja i lepote. Veliki pedant, kao iz kutije obučen, prefinjenog ukusa, odlične loze i veoma imućan. Nije bio ni lep ni govorljiv, oblačio se elegantno, izvanredno terao konje, mislilo se da je dorastao svakoj situaciji, i pored lepih manira bio je najomiljeniji pomodar iz Bond strita. Gospoda su ga smatrala dobrim čovekom, a dame cenile iz dva razloga: imati ga kao obožavaoca doprinosilo je njihovom značaju, a biti prijatelj s njim značilo je ne samo uživati pažnju čoveka od ukusa već primiti usluge po kojima je bio čuven. Za smelije dame koje su kvasile muslin da bi se pripio uz njihove divne oblike, bojile u zlatno nokte na nogama i stalno živele na ivici

društvene propasti, mlada leđi Kardros nije bila njihova sestra, mada je i ona, sasvim prirodno, želela da bude moderna i ima odane kavaljere. Pazila je da ne ohrabri poznate raspusnike koji su joj se udvarali. Na g. Hederseta mogla je da se osloni i na najdosadnijoj zabavi i nije morala da se boji kako će iskoristiti svoj položaj. Nije bio ni duhovit ni govorljiv ali izvesna oštroumnost ga je krasila, poklon mu je bio savršen, a držanje u balskoj dvorani bez premca. Čak je i Leti, koja je govorila da su njegovi pojmovi o pristojnosti zastareli, nije prezirala njegovu pratnju kad je išla u Almak. Almak nije bio nimalo zanimljiv, a njegove nadmene zaštitnice previše su tražile. Ako bi koja dama bila odbijena da bude primljena u te svete odaje, društveno je odbačena. Biti u pratnji g. Hederseta značilo je osigurati odobrenje čak stroge gđe Dramond Barel i poznato je da bi se i strašna grofica Liven nasmešila i na najneugledniju gospođicu.

Nel je bila iznenađena i oduševljena kad je došla u King strit i zatekla svog nemilog brata kako pleše s devojkom mirnog izgleda. Objasnio joj je da ga nikad nisu tako prevarili. „O, možeš da gledaš!“ reče dok su mu se anđeoski plave oči svetlele od besa.

Morala je da se nasmeje. „Daj, kakav si bednik, nisi hteo *sa mnom* da dođeš i tvrdio da te ni besni konji ne bi dovukli.“

„Nisu bili besni konji,“ odgovorio je mračno. „*Ne bi ni mogli!* Bila je to stara majka Venlok. Pozvala me je da priđem starinskoj kočiji u Bond stritu jutros i rekla da moram da večeram kod nje i upoznam sestričinu. Naravno da sam rekao da sam zauzet s prijateljima, ali mogao sam i ne govoriti. Te stare veštice koje su prisne sa mamom su najgore. Pazi, da sam znao da je naumila da me dovuče u Almak ne bih se mrdnuo, mogla je govoriti koliko hoće. Ja nisam čovek koji igra, a ovde ne možeš dobiti nikakvo piće sem limunade i oranžade - od te dve, proklet da sam, ne bih ni limunadu! - a ta dragocena sestričina za koju se klela da je zanosna devojka, samo je jedna aljkavica!“

„Trebalo je znati da će biti“, reče mudro g. Hederset.

„Zašto?“ pitao je vikont.

U drugom društvu bi g. Hederset odgovorio brutalno ali pred Nelinim nevinim pogledom njegova hrabrost splasnu i odgovori kako ne zna. Na kraju ne može reći sestri koja obožava brata da nijedna matrona ne bi dovela Dajsarta da prati zanosnu devojku na zabavu. Ako bi dotična devojka privukla njegovu nestalnu pažnju verovatno bi mu

zabranili ulaz u kuću. Može da bude naslednik jednog erla, ali poznata je stvar da je njegov plemeniti otac (dok nije imao sreće da uhvati Kardrosa) propao pošto je, vulgarnim rečima rečeno, došao do prosjačkog štapa i niko ko je posmatrao njegovu promenljivu karijeru nije mogao da se nada kako će povratiti porodicu na razboritiji put. Daleko od toga da su ga smatrali dobrom partijom već veoma opasnom, jer je pored slobodnijih sklonosti imao izvesnog šarma koji bi doneo propast delikatnoj mladoj osobi. Uz to, bio je vrlo lep i mada su ga kritikovali da je nepažljiv u oblačenju, nisu mogli poreći da su njegov visok stas i talasasta zlatna kosa privlačili sve oči, kao i nežan osmeh u isto vreme i tužan i vragolast. Jasno mu je bilo šta je g. Hederset mislio jer nije bio budala.

„Kukavica!“ izazivao ga je.

Međutim g. Hederset nije hteo da reaguje, a pošto je u tom trenutku Leti došla u pratnji g. Alendejla, Dajsart je prešao preko toga. Pozdravio je Leti drugarski kao nekog ko je bio u srodstvu s njim i zamolio je za ples. Iako nedvosmisleno privržena g. Alendejlu Leti nije bila zaslepljena vikontovim čarima i blaženo ode ostavljajući svog dragog da učtivo razgovara sa Nel.

Njen rođak Feliks je žučno gledao na to. Teško bi bilo naći veći kontrast između lorda Dajsarta i g. Džeremi Alendejla. Jedan je bio krupan mlad čovek, ozbiljnih očiju i pravilnih crta, dostojanstvenog duha i solidnog karaktera; drugi, visok, lep nemarnog držanja, pun smeha, bezobzirnih sjajnih plavih očiju koje su otkrivale promenljive naklonosti suprotne g. Alendejla. Ali u jednom pogledu bili su krvna braća: kao buduće partije sasvim nepodesni. G. Hederset, posmatrajući flert između Leti i njegovog gospodstva, bio je mišljenja da je izneverio svoju dužnost prema Kardrosu. Neki čovek, bržeg duha, nezadovoljno je razmišljao, umešao bi se pre nego što je Leti imala vremena da prihvati Dajsartov poziv.

I Nel je zamišljeno posmatrala par (mada je znala da se Kardrosu ne sviđa Dajsart, i da Leti ne voli nikoga sem Džeremija). Kad je videla Dajsarta htela je da mu poveri svoje nevolje. Nije se nadala da će joj vratiti novac koji mu je blaženo dala, ali bi bar mogla da ga opomene kako se ne može u buduće oslanjati na nju.

Nije bilo više prilike da sa Dajsartom govori. Neko je zamolio za ples i kad se vratila otrpao je Leti do g. Hederseta i vratio se svom

društvu.

Ostavio ih je deset minuta docnije pod tričavim izvinjenjem: stvar koju joj je predočila stara gđa Venlok koja je došla izričito da joj saopšti svoje mišljenje o njegovom ponašanju i držanju. G. Hederset nije mogao da je poštedi te osude, ali kad je jedna od njegovih i Kardrosovih strašnih tetaka našla za zgodno da prekori Nelinu lakomislenost. što je dozvolila Leti da pleše sa g. Alendejlom, priskočio joj je u pomoć, čak predložio leđi Čadli da svoje kritike uputi Kardrosu lično.

„Budi uveren Felikse da nemam takvu nameru! Daleko od mene da unosim smutnje!“

„Tačno!“ Neustrašivo će Feliks. „Vrlo verovatno bi prezrivo odbio.“

Nel je bila iznenađena takvim heroizmom. G. Hederset je odbacio heroizam, dok je gledao kroz monokl koji je užasno uveličao njegovo oko, kako se gospođa povlači i uveravao Nel da je govorio istinu. „Nema bojazni da će Kardros slušati *njene* priče. Štaviše, on zna da ne možeš sprečiti Leti da pleše bilo s kim. Sumnjam da bi i on mogao.“

Izgleda da je erl isto sumnjao. Nije se vratio sa večere priređene od Društva Bifstejka kad su gospe stigle u Grovner skver negde posle ponoći. Posetio je svoju mladu docnije ujutru. Zatekao ju je sa poslužavnikom od doručka preko kolena i razmaknutim zavesama od roze svile. Čitala je svoju poštu, pijuckala kafu i grickala komade hleba i butera. Sastojala se uglavnom od pozivnica oivičenih zlatom, bilo je tu i pismo od majke koje je pokušavala da dešifruje kada je Kardros ušao u sobu. Odmah ga je spustila, htela da gurne lokne koje su joj se izvukle ispod vrlo lepe kape za spavanje od muslina i čipke. „Oh, nisam mislila da ćeš ovako rano doći, strahovito sam neuredna!“

„Nemoj. Izgledaš divno, uveravam te!“ Uhvati njenu ruku i poljubi je. „Je li bio zabavan sinoćnji prijem?“

„Da, hvala. To jest - bilo je to samo večer u Almaku, znaš.“

„Znači ne tako zabavno“, sede na ivicu kreveta i uzme jednu od pozivnica. „Neće ni ova biti, mada ćemo je morati prihvatiti. Ona je Letina kuma. Da li se Leti pristojno ponašala sinoć ili se prilepila za onog Alendejla cele večeri?“

„Ne, zaista, nije. Samo je dva plesa s njim odplesala.“

„Iznenaden sam što je tako umerena - i čestitam ti: to je svakako

tvoje delo.“

„Naravno, *pokušala* bih da je odvratim od onoga što ti ne voliš, ali nije bilo potrebno“, reče u nedoumici. „Nazori g. Alendejla su *vrlo* striktni, ubeđena sam, da ne bi ništa tražio od nje što bi svet osudio.“

„Gospode Bože! Kakav bezveznjak! Draga moja, šta *ona vidi* u njemu?“

„Ne znam“, Nel će iskreno, „mada sam sigurna da ima izvrsne osobine i razuman je.“

„Razuman, koješta! Uvek mi je bio nepodnošljivo dosadan. Oh, kad bi se samo oslobodila te ludosti! Nemoguće je, znaš: nije ni imućan, a nema nikakve izgleda i kunem se da nikad nisam video par koji tako malo odgovara jedan drugome. Bio bih nitkov kad bih odobrio takvu vezu. Ako su njegovi nazori tako striktni kao što mi kažeš, onda ne moram da se bojim da će s njom pobeći u Gretna Grin.“

„Zaboga, ne!“ uplašeno će Nel.

„Tako moja tetka Čadli gundā.“

„Tvoja tetka Čadli! Džajls, bila je sinoć u Almaku i dobro me izgrdila što sam dozvolila da Leti pleše sa g. Alendejлом!“

„Kakav bezobrazluk!“

„O, ne! Mada je to i Feliks rekao. On joj je rekao da se tebi požali, što nije bilo baš učtivo, mada hrabro!“

„Pitam se kako ona zamišlja da mogu zaustaviti Leti! Sem da je zatvorim u Merion. Kad govorimo o Merionu, moram otići tamo sledeće nedelje. Nepotrebno, pretpostavljam, da te pitam hoćeš li poći sa mnom?“

Zapanji se. „Iduće nedelje! Ali Biding maskenbal...!“

Podiže obrve. „Zar je toliko važno? Što se mene tiče maskenbal u Čiziku...“

„Ne, zaista nije, ali obećao si Leti da će ići. To joj je prvi i napravila je divan domino kostim, i... i priznajem bilo bi vrlo ružno reći joj da ne može ići.“

„Do đavola i Leti! Zar ne može... Ne, pretpostavljam ne može. Vrlo dobro, neću te terati da ideš sa mnom.“

„Volela bih da mogu“, setno dodade.

Nasmešio se podrugljivo i uzme drugu pozivnicu. „Kadril bal kod Kuperovih! Biće strahovita gužva, moramo li da idemo?“

Učtiva opomena od g. Vorena, mali račun za miris, beli vosak za nokte, nije bio plaćen, sakriven ispod pozivnice leđi Kuper, pojavi se kad erl podiže pozivnicu. U pitanju je bilo par gvineja ali Nel instinktivno ispruži ruku da ga pokrije. Uхватиo je pokret, pogleda je i ona odmah ukloni ruku, zacrvene se ljuta na sebe.

„Kakva nas druga uživanja očekuju?“ uze drugu pozivnicu. „Skupovi i balovi izgleda da su u jeku, bićeš iznurena svim tim izlascima! Nemoj me vući, molim te!“

„To? O, ne! Biće to ženski skup. Ti... ti ćeš biti prisutan na našem?“

„Naravno.“

Nastade kratka tišina. Posle onog brzog pogleda kad erl ne obrati pažnju na račun g. Vorena, ona se oseti krivom i reče bez daha: „Kardrose, kakav elegantan domaći kaput! Nikad ga nisam videla.“

„Nadao sam se da će ti se svideti, a i sa mnom što sam ti dozvolio da ga vidiš.“

„Kako si smešan! Zaista je veoma lep.“

„Da, i nedopustivo skup - isto kao tvoj šešir s perjem, mada ne tako prikladan. Vidiš kako sam spreman na tvoj jak kontra napad!“

„O, Džajls!“

Nasmeja se i zagolica joj bradu. „Luda, mala Nel! Je li *suviše* upadljiv?“

Ona odahnu i bojažljivo reče. „Ne, nije! Samo desilo se da imam račun koji sam zaboravila i bojala sam se da ćeš se ljutiti.“

„Kakav sam neprijatan muž! Hoću li ga platiti sa ostalim?“

„Ne, nemoj, molim te. *Vrlo* je mali - pogledaj!“

Ona mu ga pruži, ali on ga ni ne pogleda samo ga zgnječi prstima i reče. „Ne smeš me se bojati. Nisam mislio da ćeš biti! Platiću taj račun ili bilo koji drugi - samo ih nemoj skrivati od mene.“

„Bojati se tebe? O, ne, ne!“

Steže joj ruku, nagnu se kao da je hoće poljubiti, ali baš tada njena sluškinja uđe u sobu i mada se brzo povukla, trenutak je prošao.

Nel trgnu ruku, zacrvene se i erl ne pokuša da je ponovo uhvati. Ustade, malo rumen u licu, osećao se nelagodno što su ga našli u deset sati ujutru sa svojom ženom i izađe iz sobe.

2

Nešto pre četiri sata posle podne kočije mlade ledi Kardros ušle su u Hajd park kroz Stenhoup Gejt. Bila je to veoma lepa kočija, poslednji hit, koju joj je erl poklonio zajedno sa divnim konjima kada je došla kao gospodarica kuće u Grovner skveru. Prvoklasna su, rekao je Dajsart, nijedna druga ledi nije imala. Biti viđen u Hajd parku između pet i šest lepog poslepodneva za vreme londonske sezone bilo je *de rigueur* za svakoga iz visokog kruga. Pre udaje kada je sedela pored svoje mame u zastareloj kočiji Nel je često zavidela onima u skupocenim kočijama i mislila kako bi bilo prijatno sedeti u lepoj kočiji s dobrim konjima i žutim točkovima. Bila je oduševljena darom svog muža i naivno uzviknula: „Sad ću biti poslednji krik mode!“

„Želiš li biti?“ pitao je zabavljen.

„Da“, naivno odgovori, „mislim da treba da budem jer mada je gđica Vilbi, naša guvernanta, govorila da je loše misliti na svetovne stvari, ali i *ti* si, zato mislim da je u redu da i ja budem moderna.“

„Ubeđen sam da gđica Vilbi mora da vidi da je to tvoja *dužnost*“, reče dobro se savladavši.

Sumnjala je, srećom se seti da više ne mora da odgovara svojoj guvernanti i tu odličnu učiteljicu izbaci iz glave. „Znaš kako svet govori o lordu Dorsetu i njegovom belom konju, i gđici Todington i njenim riđanima, *sada* će govoriti o ledi Kardros i njenim doratima. Ne bih se čudila ako moja kočija privuče toliko pogleda kao njena!“

„Ne bih se ni ja čudio“, ozbiljno će erl. „U stvari, bio bih iznenađen kad ne bi.“

Da li je lepa kočija privlačila svu pažnju, ili njena šarmantna prilika, Nel je bila radosna što se vozi u Parku. Bila je zapažena i nikad nije sumnjala da trijumf dolazi od sjajnih konja dok jednog dana njena bolje obavешtena zaova nije primetila kad je ulazila u kočiju: „Zar nije srećna okolnost, Nel, što si ti plavuša, a ja crnka? Ne čudim se što svi bulje u nas, mi nadmašujemo *sve* druge žene! G. Botišem je rekao Hardviku, a Hardvik kaže da je to još značajnije što dolazi od g. Botišema koji je vrlo strog sudija. Ipak kad razmislim, lepša si od mene,

ali s druge strane imam lepo lice i još sam crnka što je više u modi, i *ne marim* što si lepša.“

Nel je morala da se nasmeje ali sa načelima gđice Vilbi u glavi, usudila se da predloži Leti da takva otvorenost nije u redu.

„To me podseća na tetku Čadli“, reče nimalo postićena. „Ne vidim nikakvu nepristojnost kad se govori istina!“ Posadi se pored Nel i otvori ružičasti suncobran. „Pružamo savršenu sliku.“

„Verujem, lord Hardvik ti je to rekao!“

„Svako mi to kaže.“

„Dobro, samo pazi da ti ne kažu kako si preterano uobražena.“

„Neće, bar ne neko za koga marim. Rekla bih da bi Feliks mogao, jer ne znam nikoga ko je veće zakeralo.“

Međutim kad su uskoro sreli g. Hederseta ništa se nije moglo pročitati na licu tog cepidlake. Nel zamoli kočijaša da se zaista vi i kad g. Hederset priđe kočiji naže se da mu pruži ruku. „Kako ste? Nadala sam se da ću vas videti. Da li nameravate da idete na Bidingov maskenbal iduće nedelje? Kardros je primoran da odbije, strašno. Hoćete li večerati s nama i biti naša pratnja?“

Izgledao je ožalošćen i mahnu glavom. „Ne mogu. Izvinio sam se gđi Biding. Rekao sam da imam drugo zaduženje. Nema smisla da odem posle toga. Šteta!“

„Nećete me naterati da poverujem. Vi ne volite maskenbale!“

„Ne, srećan sam da vas pratim bilo kuda! Nije to vrsta zabave koju volim. Da sam na vašem mestu odbio bih. Nije baš po vašem ukusu.“

„Izjavljujem da si najgluplje stvorenje, Felikse!“ Upade Leti. „Zašto ne bismo uživale? Biće to pravi maskenbal. Svi ćemo nositi maske, i...“

„Da, mnoštvo svetine i bučne igre!“ prekide je g. Hederset tonom punim neodobravanja. „Ti možeš da uživaš: nisam ni rekao da nećeš. Sve što sam rekao je da ledi Kardros neće. Hoćeš li da ti dam jedan savet, rođako?“

„Ne!“ odgovori ljutito Leti.

„Greška. Ne kažem da to nije elegantna haljina, jer jeste. Ne kažem da ti ne pristaje, jer pristaje.“ Zlokobno se zaustavi i Leti se

neugodno oseti. Mogla je da prezire njegove, po njenom mišljenju zastarele pojmove o pristojnosti, ali niko ko želi da je u modi ne može dozvoliti da ignoriše njegov ukus. „Ne volim te ružičaste trake, ni perje. Bljutavo.“

„Bljutavo?“ Uzviknu negodujući. Baci pogled na dvostruki red crvenih mašni koje su krasile haljinu od bledomrkog muslina. Slagale su se sa perjem koje je padalo s jedne strane malog slamnog šešira dok je druga bila dignuta pod smelim uglom na sjajnim crnim loknama. Ružičaste kožne rukavice, koje je ona smatrala do tog bolnog trenutka da su poslednja moda, upotpunjavale su toaletu. Sumnja se uvuče i ona pogleda rođaka. „Nije! Rekao si samo da me nerviraš!“

„Nemam želju da te nerviram. Mislio sam da želiš da budeš kao iz kutije.“

„Ja jesam... *jesam* kao iz kutije!“

„Ne sa tim ružičastim mašnjama. Lepo, ali svakidašnje! Trebalo bi da bude kao trešnja. Bilo bi ono pravo!“

S tim rečima pokloni se obema damama i nastavi svojim putem ostavljajući rođaku sve bešnju znajući da je u pravu, dok se Nel dobrim delom zabavljala.

„Da mi Feliks nije rođak prekinula bih poznanstvo. Sav je prozaičan i neučtiv i još se postavio *suviše* visoko! A, kad sad pomislim ne volim njegov prsluk!“ Pogleda Nel dok se g. Hederset savršeno obučen, udaljao. „Ako misli da su moje mašne bljutave čudim se što nije imao drskosti da kaže da je *tvoja* haljina svakidašnja! Uverena sam da misli da bi ti više odgovaralo purpurno ljubičasto smeđa ili skerletna boja. Užasan čovek!“

„Ne bi mogao to da mi kaže jer je pre nekoliko nedelja spomenuo da nikad ne nosim jake boje“, reče Nel čija je haljina od berlinske svile odgovarala njenim očima. „To je bilo kad sam imala onaj tamnosmeđi ogrtač. Uveravam te bio je isto tako užasan.“

„Ne obraćam ni najmanju pažnju na ono što on govori.“ Posle nekoliko trenutaka dodade: „Misliš li da treba da kažem mojoj devojci da ofarba ovo pero ili da kupim novo?“

„Ofarbaj ga, a i mašne. Bilo bi mnogo prijatnije kad bi on išao s nama na maskenbal. Pretpostavljam...“ Oklevala je i gledala sumnjičavo Leti. „Pretpostavljam ne bi volela da idemo u Merion sa Kardrosom?“

„Nel!“, skoro vrisnu Leti zaprepašćenog lica. „Da odemo u Merion usred sezone? Ti nisi pri sebi! I ako to Džajls misli da uradimo onda je to najbednija stvar, kad je *obećao* da ću ići na maskenbal. Da, pošto me je odvratio da ne idemo na maskenbal u Kovent Gardenu rekavši kako to nije prava stvar već na privatan maskenbal Bidingovih. Sasvim liči na njega! Da sam znala...“

„*Ne* liči sasvim na njega! Volela bih da ne padaš u vatru zbog ničega!“, ispali Nel. „*Ako* baš želiš znati, nije ni pokušao da me ubedi da idem s njim kad sam ga podsetila da ti naročito želiš da ideš na maskenbal. I da Feliks nije odbio...“

„Ne mari, uverena sam da bar pedeset naših prijatelja idu i čak da se nađemo među nepoznatim ljudima ništa ne mari, jer je gđa Biding tvoja rođaka! Priznajem, udobnije bi bilo da nas prati neki džentlmen, ali možemo jednostavno pozvati Westbury, ili Sir George Barlow, ili ...“

„Ne!“, naglasi Nel. „*Ne* na maskenbal!“

Leti prsnu u smeh. „Da li se bojiš da ce preći granicu? Što se mene tiče bilo bi dobro da neumereno flertuju s nama! Ali ti si najčudnije stvorenje! Nisi dorasla iako si ušla u društvo godinu dana pre mene. Ja sam na svom prvom balu...“ stade je je Nel uštinu pokazujući očima na konjušara. „Gluposti! Nemoj se ljutiti; neću ni reč reći, obećavam. Kako bi bilo da povedemo Džeremija s nama. Bio bi radostan da ide, a možeš biti sigurna da će se vrlo pristojno ponašati, čak i Džajls priznaje da je *pravi* džentlmen.“

„Ne budi smešna. Sam je rekao da nije primio pozivnicu i verujem da je suviše uljudan da bi otišao na zabavu bez nje. Sem toga znaš da ga ne bih pozvala jer Džajls to ne bi nikako želeo.“

Leti prihvati, filozofski i pomirenim tonom reče: „Ne, nisam ni mislila. Šta da se radi? *Molim te* nemoj reći da nećeš zato što Džajls ne ide; od svih staromodnih pojmova...!“

Nel se zacrvene. „Ne, nemam nameru da tako nešto kažem. Samo ne mogu da se setim nijednog džentlmena koga bih...“ Zastade kad se njene oči zaustaviše na dvojici konjanika koji su dolazili u susret. Ona se raspoloži, oči joj sinuše i uzviknu, „Dajsart!“

„Prava stvar“, oduševljeno će Leti. „Sad možeš da budeš mirna!“

Tom optimizmu izgleda nije bilo osnove. Vikont je jahao mladog plašljivog konja i malo bi se ko usudio da ga vežba u Parku u vreme

kada je gužva. Ipak se odazvao sestrinom pozivu i doveo nestrpljivog ridana do kočije i držao ga lako kao izvrstan jahač, ali kad ga je upitala da li je primio poziv za maskeradu odgovorio je: „Ne nameravam da idem.“

Nel ga upita bojažljivo: „Daj, nisi valjda odbio?“

„Ne, nisam *odbio*“, priznade jer, obično je ostavljao sve sem nekoliko pozivnica koje su mu se dopadale, bez odgovora. „Evo, Kornija! Ne moram da te predstavim sestri ili leđi Letiši?“ Njegov prijatelj koji se smemo držao po strani priđe damama i skide niski šešir od dabra. G. Kornelius Fenkot, gospodin bucmastog lica, malo mlađi od vikonta bio je njegov pratilac još iz Heroua. Imao je privilegiju da pomaže svom zanetom prijatelju u raznim čaknutim avanturama. Iako se nikad nije takmičio s Dajsartom u čuvenim podvizima, bilo u Oksfordu ili kad su napustili to učeno mesto, na primer, kad je stavio magarca u krevet s nekim nepoznatim čovekom u gostionici ili preskočio na konju trpezarijski sto prepun kristalnih čaša i srebra, proslavio se kao čovek koji nikad ne odbija opkladu i jednom je celom dužinom šetao duž Pikadilija na štulama i kladio se da će otići do Dovern i natrag pre nego što njegov izazivač probuši milion rupica na listu hartije. Veoma bogat, ne kao njegov plemeniti prijatelj, nije imao bliže rodbine sem nekoliko tetaka čije prekore nija uzimao u obzir, i par rođaka koje je smatrao da su do zla Boga dosadni. Oblačio se kao sportista, ali naklonost ka dendizmu bi se pokazala u navatiranim ramenima i poljskom kaputu punom kićanki i resa i Bramelove marame oko kratkog vrata. Bio je duša veselog društva u Long hotelu ili kod Limer, ali u prisustvu dama vezanog jezika, tako da su ga uzalud tražili kod Almaka. Poznavao je dosta dobro Nel i nije se plašio da joj se obrati, ali posle upitnog pogleda Letinih vragolastih očiju počeo da muca. Kad je vikont video, svojim uobičajenim nedostatkom takta, preporučio preduzimljivoj gospođici da ga se mane. „Nije za žensko društvo, Leti. Ideš li na taj dragoceni maskenbal, Nel?“

„Da, idemo, samo imamo mali problem. Kardros je bio primoran da odbije, a nama je vrlo neprijatno da idemo na takvu zabavu bez muške pratnje. I Feliks ne može. Daj, da li bi bio dobar...“

„Ne, ne, Nel! Ne na maskenbal u Čiziku. Pitaj Marloa ili Vestberija ili nekog drugog od tvojih udvarača. Bog zna, imaš ih mnogo! Zašto ja?“

„Bojim se da će oni preći granicu“, snobljivo dodade Leti.

Pre nego što vikont odgovori g. Fenkot neočekivano upade u razgovor. „Ne čudim se, u pravu su. Znaš maskenbalove. Raskalašni su. Treba da ideš sa njenim gospodstvom.“

„Šta, kog đavola, ti znaš o maskenbalima, Korni. Nikad nisi bio ni na jednom!“

„Bio sam. Otišao sam s tobom, Daj. Ne bih dozvolio *mojoj* sestri da ide sama. To jest, ne bih da je imam“, zbuni se kad se Leti zakikota.

„U Kovent Gardenu! Naravno da ne bih. Ali ovo je drukčije. Veoma dosadno. Zašto idete?“

„Znaš, ovo je prvi maskenbal na koji bi Leti želela da ide.“

„Da, *odlučila* sam da idem. Vidim da ne želiš da budeš uslužan, jer od svih ljudi, braća su najnezgodnija.“

„Leti, nisi u pravu!“, vikne Nel „*Nemaš* razloga da to kažeš i uveravam te ni ja nisam u pravu.“ Ljubazno se nasmeši na vikonta. „Nije nam potrebna pratnja kod naših rođaka. Nemoj ići ako nisi rad!“

Ipak vikont, da li iz svojeglavosti ili osećanja dužnosti, reče mrko pogledavši Leti, da ako njegova sestra hoće na maskenbal on će je pratiti. Strogo je dodao što se nije slagalo s njegovim bezbrižnim izgledom da ako Kardrosu pristojnost dozvoljava da pusti samu Nel na takve zabave, moraće da razgovara s njegovim gospodstvom. I bez osvrtnja odjaha pre nego što je ijedna dama mogla da odbrani taj napad. Nel neraspoložena što misli da je muž zapostavlja, a Leti, koja je smatrala da ima prava da kritikuje Kardrosa, bila je ljuta i poslala mu grubu poruku po g. Fenkotu koji se zadržao da se oprostí od dama.

„Mada ne znam zbog čega bijem Džajlsove bitke, jer sam ubeđena da on nikad ne bi moje“, dodade kad je g. Fenkot otišao.

Nel je pogleda pravo u oči: „Ne smeš tako da govoriš, nije tačno i ti to dobro znaš.“

Leti uzdahnu. „Nisam mislila, ali moraš priznati da niko nije toliko bezosećajan kao Džajls. Nije lepo što mrzi Džeremija. Ne mogu da verujem da je toliko ponosan i obraća pažnju na formalnost, a ne na moju sreću!“

„Ne, nije tako, Leti! Nemoj da mrziš g. Alendejla, a što se tiče formalnosti znaš da je rekao ako za godinu dve i dalje budete... neće se protiviti. Na tvoju sreću misli. Ne kažem da mu se *dopada* jer mada je položaj g. Alendejla ugledan, on ti *ne* odgovara po rangú i postoji velika

razlika između tvog i njegovog imućnog stanja što dovodi brak u nesklad.“

„To je baš ono što ne mogu da shvatim.“ brzo reče Leti. „Da sam ja siromašna bilo bi drukčije. Ne kažem da ne bih želela da se udam za Džeremija, jer bih. Tada bi Kardros bio u pravu. Žalosno je, ali ne bih bila dobra žena čoveku u nevolji. Naravno naučila bih, ali je uzalud sebe zavaravati. Mislim da nemam ni malo smisla za štednju.“

„Avaj, ni ja!“

„Stvar je u tome, nismo tako vaspitane. Ali šta mari imaću veliko bogatstvo kad budem punoletna.“

„Kardros oseća da si suviše mlada da se opredeliš“, bojažljivo će Nel.

„Sigurna sam da to ne bi rekao da se udajem za bogatog čoveka od ranga. Nije smatrao da si *ti* suviše mlada kad te je zaprosio i uverena sam ni tvoj otac.“

„Ne“, priznade Nel.

„Ne! A da to *nije* bio Kardros, tvoj otac bi *odbio* i ako dolazi od vrlo dobre porodice i u svakom pogledu čovek od vrednosti. Sve je to ponos i uobraženost i smatram da je za preziranje.“

„Ne, ne... nije *sasvim* tako... Pretpostavljam, želi za tebe dobru udaju ali kazao mi je da ako si istog mišljenja za godinu, dve...“

„Vrlo dobro zna da za godinu dana ili dve, a možda i ranije, Džeremija će poslati u inostranstvo. Zaista Džeremi ima velike nade - ako sve krene kako se on nada... Ali ne smem da ti govorim. Molim te nemoj to ponoviti, Nel. Naročito želi da ne govorim dok se sve ne svrši. *Jednu stvar* moram ti reći. Verujem, nadam se da će ubrzo posetiti Grovner skver da vidi Kardrosa. Možeš pogoditi u kom svojstvu. Ne bi trebalo da ti to spomenem, oh. Nel, ti ćeš bili uz nas, zar ne?“

„Pa, možda“, reče Nel, na oprezu posle godinu dana bliskosti sa svojom zaovom, „ali ne ako napraviš nešto neumereno.“

„Ni govora! Sem ako me Kardros na to ne natera, a od tebe zavisi da to sprečiš.“

„Molim te, nemoj! Ako ne pristane na tvoje venčanje to je zato što oseća da nije dobro i kako ja mogu da savladam te skrupule... ili da želim da ih savladam? Kad bi samo bila malo stpljivija! Čim se Kardros uveri

da su tvoja osećanja stalna...“

„Kad bude taj dan osvanuo, ako ikad bude, Džeremi može biti hiljadama milja daleko.“

„Prirodno, vratiće se.“

„Da, da li bi se kladila da će ostati sam. Ja ne bih! Ne mislim da me ne voli onoliko koliko ja njega, ali ako me ne vidi godinama, a opkoljen devojkama na tuce ili više, bilo bi čudo da ga neka ne zgrabi.“

Nel nije ništa na to odgovorila. Nije mogla da vidi sliku g. Alendejla opkoljenog devojkama, čak ni pola tuceta, i mudro je to zadržala za sebe, jedino se posle malog zastoja usudila da pita. „Šta te je navelo da se zaljubiš u njega? Ne mislim da nije prijatan i učitiv ali... ali...“

„Znam tačno šta misliš“, iskreno će Leti. „Nemam ni najmanjeg pojma. Da je kao... o, kao tvoj brat!... niko se ne bi čudio, ni ja ne bih. Uveravam te da sam i ja iznenađena, jer to ne znači da nikad nisam srela nekog drugog džentlmena. Kad sam živela kod tetke srela sam svakoga ko je dolazio u kuću, jer ona nije bila nadmena i nije pokušavala da mene i Selinu drži u učionici. Znali smo sve Marijine i Fenine dragane, a neki od njih su bili zaista zgodni. Samo nisu me nimalo privlačili, dok nisam srela Džeremija. Ne znam kako je to bilo i meni je zagonetka.“ Zanosno se nasmeši mladom gizdavom džentlmenu u sportskim kolima koji je pokušavao da privuče njenu pažnju. „Eto da mi se dopao ovako *neki*, Kardros bi imao razloga da se ljuti. Kad pomisliš, Nel, kolike *zamke* su mi postavljali najsablazniji ljudi u gradu zato što sam naslednica, čudo je da Kardros nije zahvalan što mi se dopada čovek od principa i karaktera. I ako on pretpostavlja da me Džeremi voli zbog mog bogatstva, veoma se vara.“

Kardros nije sumnjao da je g. Alendejl mirazolovac i kad je došlo do obećane posete primio je sestrinog udvarača učitivo ali hladno, što je malo obećavalo.

G. Alendejl nije bio nervozan čovek, ali je nerado otišao u Grovner skver. Pouzdan u svoje ispravno mišljenje i mada je sebe cenio, svaku primedbu, koju je Kardros izrekao, priznao je da je ispravna. Njegova ljubav prema Leti graničila se, prema majčinih rečima, sa zaludenošću, i trebalo je dosta ubeđivanja da pristane i zvanično je zaprosi. Razlika u rangi i bogatstvu teško mu je padala; osećao je da je uzalud prosi i da bi bilo mudrije da je se kloni i izbije iz glave. Nažalost, plemenito pomirenje nije privlačilo Leti. Kad joj je spomenuo razlaz,

briznula je u plač koji ga je porazio i optužila ga da želi da je se otarasi što je izmamilo nepromišljene zakletve na večnu vernost. Nije više bilo reči o odricanju. G. Alendejl je ponekad govorio o čekanju, ali ni takav plan se nije dopadao Leti, i kako ništa nije želeo u svom dobro sređenom životu do da se njom oženi, savladao ga je njen optimizam da možda Kardros neće biti protiv ako mu se priđe na muški, pošten način.

To uverenje, nikad jako, iščililo je čim se popeo uz stepenice Kardrosove kuće i sasvim nestalo u biblioteci dok ga je čekao. Uvek je bio lepo i ukusno obučen, sredina između pomodnog i poslovnog čoveka i tog jutra proveo je duže vreme nego obično na vezivanju mašne. Ali dok je sat na polici iznad kamina otkucavao minute bio je ubeđen da je izborom prsluka na blage pruge kao kod nekog šetača po parku, kaputa od pristojnog plavog štofa suviše pripijenog i kose mišje boje, očešljane *a la Brutus* kao g. Bramela, napravio veliku grešku; Kardros će pomisliti da imitira modu dendija.

Međutim kad je erl ušao u sobu nije izgledao da primećuje prsluk koji je u glavi g. Alendejla bio oličenje vulgarnosti. Naprotiv njegovo lepo i neosetljivo lice nije odavalo ni znaka zadovoljstva što vidi posetioca i njegov pozdrav je bio pre učtiv, a ne srdačan. Kad je savladao osećanje da će se njegova poseta smatrati osionom g. Alendejl je počeo da govori ukočeno rešen da ne puzi pred starateljem njegove sirene. „Možda se čudite, milorde, zbog čega sam ovde.“

„Ne.“

Nema ničeg zastrašujućeg u ovom mirnom odgovoru, ali ono izbacilo iz sedla g. Alendejla. Morao je da odbaci svoj pažljivo pripremljen govor i da se odluči šta da kaže umesto njega.

„Molim vas sedite, g. Alendejle.“

G. Alendejl je oklevao. Više bi voleo da ostane na nogama ali bilo je teško kad je erl sedeo s nogom ispruženom u elegantnoj Hesian čizmi i jednom rukom dizao monokl. G. Alendejl sede i pročisti grlo. „Biću kratak. Ne može biti nepoznato vašem gospodstvu da sam imao sreću i privukao pažnju ledi Letiše Merion.“

Iskra rasonode se pojavi u erlovim očima. „Razumom da je silina vaših obostranih osećanja takva da mora otopiti i najtvrđa srca. Moje je, obaveštavam vas, od mramora.“

Pocrvenevši g. Alendejl odgovori: „Svestan sam, milorde, da vam ljubav prema ledi Letiši mora izgledati da prekoračava granicu.“

„O, ne, Nisam tako uobražen kao što mislite. Ne poričem da bih više voleo ono što se naziva u svetu 'dobra partija', ali, uveravam vas ako vaša ljubav izdrži ispit vremena, naći ćete me sklonog.“

Sam razumni govor nije utešio g. Alendejla. „Zahvaljujem vam se, ser. Mogao bih vas podsetiti da je privrženost između nas počela pre godinu dana i vreme ju je osnažilo, ali to neću uraditi.“

„Vidim“, promrmlja erl.

„Snagu vaše primedbe potpuno osećam“, nastavi g. Alendejl jednom od svojih pripremljenih rečenica. „Moglo bi se s pravom misliti da je leđi Letiša suviše mlada da bi joj se dozvolilo da prati svoje srce. Štaviše, niko nije svesniji od mene da kad bi to uradila smatralo bi se, vulgarno rečeno, da se spustila.“

„Dobro, da govorimo na vulgaran način. Da ne uvijamo stvari u čisto rublje, moja sestra je ludo devojče koje je izuzetno romantično, ali vi, dragi moj gospodine, niste mnogo mudriji! Ostavimo njeno bogatstvo. I nemojte mi reći da želite da njeno bogatstvo ode bez traga, jer vas ne smatram da jurite za bogatom ženom - ali mislim da nema nepogodnijeg partnera za čoveka u vašem položaju. Imate karijeru pred sobom: želim vam sve najbolje i kao dokaz mogu da vam dam savet da ne nabacite na grbaču rasipnu, lakomislenu malu mačkicu za ženu.“

Prilično iznenađen tim otvorenim govorom, g. Alendejl nije mogao ništa da kaže do „da li treba da razumem da odbijate da date saglasnost našoj veridbi?“

„Da, za sada treba. Vi izgledate kao razuman čovek, nadam se nećete me optužiti da sam svirep. Nisam rekao i neću reći da nikada neću pristati; ne kažem da morate čekati do Letinog punoletstva. Ali, razmislite o *mom* položaju, molim vas. Da li osećate da bih ja časno ispunio svoju obavezu da dozvolim mladoj devojci koja nema ni osamnaest godina da je udam za mladog čoveka u vašim prilikama?“

„Ne“, sumorno odgovori g. Alendejl.

Erl je bio svestan impulsa da povuče i da čak blagoslovi mlade. Uguši ga i veselo reče: „Naravno da ne možete! Ali kroz par godina ako oboje budete isto mislili i ponovo dođete sa prosidbom morao bih biti ledenog srca da vam ne dam svoj pristanak.“

„Ne verujem da ću biti u Engleskoj nekoliko godina. Moja namera je bila da objasnim vašem gospodstvu zbog čega sam se usudio da

dođem danas. Dobio sam vrlo povoljnu službu. Dugujem ovo napredovanje lordu Rokselu, koji je nekad bio vrlo prislan s mojim ocem i imam razloga da verujem, ukoliko se dobro pokažem, mnogo bržem napredovanju.“

„Uveren sam da ćete se sjajno pokazati i čestitam vam. Shvatio sam da ćete otići u neku ambasadu?“

„Da, ser, naimenovan sam - to jest, kroz tri meseca ću se pridružiti ministru na dvoru Regenta od Portugalije.“

„Regenta od Portugalije! Ali on je u Brazilu.“

G. Alendejl klimnu glavom. „Da, ser.“

„Zaboga, da li sasvim ozbiljno predlažete da vodite Leti u Južnu Ameriku? Mora da ste ljudi!“

„Ona me uverava da bi to iznad svega volela.“

„A šta, do vraga, zamišljate da ona zna o tome?“

„Obavešten sam da je klima u Rio de Žaneiru zdrava.“

„Osvestite se!“ Nestrpljivo će Kardros. „Da li je ta sumanuta ideja vaša ili njena? Da li vas je ona ubedila da danas dođete ovamo, ili... Ne, naravno da je njena! Vi bar niste mogli pretpostaviti kako postoji i malo verovatnoće da pristanem na tako besmislen plan.“

„Ne. Priznajem da sam imao malo nade da ću dobiti vaš pristanak. Svestan sam da je u vašim očima plan neizvodljiv.“

„A kako izgleda u vašim? Naposletku poznajete moju sestru više od godinu dana.“

„Da nije odbijanja vašeg gospodstva, ne bih oklevao da zamolim leđi Letišu da me prati kao moja žena u Brazil.“

„Vraga, ne biste!“

„Verujem da je sposobna za sve. Kada sam čuo za naimenovanje priznajem da sam osećanje zadovoljstva odmah obuzdao - mogao bih reći - ugušio - radi iste sumnje vašeg gospodstva, nisam mogao da verujem da jedna tako nežno odgajana devojka - i još u tim godinama - može da pomišlja bez straha na neke nevolje vezane za to naimenovanje. Neudobnost dugačkog morskog putovanja! Odlazak među strance. Odvajanje od svoje porodice. Uveravam vas, gospodine, svake neprijatne mogućnosti koje sam se setio predočio sam joj. Ali nema ničeg sličnog njenom duhu! Nije se osvrkala na sve ove

neugodnosti, i mada mislim da ne postoji bilo koja opasnost koju nisam spomenuo ona bi je hrabro prihvatila sa istim poverenjem. Kao što je voljna da dâ ruku onome čija dobrobit zavisi samo od njegove sposobnosti!“

Pomisao na svoju plemenitost ga savlada, njegov glas se promeni i bi primoran da obriše nos. Pod tim uticajem Kardros oštro reče, „Pretpostavljam da vam je ona to rekla.“

„Da.“

„Da li je radila i na tome da danas dođete s tim nečuvenim predlogom?“

„Mislila je da sa mojim unapređenjem možemo očekivati da ćete pristati“, g. Alendejl priznade.

Erl ga mrko pogleda: „Ali vi niste tako mislili, g. Alendejle, je li tako?“

„Pa...“

„Izgleda mi, moj dragi prijatelju, da ste u rukama moje sestre čist vosak. Strepim od te pomisli. Znam da je Leti isto tako tvrdoglava kao i vetropirasta, a šta još može da vas natera ili općini da uradite, mogu samo da nagađam!“

„Ako mislite da bih bio u iskušenju da sa ledi Letišom pobegnem, možete biti mirni!“ Pocrvene. „Čak i da nisam častan čovek moje prilike mi zabranjuju da se upustim u nešto tako nedopušteno.“ Udahnu i teško nastavi. „Bili ste vrlo ljubazni što me ne smatrate da jurim za (kao što ste rekli) za bogatom ženidbom. Istina je da dok nisam sreo ledi Letišu nisam mislio na ženidbu. Moja udova majka, mada ima pristojno zaveštanje, nije u stanju da obrazuje moju mlađu braću i sestre bez moje pomoći i dok oni ne stanu na noge, ne smem - zaista se ne mogu oženiti devojkom bez ičega. Sem devojkom čije su prilike kao moje. Nikad nisam razmišljao o velikoj naslednici, i da budem iskren, to nije ono što volim. Ipak bilo bi moguće stvoriti neku vrstu nadzora koji bi osigurao da ne mogu koristiti išta sem opravdane sume.“

„Stvar nije tako hitna. Dok ne napuni dvadeset i pet godina njeno bogatstvo je u mojim rukama kao i njen džeparac. Ako hoću mogu da joj uskratim i jedan peni.“

„Ne mogu da verujem da biste bili krivi za takvu nehumanost“, prekorno dodade g. Alendejl.

„Neće bili nehumanosti. Leti će biti primorana da nastavi da živi u mojoj kući, a račune za haljine plaćam ja. Mogao bih vam reći da je to veliki broj koji plaćam. Bojim se videćete da je vrlo skupa, jer nikad nije mislila na to.“

„Svestan sam da je nisu naučili da štedi. Ona mi je to i sama priznala i bilo joj je žao. Vrlo bi rado naučila, i nadam se da ću je naučiti.“

„Da ponekad sam optimista i nadam se. Idite, prihvatite to naimenovanje, a ja ću sa svoje strane pokušati da joj ulijem štedljivost. Ko zna? Možda ćete se vratiti i zateći je prilično razboritu!“

G. Alendejl se diže, priđe prozoru i gledajući napolje reče: „Ne zamišljam da će biti od ikakve koristi vratiti se. Ne da nameravam da provedem ceo život u Brazilu, već...“ zastade i pročisti grlo. „Ne mogu sebi da laskam da ću je naći slobodnu. Toliko je tražena - od strane ljudi daleko umešnijih od mene - odvojena na duže vreme, i na takvoj razdaljini... Ne. suviše bi bilo to očekivati od nje. Udaće se za drugog.“

„To se isto može vama desiti, dragi moj gospodine.“

„Ne. Moja osećanja se neće promeniti. Nisam podložan udvaranju. Čak sam mislio da sam imun... Ali onog trenutka kad sam video vašu sestru, znao sam da sam izgubljen! Borio sam se protiv toga, jer nepodesnost mi je bila jasna, kao i vama. Uzalud, nikad se neću oženiti drugom ledi.“

„O, sećam se da sam to rekao sebi - pre mnogo godina. Bila je božanstveno lepa - bar sam tako mislio, priznajem da sada ne mogu da se setim njenog lica.“

„Srećan sam što sam vašem gospodstvu priuštio zabavu!“

„Ne, niste. Voleli biste da me ošamarite i verujte mi ne bih se čudio. Ništa nije strašnije nego biti primoran da slušate savet zasnovan na iskustvu većem od vašeg - naročito kad podozrevate da može biti dobar.“

„Nemam takvih sumnji. Usuđujem se da mislim da je moja priroda istrajnija od vašeg gospodstva.“

„U tom slučaju“, reče erl i dalje zabavljen, „očekujem da vas ponovo vidim kad se vratite iz Rio de Žaneira. U međuvremenu, primite moje iskrene želje za uspeh u tom zdravom mestu.“

„Da li zabranjujete da i dalje održavam vezu sa ledi Letišom,

ser?“ Pitao je i nerado uze pruženu ruku.

„Dragi moj gospodine, uveravam vas da nisam tako strašan i glup. Vi ćete sresti Leti na mnogim zabavama. A što se tiče tajnih sastanaka ubeđen sam da vaše osećanje pristojnosti je samo po sebi jemstvo.“

„Sve što je tajno, odvratno mi je. Mogu samo da vas zamolim da razmislite pre nego što uništite sreću, možda za uvek, dveju osoba, jedne koja vam je - ili trebalo bi da bude, draga! Odbijam - zaista prezirem - vašu sugestiju o nedoslednosti, ali dobro mi je poznata veština pomodnog sveta da sa nedostojnog protivnika ukloni ljubav takvu kao što je ledi Letiše! Sve se žrtvuje ponosu i važnosti. Da sam u boljim materijalnim prilikama, mislim, nikakvi obziri pristojnosti me ne bi mogle sprečiti... Ali ne вреди dalje govoriti!“

„Tačno“, složi se Kardros vodeći ga ka vratima. „Mogli biste mi se ne dopasti, a to bi, znate, bilo fatalno za vaše izgled!“

Svaki plan da presretne svog dragana kad izlazi iz kuće, čemu se Leti nadala, bio je osujećen od strane eryl koji ga je ispratio do glavnih vrata. Polako se vratio u biblioteku. Pošto je oklevala trenutak na vrhu stepenica, odakle je posmatrala odlazak g. Alendejla, Leti lako siđe i uđe u biblioteku.

Kardros je podešavao pero i kad vide sestru naslonjenu na vrata s pitanjem u očima, napusti svoj posao. Smeh je drhtao u njegovom glasu kad je rekao: „Leti, gusko! Da li si zaista mislila da ću podleći oratorstvu mladog čoveka? Molim te, oprosti mi! Ali on je zaista dosadan!“

„Ne brinem se zbog toga. Meni nije dosadan. Volim ga“, reče uz jecaj.

„To stvarno misliš? Pre bih verovao da je poslednji čovek koji može da ti se dopadne.“

„Pa, nije tako. Iako si moj staratelj nikad neću dozvoliti da mi ti biraš muža!“

„Svakako, ne. Jasno je da bih pogrešio.“

Nada joj blesnu u očima, pođe prema njemu i stavi ruku na njegovu. „*Dragi Džajlse*, mogu li se udati za njega?“

Potapša njenu ruku i reče. „Da, Leti, kad budeš starija.“

„Ali Džajlse, ne razumeš. Odlazi u Brazil!“

„Tako mi je rekao.“

„Da li misliš da mi ne odgovara da tamo živim? Klima je *savršeno* zdrava!“

„Povoljna.“

„Da, i u svakom slučaju nikad nisam bolesna. Možeš pitati moju tetku, ako ne veruješ.“

„Verujem da nisi. Nemoj se raspravljati. Već sam izdržao čitav govor danas, ali mi je potrebno mnogo više nego govor da pristanem na venčanje sa siromašnim mladićem koji predlaže da te odvede na drugi

kraj sveta pre nego što napuniš osamnaest godina i budeš u društvu godinu dana.“

„To nije važno! Mada priznajem da bi bilo nerazborito da se udam za Džeremija da sam siromašna, ali *nisam*, prema tome, nema veze.“

„Obećavam ti da neću odbiti brak. kad se vrati iz Brazila, a ti još budeš htela da se udaš za njega.“

„A šta ako ga neka grozna lukava žena namami da je oženi?“

„Uverava me da je po prirodi stalan, tako se možemo nadati da je imun protiv svih lukavih žena.“

„Ti se tome ne nadaš. Ti ne želiš da se za njega udam!“

„Naravno, ne! Bože, dete, kako bih želeo da se tako budalasto baciš kad si tek izašla iz učionice?“

„Da je čovek na položaju i bogat ne bi rekao da sam suviše mlada.“

„Da je čovek na položaju i bogat, draga moja, on ne bi prihvatio službu nekog sekretara u Rio de Žaneiru. Ali ako te to može utešiti, ne želim da se udaš za godinu-dve.“

„Oh, ne govori mi kao da sam smešno, malo dete!“, potresena viknu.

„Pa, ne mislim da si mnogo mudra.“

„Ne, možda nisam mudra, ali nisam ni dete i znam šta hoću! *Ti* isto tako nisi mnogo mudar ako misliš da ću se promeniti ili zaboraviti Džeremija! Sećaću se i biću nesrećna dve godine možda i više! Verovatno ne haješ, jer vidim da nisi dobar kao što sam mislila, naprotiv bez srca si!“

„Nimalo! Najiskrenije se nadam da nećeš biti potištena. Biće balova i novih vrlo skupih haljina.“

„Ne želim ih!“

„Voleo bih da ti poverujem. Nameravaš li da se odrekneš pomodnog života?“

S mržnjom ga pogleda. „Možeš mi se smejati, ali te opominjem, Kardrose, odlučila sam da se udam za Džeremija, spreči me ako možeš!“

On se ironično pokloni i pošto je trenutak gledala u njega, izlete

iz sobe gordog osmeha koji nestade, jer nesrećom haljina od nežnog ljubičastog muslina zape kad je zatvarala vrata. Bila je primorana da ih ponovo otvori i oslobodi je.

Posle dvadeset minuta Nel tiho uđe u sobu. Erl nestrpljivo podiže glavu ali kad ugleda svoju ženu njegov izraz se promeni, nasmeši se i šaljivim tonom reče: „Kako uspevaš Nel da stalno izgledaš lepša.“

Blaženo pocrvene. „Pa, nadala sam se da pristojno izgledam u ovoj haljini“, naivno reče.

„I izgledaš. Da li si je obukla da me zaseniš i platim je?“

Rečeno je tako smešno da se ona ohrabri. Trebalo joj je dosta hrabrosti da uđe u biblioteku tog jutra jer je jedna nimalo dobrodošla poruka stigla preko pošte. Pošto je erl plaćao pet šilinga Glavnoj pošti svaka tri meseca da dobije ranu isporuku, učtiva opomena madam Laval za jednu večernju haljinu od čipke ležala je na Nelinom poslužavniku za doručak. Nije bio dobar početak dana. Upropastio je Nelin apetit i ispunio je očajanjem da čitav sat nije mogla da misli ni o čemu drugom već da sedne na prva poštanska kola za Devonšir i nađe pribežište kod svoje majke.

Posle dužeg razmišljanja videla je da ta odluka nije mudra jer nema nade da će je munja pogoditi i nije bilo druge već da stegne srce i prizna Kardrosu, nadajući se da će razumeti kako je zaboravila da mu preda račun madam Laval sa ostalima.

Što je više mislila činilo joj se sve manje da će razumeti. Od straha joj je bilo muka kad se seti njegovih oštrih reči. Pitao ju je da li je sigurna da je dala sve račune, opomenuo ju je o žalosnim posledicama ako vidi da laže. I mada ju je docnije molio da ga se ne plaši, nije mogla očekivati da će mirno prihvatiti vest da je njegova žena previdela račun od tri stotine i trideset i pet gvineja.

Izgledalo joj je malo verovatno da je mogla prevideti. Bila je užasnuta zbog svoje nemarnosti. Uverena da je dala i taj račun sa ostalima da joj je prva pomisao bila da je krojačica pogrešila. Ipak je uznemirena pretražila fioku i našla ga u dnu fioke. Bio je to najveći dug i bacao je u zasenak onaj od modistkinje koji je prenerazio Kardrosa. Šta će reći nije smela ni da misli, a još manje šta može da uradi. U najboljem slučaju verovaće da je žalosno rasipna (što je uostalom znala da je bila) biće ljut, mada će oprostiti. U najgorem - ali da razmišlja šta bi mogao da uradi nije se usudila da misli.

Kao dete u nadi da mu se dopadne obukla je haljinu za koju je znala (sudeći po g. Hedersetu arbitru ukusa) da joj savršeno pristaje. Dobila je divan kompliment i mogla je ponosno da odgovori: „Ne, ne, plaćena je!“ Pošteno je dodala posle malog zastoja. „Ti si je platio.“

„Veliko mi je zadovoljstvo što znam da nisam bacio novac“, ozbiljno odgovori ali sa smehom u očima.

To je bio bolji početak nego što je očekivala. Bojažljivo se osmehnu na njega i baš je htela da počne kad on reče: „Jesi li Letin glasnik? Priznajem da bih mogao tebe da slušam s više strpljenja, ali što se tiče tog predmeta, ostajem neumoljiv!“

Bez žaljenja što se udaljila od svog zadatka reče: „Naravno, vidim da bi to bilo ispod njenog položaja, ali verujem da ćeš na kraju biti primoran da pristaneš. I ja sam mislila da je to prolazna zanesenost i da će proći kad vidi više sveta i sretne druge džentlmene, ali nije tako, Kardrose! Nije prestala da voli g. Alendejla, iako su joj se divili i daleko bolji udvarači od jadnog g. Alendejla.“

„Nel!“ on je prekinu. „Da li možeš reći šta ona vidi u tom dosadnom čoveku.“

„Ne može se objasniti. I ona sama ne zna, što me tera da mislim da je to prava ljubav a ne prolazna zanesenost.“

„Uopšte ne odgovaraju jedno drugom“, nestrpljivo reče. „Upropastiće ga za godinu dana, štaviše, isto je tako rasipna kao ti, mila moja!“ Vide poražen pogled na njenom licu i brzo dodade: „Kakva ružna reč. Oprosti, sve je zaboravljeno i strana otkinuta. Draga moja Nel, trebalo je da čuješ tog mladog čoveka kako mi se obraća. Veruješ li da je zaprosio i ozbiljno mislio da odvede Leti u Brazil?“

Njene misli odlutaše i mehanički odgovori: „Da kazala mi je o njegovom naimenovanju.“

Pogleda je i uozbilji se. „Izgledaš zabrinuta, Nel. Zašto? Da li ti tu glupost primaš k srcu?“

Sad je bio pravi trenutak da kaže da strana nije otkinuta, ali reći nije mogla da izusti, sem, „priznajem, veoma mi ih je žao. Znam da nije dobra partija i Kardrose, razumem kako se ti osećaš.“

„Verujem. Želeti Leti sreću bilo bi lepo ponašanje od strane njenog staratelja. Istina je, kamo sreće da nisam njen staratelj - ili da nikad nisam dozvolio njenoj tetki da preuzme brigu o njoj. Toj ženi

nedostaje i ponašanje i zdrav razum i koliko sam mogao da otkrijem, vaspitala je svoje kćeri kao i moju sestru na naopak način, hrabreći ih na nezamislive gluposti, dozvolivši im da flertuju umesto da su u učionici.“

„Da. Ne volim da je grdim jer je uvek tako ućtiva i dobronamerna, ali izgleda veoma lakomisljena. Ne pretpostavljam da je hrabrila g. Alendejla, jer ne želim da se Leti uda za njega. Pričala mi je neko veće o tome i misli baš kako treba.“ Zastade „baš kao što *ti* misliš da treba, Kardrose.“

„Zaista. Ali ne kao što *ti* misliš?“, on će zabavljeno.

„Ne, sasvim. Priznajem da se čudim što se tako živahna devojka zaljubila u g. Alendejla, jer nije ni malo zabavan, izgleda ima samo zdrav razum pored običnog držanja - ali nema ničega kod njega što ga čini nepodesnim, zar ne? Mislim nije tako kao da bi želela da se uda za nekoga kao ser Džasper Lidni ili mladi Briksvert. Mada se čovek ne bi iznenadio, jer su obojica trčali za njom, a niko ne može poreći kako nemaju privlačno ponašanje pored toga što su takvi raspusnici. Ne bi volela i da se uda za jednog od njih!“

„Ne bih, draga moja, ali postoji jaz između Briksverta i Alendejla. A što se tiče podesnosti, mada nema ničega da ga preporučim, nema ni položaj ni bogatstvo.“

„Leti se ne obazire na položaj i ona *je* bogata.“ istakne Nel.

„Nejednaki brakovi retko napreduju. Leti može da uobražava da se ne obazire na položaj, ne zna šta znači udati se za čoveka koji nije iz njene sredine.“

Nel nabra obrve: „Ali Džajls, mislim da zna. Nije navikla da se kreće samo u najvišim krugovima. Gđa Torn je dostojna poštovanja ali nije isključiva, i ti si mi sam rekao da Letina majka nije iz prvih redova.“

„Ti si vrlo ubedljiva, Nel! Ali ja se držim svog mišljenja - i onoga što smatram da mi je dužnost. Znajuju da ću pristati, ako oboje budu hteli, kad se Alendejl vrati iz Brazila i to im mora biti dovoljno. Ne krijem da će Leti vremenom preneti svoju ljubav na nekog dostojnijeg.“

„Želiš da se dobro uda?“

„Zar je to tako neobično?“

„O, ne. Možda će ako godinama ne vidi g. Alendejla. Samo - samo to je vrlo žalosno!“

„Mila moja, zašto?“

Pokuša da izrazi šta joj je na umu. „Mnogo ga voli. Ne verujem da će biti srećna ako se uda - samo da udovolji svojoj porodici.“

Namršti se i oporo reče: „Kao što si ti uradila?“

Gledala ga je ne shvatajući. „Kao - što sam ja uradila?“ promuća.

Osmeh, ne tako prijatan razvuče mu usne. „Da nisam veoma bogat, ti se ne bi udala za mene, da li bi, Nel?“

Oseti kako je samo srce zabole, ali ga je čula bez ljutnje. Mislila je na svoje dugove i ona tajanstvena zaveštanja i bila zahvalna što nije otkrila račun madam Laval. On je tako pritiskao njenu savest da nije mogla ni reč da izusti. Duboko crvenilo obli joj obraze i posle bolnog trenutka obori oči.

„Moraš mi oprostiti!“ Bio je ironičan i ona ustuknu. „Nema opravdanja mom nedostatku pristojnosti, zar ne? Mislim da je i Alendejlu bio odvratn.“

Uspe prigušeno da kaže: „Nisam mislila - nisam znala za tvoje bogatstvo!“

„Nisi? Kako lepo od tebe, draga moja! Moji maniri pred tvojim izgledaju vulgarno. Ne budi pogružena! Ubeđen sam da nijedan čovek nije imao tako divnu, tako učtivu ili prijatniju ženu kao ja!“ Pogleda na sat, „Moram da idem. Ne znam kakvu glupost može Leti da uvrti u glavu, nadam se da je nećeš u tome podržati. Sreća, Alendejl je ne može oženiti bez prilične sume. Nije punoletna, naravno, ali ne bih voleo takav skandal!“

Osmeh, kratak naklon, nestade. U glavi joj se vrtelo. Prvi put Kardros je nagovestio da je više očekivao od svoje žene. Od njegovih reči s gorkom oštricom srce joj zatreperi. Bilo je gotovo bogohulno sumnjati u majku, ali da li je moguće da ona nije bila u pravu?

Polako se pope. Leti nalete na nju prepuna besa i želje da se oslobodi tereta. Na pola uveta je slušala ovu nestrpljivu devojkicu uz po neko 'da' i 'ne' u pogodnim trenucima, jedino je razumela opomenu da će biti primorana da preduzme očajničke mere ako Kardros nastavi kao do sada. Pre nego što je shvatila da ju ne sluša pažljivo, javiše da su gđice Torn došle po rođaku da je vode na neku izložbu.

Nel ostade sama da razmišlja o svojim problemima, koji se brzo svedoše samo na jedan: kako platiti večernju haljinu bez Kardrosove

pomoći. Ako je Kardros zaprosio ruku iz ljubavi, a ne iz pogodnosti, bilo je veoma važno. Ništa ne bi potvrdilo njegovu sumnju kad bi mu pokazala račun i svaki pokušaj da mu kaže kako se zaljubila u njega kod prvog susreta, izgledao bi mu kao prezriva obmana.

Nikakav izlaz iz teškoće joj se ne ukaza pre nego što je batler obavesti da je kočija čeka. Htela je da odbije ali se seli da mora posetiti bolesnu poznanicu u Aper Barkli stritu.

Kad se vraćala vozila se Bond stritom zbog nekih sitnica i tamo ugleda svog brata u šeširu mangupski nakrivljenom na zlatnoj glavi i lepe noge u tesnim pantalonama jake žute boje.

Vikont nije bio poznat da je sam u stanju da se izbavi iz raznih nezgoda, a još manje nekog drugog, ali njegovoj sestri pojavio se kao izvor nade. Zaustavi kočiju nagnu se i zahvalno reče: „O, Daj, milo mi je što te vidim. Hoćeš li biti ljubazan da pođeš kući sa mnom. Želim nešto posebno da te zamolim!“

„Ako želiš da te pratim u neku jezivu gužvu, proklet bio ako...“

„Ne, ne, nije to! Potreban mi je tvoj s-savet!“

„Nemam ništa protiv toga. U čemu je stvar? U škripcu si?“

„Zaboga, ne“, reče Nel svesna vozača koji je već skočio i otvorao vrata kočije. „Uđi, Daj. Ubrzo ću ti reći.“

„Vrlo dobro. Nemam šta da radim.“ Kritički je pogleda i iskreno reče: „Kakav smešan šešir!“

„To je angulemski šešir, vrlo moderan. A što se tiče smešnog, Daj, nikad te nisam videla takvog kao u ovim žutim pantalonama!“

„Đavolske, zar ne? Kornu me je naterao da kupim, rekao je da su pravi hit!“

„Dobro, da sam na tvom mestu ne bih ga slušala!“

„O, ne znam! Uvek prednjači! Ako nisi u škripcu, šta će ti moj savet?“

Ona ga uštinu i poče da govori o nevažnim stvarima što ga je (kad su došli do Grovner skvera) nateralo da žali što se šetao Bond stritom. „Jer me ne možeš prevariti da nisi u škripcu. Mislio sam da ne izgledaš dobro, ali to sam pripisao šeširu.“

Nel ga povede gore do svog budoara, baci šešir i žalosno reče: „U strašnom sam škripcu i ako mi ti ne pomogneš, Daj, ne znam ko će.“

„Gospode, nemoj sad da se uzrujavaš. Prirodno, pomoći ću ti. To jest hoću ako mogu, mada proklet bio ako vidim. - Ipak rekao bih da je to samo uobrazilja.“

„Nije“, reče tako tužno da se on zabrinu. Lomila je prste i s velikom teškoćom reče: „Dajsarte, imaš- imaš li još onih trista funti što sam ti dala?“

„Hoćeš ih natrag?“

Klimnu glavom.

„Sad smo, zaista, naseli.“

„Vrlo mi je žao što moram da ti ih tražim!“

„Draga moja, dao bih ti ovog trenutka da ih imam. Šta je? Kartaški dug? Igrala si na veliko, Nel?“

„Ne, ne! Večernja haljina od čipke i ne mogu... ne mogu da kažem Kardrosu!“

„Šta, misliš da kažeš da je postao cicija?“

„Ne! Bio je veoma darežljiv, samo sam ja bila glupa. Izgledalo mi je toliko mnogo... i nisam nimalo pazila i naposljetku sam ostala u velikom dugu!“

„Bože, ne treba stoga da očajavaš ako je to sve! Samo mu reci kako se desilo. Uveren sam, neće se iznenaditi jer zna da nisi imala prilike da trošiš novac. Možda će se jako ljutiti ali će sve tvoje dugove izmiriti.“

Ona pokri lice rukama. „Izmirio ih je!“

„Ee“, trže se on.

„Bolje da ti sve objasnim.“

Ne može se reći da je objašnjenje mnogo pomoglo Dajsartu da potpuno sve razume, ali je shvatio da je situacija daleko ozbiljnija nego što je pretpostavljao. Dovoljno inteligentan da mu sve nije rečeno, ali kako nije hteo da ulazi u bračne vode nije je pritiskivao na dalja objašnjenja. Jasno mu je bilo kako njen brak nije tekao glatko i ako je to tako, cenio je njeno opiranje da mu otkrije još jedan dug.

„Šta ću da radim? Možeš li li nešto smisliti?“

„Ništa lakše! Tvoja nevolja je što nisi dorasla. Poruči još jednu haljinu kod te gospođe.“

„Još jednu?“

„Tako je.“

„Pa, biću u još većem dugu!“

„Da, ali ćeš ga odgoditi na neko vreme.“

„I kad zatraži da platim, treba da poručim još jednu! Daj, mora da si lud!“

„Draga moja, tako se radi!“

„Ali ne ja. Nikad ne bih imala ni trenutka mira. Zamisli šta bi se desilo kad bi Kardros otkrio!“

„Naravno. Vrag je što me zelenaši ne gledaju dobro. O, digao bih u času, da aždaje ne znaju kako stoje naše stvari.“

„Zelenaši? Mislila sam o tome, samo ne znam kako da pozajmim. Znaš li Daj? Hoćeš li mi reći?“

Vikont nije bio čovek čija bi ga savest mnogo mučila, ali nije oklevao da to zabrani. „Ne, neću!“

„Znam da ne treba pozajmljivati od zelenaša ali u ovom slučaju, ako bi pošao sa mnom. Daj...“

„Divan bi čovek bio! Prokletstvo, nisam svetac ali nisam ni takav propalica da sestru predam tim krvopijama!“

„Zar je tako rđavo? Nisam znala. Prirodno neću ići ako ti kažeš da ne smem!“

„Pa, kažem ti! Štaviše ako to uradiš i Kardros otkrije, platila bi to kroz nos. Bolje skupi snagu i sve mu reci.“

Zacrvene se i mahnu glavom.

„Znaš, znatiželjan sam da doznam šta si radila. Čini mi se da si se posvađala s njim, naljutila ga. Ne tiče me se, ali to uraditi smatram budalastim!“

„Nisam - nije to!“

„Mora da si nešto uradila. Mislio sam da te obožava!“

Ona ga brzo pogleda. „Da li si, Daj? Zar si, zaista, to mislio?“

„Naravno. Blagi Bože, šta bi drugo pomislio, kad te je ugledao i odmah te zaprosio. Samo se o tome govorilo po gradu. Stari Kuling mi je rekao da ga nikad nisu videli toliko zacopanog bez obzira koliko su ga druge jurile. I ja sam mislio da nije pri pameti. Ne kažem da nisi lepa ali

šta to ima u tebi da čovek kao Kardros uđe u našu porodicu, ne mogu da vidim.“

„Oh, Dajsarte“, drhtala je Nel, „ne zbijaš šalu sa mnom?“

Zagleda se u nju. „Jesu li ti vetrenjače u glavi? Zašto bi te, do đavola, zaprosio da nije bio preko glave zaljubljen u tebe? Nećeš mi reći da nisi znala!“

„Ne govori tako. U početku sam mislila - ali mama je rekla, objasnila mi šta je bilo u stvari.“

„Dobro šta je bilo u stvari?“

„Pogodna udaja. Bio je primoran da se ženi - i dopala sam mu se više od drugih koje je poznavao i mislio da ću odgovarati.“

„Tipična mama! Bila je to vrlo pogodna udaja za nas, ali ako je mislio da mu odgovara da zbog tebe plati kroz nos (ne marim to da ti kažem, tata ga je naterao da to uradi) i ima sve nas prezadužene na grbači, onda je on magarac.“

„Dajsarte“, viknu užasnuta.

„Prezadužene. Ne mogu da se setim kad je moj otac imao novca, a Bog zna da ga ja nikad nisam imao! Nas bi dosad izbacili da nisi Kardrosu zapala za oko. To je jedina sreća koja je ikad zadesila našu porodicu!“

„Znala sam da je napravio lepo zaveštanje!“

Dajsart prsnu u smeh. „Da, i izvukao našeg oca iz duboke vode!“

Skoči i pritisnu vrele obraze rukama. „Oh, a ja sam bila užasno rasipna!“

„Nema potrebe da se zbog toga uzrujavaš. Govore da je bogat kao Mida, i ne bih se iznenadio ako je to tačno.“

„Kao da to opravdava moj dug. Oh, Daj, ovo me ubija. Nije čudo da je to kazao!“

Pogleda je. „Kazao šta? Ako ćeš sada imati napad histerije, Nel, odlazim!“

„Ne, ne, neću! Samo to je neprijatna misao - nisam ti kazala, Daj, rekao je nešto i uverena sam da veruje kako sam se udala za njega zbog njegovog bogatstva!“

„Pa i jesi, zar ne?“

„Ne! Nikad, nikad!“

„Šta, hoćeš da kažeš da si se zaljubila u njega?“ reče ne verujući.

„Naravno da jesam! Zar bih mogla drukčije?“

„Ovo je najsmešnije! Kakav je to, do đavola, čef, ako je tako? Šta si radila i naterala Kardrosa da misli kako ga ne voliš?“

Okrenu glavu. „Pokušavala sam da budem prijatna žena, Daj. Mama me je opomenula da ne tražim ništa ili da mu ne dosađujem ako opazim da ima nekog drugog...“

„O, mama je kriva. Mogao sam to znati! Nikad nisam video gluplje stvorenje u životu!“

„Ćuti Dajsarte! Mislila je najbolje. Nećeš to ponoviti, ali brinula se da ne patim od razočarenja kao što je, bojim se, ona patila.“

„Zar je? Priznajem, nisam znao da je moj otac plivao u tim vodama, ali verujem da je i majka mogla videti kako je Kardros drukčijeg kova. Uvek je bio. Kako si mogla da progutaš takvu glupost, Nel? Do đavola, morala si znati da je bio zaljubljen u tebe!“

„Mislila sam... mislila da je sve bila pažnja, jer je on vrlo dobar, pravi džentlmen!“

„Dobar, pravi džentlmen!“ prezrivo će Dajsart. Čini mi se Nel, da si isto tako glupa kao mama! Da te prevare njene priče kada je Kardros ludeo za tobom. To zaista prevazilazi sve!“

„Bilo je glupo od mene“, tužnim glasom dodade. „Vidiš Daj, znala sam za ledi Orset, Leti mi je rekla.“

„Ta devojka ne zna da se ponaša! Ne mislim da ti nije trebalo reći jer je svako znao da je bila njegova prijateljica godinama. Nemoj sad ništa da izvodiš, draga moja, jer se Kardrosov život pre ženidbe tebe ne tiče! Ledi Orset sada ima Lidnija, prema tome dosta o njoj!“

„Je li istina, Daj?“

„Tako kažu. Ne znam.“

„O, da nema ovog užasnog duga, koliko bih bila srećna!“

„Glupost! Ispričaj mu sve i svrši s tim!“

„Pre bih umrla! Ne razumeš, Daj! Kako bi mi verovao da sam iskrena ako bih mu rekla, kad sam ponovo u dugu, da nisam davala ni pet para za njegovo bogatstvo?“

Vikont se uzdrža da se podsmehne. Razumeo je. Posle malog razmišljanja, reče: „Pomislio bi da je to samo ulagivanje, zar ne? Bio bi sasvim u pravu, naročito ako si se ti ponašala ravnodušno prema njemu, u šta sam uveren. Dobro, moraćemo da smislimo nešto kako da dođemo do love i to je sve!“

Zahvalna što joj je pritekao u pomoć nije htela da cepidlači i kritikuje njegovo slobodno izražavanje, puna nade je čekala uverena da će joj reći kako da se izvuče iz teškoće. I nije pogrešila. Pošto se prošetao po sobi iznenada reče: „Ništa lakše! Pitam se kako se ranije nisam setio. Prodaj nešto od svog nakita!“

Uhvati se za grlo. „Bisere koje mi je mama dala. Njeni sopstveni biseri? Ne mogu, Dajsarte!“

„Ne moraš da ih prodaš ako nećeš. Nešto drugo!“

„Nemam ništa drugo. Ništa vredno.“

„Ništa nemaš? Pa nikad te nisam video, a da nemaš nešto skupoceno! Što ne one safire?“

„Dajsarte, Džajlsov verenički poklon!“

„Dobro. Uvek ti daje neku novu dranguliju. Moći ćeš da se odvojiš od jedne ili dve. Nikad neće primetiti. Ili ako misliš da hoće, možeš ih kopirati. Ja ću to srediti.“

„Ne, hvala. Neću uraditi tako nešto bedno! Da prodam nakit koji mi je Džajls poklonio - da ih kopiram - tako da on ne zna - O, kako bi bilo od mene gnusno da ga tako prevarim.“

„Pa nije ništa gore od posete zelenašu - u stvari, nije tako rđavo!“

„Izgleda mi gore!“

„Reći ću ti šta je, Nel! Ako dozvoliš da te ta preosetljivost savlada, neće biti načina da se izvučeš! Ako ne želiš da se neka drangulija kopira, reci Kardrosu da si je izgubila. Ne bi volela da izgubiš safire, ali nemoj mi reći da će ti prepući srce za nekom od drangulija koje ti je dao!“

„Ne, neće, kad bih ih zaista izgubila, ali svako osećanje se buni u meni protiv prodaje.“

Govorila je odsečno i bilo je uzalud insistirati na tome. Vikont nije od onih koji gube vreme na izgubljene razloge, napusti povoljan plan, samo dodade da od svih glupaka koje je sreo njegova sestra nosi barjak. Ona se izvini i dodade da ne treba da se muči oko njene stvari.

Ali s vremena na vreme vikontova savest ga uznemiri. Taman kad je hteo sebi da čestita što se izvukao iz ove dramatične situacije, ona ga zaustavi.

„Lepe reči kad znaš vrlo dobro da me ovo muči. Jedno je sigurno, da nisam pozajmio od tebe tri stotine ne bi sad bila u škripcu. Nema druge, moram te izvući. Verujem da ću se setiti nečega kad bolje razmislim, ali neću moći ako sedim i ti buljiš u mene kao da sam ti jedini spas. Zbunjuješ me. Ko zna možda ću imati sreće u tom slučaju biće sređeno. Osećam da moram napustiti kocku i držati se kartaških igara.“

Potapša sestru, preporuči joj da ne misli na celu stvar i ode. Možda ima onih koji bi cinično dodali da će on to sebi izbiti iz glave, ali Nel nije bila od tih, nije ni pomislila da će njen dragi Daj iz lenosti ili zaborava prepustiti je sudbini. Bila je u pravu. Dajsart je imao jednu crtu tvrdoglavosti koja ga je vodila u neočekivanim trenucima da tera do kraja ono što ima na umu. I mada su njegovi bližnji smatrali kako tu crtu izazivaju šašavi pojmovi složili bi se da kad bi ga jednom obuzela sigurno je bilo da će je terati do kraja.

Kad je izlazio iz kuće posle živog razgovora sa vratarom o šansama mogućih konja u sledećoj trci, zaustavi se dvoumeći se da li da uzme fijaker i pogleda kod Tetersela, ili da se prošeta do Kondit ulice gde bi kod Limeru našao poznanike. Iza ugla pojaviše se lake dvokolice sa čovekom u visokom šeširu koji je držao uzde veoma vešto. Bio je to Kardros. Nije imao želju da se sretne sa erlom, kome nije bio omiljen. Ipak učtivo pričekava da se kola zaustave pored njega.

„Zdravo, Dajsarte“, reče erl i skoči iz dvokolice. „Da li ulaziš ili izlaziš?“

„Baš izlazim. Imaš lepog konja, izgleda dobar. Velški?“

„Da, zadovoljan sam. Vrlo brz. Da, velški, čistokrvni. Kupio sam ga od Česterforda prošle nedelje. Hoćeš li ipak da uđeš?“

„Ne, uputio sam se Limeru.“ Zamišljeno je posmatrao svog zeta. Erl je izgleda bio raspoložen. Bilo je poznato da je bogat i mogao da kupi opatiju, i ako ima i malo nade da dobije tri stotine funti vikont nije bio čovek koji bi to propustio. „Da li bi mi pozajmio trista funti?“ predloži pun nade.

„Trista funti?“

„Možeš i pet!“ ponudi vikont setivši se nekih svojih hitnih

obaveza.

Kardros se nasmeja. „Koliko god hoćeš, ali ne bih li pozajmio. I biću zahvalan Dajsarte da se ne obraćaš Neli!“

„Ni govora!“ uzdržavajući se s teškom mukom da mu kaže da je obratno.

„Ogrezao ponovo? Trebalo bi te vezati!“

„Ne vidim smisao u tome. Ne bi mi bilo dobro. Jedini način da se izvučem je da dobijem velike pare. Biće, jer sreća se mora promeniti jednog dana. Mislim ozbiljno da pređem na faro. Đavo je u krvi već godinu dana.“

Vest da će promeniti svoj život nije naišla na oduševljenje. „Kakve ćeš još zabave da nam prirediš? Nisam te video kad si prošle nedelje terao kolica s jednim točkom zavezanih očiju Pikadilijem, ali su mi rekli da si poremetio saobraćaj na duže vreme. Moram ti čestitati. Takođe i na najnovijem podvigu kad si urezao svoje inicijale na sva drveta u parku Sent Džejsms.

„Za sat i petnaest minuta!“ ponosno će Dajsart.

„Vrlo dobro.“

„O, Bože, šta drugo da se uradi nego napravili šalu tu i tamo?“

„Mogao bi da vidiš šta bi se moglo uraditi da se imanje sredi.“

„Nije moje imanje. Zamišljam oca kako mi dozvoljava! I ako ima šta da se uradi stari Moulton će daleko bolje uraditi od mene. Godinama je naš agent, a ni on mi ne dozvoljava da se mešam. Ne da hoću jer neću.“

„Ponudiću ti nešto“, reče Kardros i prijatno ga pogleda. „Neću ti pozajmiti trista funti da ih spiskaš na kartama, ali sam spreman da ti otplatim dugove i kupim postavljenje u bilo kom puku koji izabereš.“

„Oh, kamo sreće kad bi!“

„Hoću!“

Sjaj blesnu u vikontovim očima ali se ubrzo ugasi, nasmeja se i mahnu glavom. „Ne vredi stari gospodin neće ni da čuje. Bog sveti zna zašto hoće da me zadrži u Engleskoj, pogotovu što nisam jedini sin i ne izgleda kao da ima zadovoljstvo kad sam kod kuće. Na smrt je nestrpljiv! Otišao sam u Devonšir posle njegovog napada, znaš. Otišao sam da ugodim majci ali na kraju morala je da prizna da ne ide. Uprkos

tome ne dozvoljava mi!“

„Ako želiš mogao bih da ga ubedim?“

„Da ga podmažeš? Poslušaj moj savet i skloni novac ili sačekaj dok ne uradim nešto pogrdno da bude srećan i pošalje me u Španiju.“

„Ne budi lud! Uđi u kuću, možemo o tome razgovarati.“

„Ako si tako željan da baciš pare pozajmi mi! Što se tiče onog drugog - ne znam šta hoću i ne bi vredelo i ako znam,“

Sačeka trenutak i kako Kardros ne odgovori, nasmeja se podrugljivo i ode.

Nekoliko dana docnije Nel je sa olakšanjem učtivo ispratila muža. Kada ju je pitao da li hoće da ga prati u Merion, želela je to da uradi (mada ne sa besnom Leti) ali od trenutka kad je račun madam Laval stigao da joj zagorča život, bojala se da će insistirati na tome. Nije htela da bude u njegovom društvu jer ju je osećaj krivice tako pritiskivao i gotovo nepodnošljivo kad je bio s njom. Ako bi se joj se nasmešio, osećala se bedno što ga obmanjuje; ako je bio hladan zamišljala je da ju je otkrio i bila spremna u zemlju da propadne. Nije joj padalo na pamet u svom uzbuđenju, da skrupule koje su joj zabranjivale da vidi njeno srce, samo su potvrđivale njegovu sumnju da ne mari ni za šta sem bogatstva, mode, i ništavnosti. U jeku sezone bilo je mnogo zabava i željnih pratilaca lepe mlade grofice, ako bi erl bio zauzet. Činilo mu se da je uopšte ne vidi sem kad ide na zabavu ili bal i nije bilo teško posumnjati da više voli društvo čak i najdosadnijeg obožavaoca. Jednom joj je rekao, ismejavajući sebe: „Mila moja, sudbina me je izgleda bacila tebi na put da smanji moju uobraženost! Zamisli! - mislio sam o sebi da sam nenadmašan, Sad shvatam da nisam - gotovo prava dosada!“

Nije mu odgovorila, zacrvenila se i njene oči ga pogledaše, a njemu se učini da vidi na tren ljubav i živo stvorenje koje je nekad smatrao da jeste. Trenutak docnije krenu, nervozno se nasmeja i reče da je smešan, da je Leti čeka jer je obećala da će prisustvovati zabavi ledi Briksvert u Ričmondu.

Posle takvog ponašanja nije čudo što se Kardros, suviše ponosan da pokaže kako je uvređen, krio iza hladne ironične učtivosti i tako ubio Nelin nagon da pošalje sve do đavola sa svim sumnjama i teškoćama i otvori mu srce.

Da stvari budu još gore ni reči od Dajsarta, a Leti rešena da istera svoje kad god bi videla brata sve više ga je nervirala. I kako je koristila nedeljama njegov kredit po celom gradu izazvala ga je da joj kaže u lice neprijatnu istinu iz koje je njegova nesrećna žena kao svedok zaključila da su po njegovom mišljenju nepoštenje i dug sinonimi. Ni govora, nije dolazilo u obzir da mu otkrije svoju nevolju.

Zbog toga se sa olakšanjem oprostila od njega. Očekivao je da će biti odsutan sedam dana za vreme kojih se nadala da će Dajsart pronaći način da plati dug. Da bi ga podsetila (u slučaju da je zauzet svojim zabavama) poslala mu je pisamce u Djuk strit i pozvala ga na večeru u Grovner skver one noći kad je maskenbal. Svesna važnosti uzdržala se da ga pita kakav je napredak učinio i to uzdržavanje joj se isplatilo. Vikont je ne samo prihvatio poziv već je dodao da ne mora da se brine za onu drugu stvar.

Kratka poruka joj je podigla duh. Možda bi bilo mnoge povoljnije da je Dajsart rekao o čemu se radi, ali znala je da ne voli pisma i bila je zadovoljna verujući da će ovaj treći pokušaj rešiti teškoće i biti prihvatljiviji od ona prethodna dva. Sem jednog kratkog susreta u Parku gde je bilo nemoguće nasamo razgovarati, nije ga srela. Zaključila je da za plan koji ima na umu, treba dosta pripreme. To je malo zabrinu ali on joj samouvereno klimnu glavom posle tog jedinog susreta i ona se umiri. „Videću te u četvrtak“ tad je pomislila da će u četvrtak na dan maskenbala biti u stanju da je oslobodi tog duga.

I u četvrtak kad su ga obe domaćice čekale u Grovner skveru, nije došao.

Nisu bile iznenađene što kasni jer su znale njegove navike, samo se čarobnjak dole u kuhinji sa dva petla i džigericom savršeno ispečenom i karamel kremom koji se brzo stezao počeo da uzrujava. Leti koja je nekoliko dana bila veoma neraspoložena, u novoj, gizdavoj haljini od belog krepa ukrašenoj srebrnim šljokicama, na svetlu salona je zasenjivala oči. Nel skromnije obučena u satenu i plavoj čipki je znala da će leći Čadli ako prisustvuje maskenbalu, sigurno osuditi takvu haljinu koja ne odgovara mladoj dami tek izašloj u društvo, jer je imala dubok dekolte. Kardros bi insistirao da se presvuče u nešto ozbiljnije. Mogao je da misli da će Nel u njegovom odsustvu to uraditi. Nel je osećala da će posle zamorne borbe izgubiti bitku, tešila se da će haljinu donekle sakriti domino od sjajne roze svile, kojeg je Leti bacila preko stolice. Sem toga je Leti, zadovoljna svojim izgledom, bila veoma raspoložena i Nel posle nedelju dana mrzovolje i jadikovki nije htela da je uznemiri.

„Najgore je kod braće što ne misle da ih neko čeka“, primeti Leti i raširi lepezu sa šljokicama koja je odgovarala haljini. „Nadam se samo da ne dođe napit! Pogledaj zar nije lepa?“

„Napit? Zašto bi bio?“

„O, znaš kakvi su muškarci kad odu da gledaju borbu petlova“, reče sveznalica Leti. „Jedna je u Epsomu danas.“

„Zaboga, je li ti kazao da tamo ide?“

„Ne, ali sam čula Hardvika kako govori g. Botišamu o tome i spomenuo je da će povesti Dajsarta svojim kolima.“

„Oh, ako je tako - nadam se da nije zaboravio da nas povede u Čizik!“

„Šta, zar misliš da bi mogao? Bilo bi sramno!“

„Nadam se da nije. Ponekad zaboravlja - naročito ako ne voli.“

Leti se s mukom uzdržavala ali posle deset minuta kad nije bilo znaka od Dajsarta, reče: „Nel, iako je *on* tvoj brat, mislim da nije imao nameru da ide s nama, rekao je samo da ne navaljuješ na njega.“

„Ne, ne, imao je nameru. Kazao je da će me videti večeras kad me je sreo u parku. Priznajem da je nemaran, ipak ne bi mi to priredio. Pitam se da pošaljem poruku u njegov stan, da ga *podsetim*. Samo biće potrebno bar dvadeset minuta do Djuk strita...“

„I da se kladim, neće ga naći kod kuće. Što se mene tiče svejedno mi je da li će doći ili ne jer možemo sasvim dobro i bez njega. *Nećeš* reći da ne možemo ako nas on ne prati? O, Nel, ne bi mogla biti tako sitničava!“

„Ne - to jest, znam da ne treba da se uzdržavam kad idem na zabavu moje rođake, ali ne dopada mi se! Volela bih da nisi tako rešena - sem ako nisi naterala g. Alendejla da bi s njim provela celo veče. Bilo kako bilo, ne mogu ti to dozvoliti.“

„Pokušala sam ali smatra da nije pristojno, čak i kad bi se udaljio pre skidanja maski zato se ne sekiraj. Stvar je u tome, nikad nisam prisustvovala maskenbalu i ako ne idem na ovaj neću imati priliku sigurno godinama, jer verovatno ih nema u Brazilu.“

„Ne, ali - najdraža Leti nemoj da se prepustiš maštanju. Kardros *neće* da pristane, uzalud je misliti da bi mogao!“

„*Primoraću ga!*“, tvrdoglavo reče Leti.

„Kako bi to mogla da učiniš?“

„Pa, ne znam još, ali možeš biti sigurna da hoću. Seti se da je kazao da neću izaći u društvo dok ne napunim osamnaest godina, ili da

ću igrati kod Roksvela u pozorišnim komadima, za Božić, ili terati njegove zelenke ili - hiljadu stvari! *Uvek* ga mogu naterati na kraju!"

Nel se nasmeja naivnosti što je ove sitnice uporedila sa udajom, ali pre nego što je pokušala da pokaže svojoj zaovi bratovljevu nežnost, koja ga je navela da pristane na sitnice, Farli uđe i donese zapečaćeno pisamce i po njegovom licu se videlo da donosi neprijatne vesti koje su od početka predvidele.

„Sluga lorda Dajsarta me je zamolio da ga odmah predam vašem gospodstvu.“

„Samo *sačekaj* kad ponovo vidim Dajsarta!“ uzviknu Leti.

Osećajući grižu savesti kao da je ona kriva a ne Dajsart, Nel razbi pečat i brzo pročita poruku. Uzdah olakšanja joj se otrže, jer poruka nije bila tako rđava kao što je mogla biti. Dajsart se zadržao u Epsomu ali nije zaboravio da treba da prati sestru na maskenbal. Izvinjavao se što ne može da s njom večera ali svečano obećava da će doći po njih u Grovner skver u deset časova ukoliko se neizbežno ne zadrži u kojem slučaju neka krenu za Čizik i sigurno će ih tamo sresti s maskom u ruci.

„Deset časova! Pozvane smo u pola deset!“ Ljutito će Leti.

Zlobni sjaj se pojavi u anđeoskim Nelinim očima. „Draga moja, sigurno ne misliš da dođeš na sam početak zabave!“

„Verujem, neće ni doći!“

Iskusnoj sestri je to izgledalo više nego moguće, ali iz lojalnosti i želje da ne ide bez muške pratnje poručila kočiju za deset časova. Bilo je vrlo kasno i neposredno posle večere Farli reče da ih kočija čeka. Dajsart se ne pojavi i mada je sestra želela da ga pričekala nije se usudila pred Leti. Uzeše domine, jedan roze a drugi kao safir plav, navukoše dugačke rukavice od francuskog ševroa, maske gurnuše u torbice i preko mantlova obukoše svilene domine. Baciše poslednji pogled na ogledalo i uđoše u kočiju koja je čekala. Njihove sluškinje su ljubomorno nameštale suknje i stavile šal preko kolena. Letina Marta koja je dugo bila njena sluškinja opomenu je da ne stavlja više rumenila na lice, a Nelina dostojanstvena sluškinja podseti Nel da sa šlepom ne obriše stepenice kad silazi iz kočije.

Najzad su stepenice podigli, vrata zatvorili, lakej vešto skoči iza i vozač potera konje.

Nije Nel pomislila, a ni sluge, da vožnja do Čizika može biti

opasna, i niko nije smatrao za potrebno da bi pratnja bila poželjna od slučajnog napada razbojnika. Niko nije predvideo da će Kardrosova kočija, umesto da se pridruži drugim na putu za Brent Haus, biti poslednja i stići pola sata docnije. Vrlo malo saobraćaja je bilo posle trošarine. Selo Kensington je spavalo na mesečini, sreli su jedna poštanska kola sa svežim konjima koja su brzo projurila trubeći. Posle toga skrenuše drumom prema Čiziku i baš kad je Leti rekla: „Dobro, nije bila dosadna vožnja i nismo morali da pratimo neka otrcana poštanska kola!“ kada obe dame uplaši iznenadan pucanj iz pištolja praćen bukom i vriskom uplašenog konja praćen raznim grubim glasovima i topotom konja.

Leti zacvile od straha uhvati svoju snaju u panici, „Što nam je činiti? Što će biti s nama? Oh, Nel, mi smo *stali!* Zašto oni *kukavice* od lakeja ne učine nešto? To je sve Dajsartova greška. Hoće li nas ubiti? O, kamo sreće da nismo pošle.“

Ni Nel se nije osećala mnogo hrabra ali je uspela da odgovori vrlo mirnim glasom: „Glupost! Neće nas, naravno, ubiti, samo se bojim uzeće nam nakit! Hvala Bogu da ne nosim Kardrosovu ogrlicu ili dragocene safire.“

„Daj im sve!“ molila je Leti dok su joj zubi cvokotali. „Muka mi je od strepnje, sigurno ću se onesvestiti! Kakva korist od lakeja kad *ne rade ništa* da nas zaštite? Reći ću Kardrosu i on će ih izbaciti. Trebalo je da je ovde. Nije imao *pravo* da ode u Merion kad je mogao da zna...“

„Oh, molim te učuti, Leti!“ prekide je Nel. „Čudim se da nemaš toliko ponosa i dozvoljavaš da ovi bednici vide koliko si uplašena. A što se tiče lakeja, šta oni mogu protiv naoružanih razbojnika! Nemaju pištolje. Sumnjam da su i sanjali da bi nas neko zadržao na putu za Čizik, od svih mesta. O, izgleda da ih ima nekoliko. Nadam se da će se zadovoljiti s našim nakitom i neće pretraživati kočiju da još nešto nađu.“

Strašna misao pojavi se u Letinoj glavi i ona se strese od straha. Tad vrisnu jer neka užasna glava zavijena u crno s maskom koja je prekrivala lice otvori vrata kočije i grubim glasom reče: „Predajte nakit i to brzo!“

Mesečina baci svetlost na pištolj i ruku koja ga je držala i Leti povika: „Nemojte, nemojte“ i grozničavo pokuša da otkopča bisere oko vrata.

„Ne vi“, reče razbojnik još strašnijim glasom, „već vi!“ Pištolj je sad bio uperen pravo u Nel, ali umesto da ustukne i požuri (što ju je Leti preklinjala da uradi) i skine narukvice i prstenje kao i veliki medaljon koji je visio na grudima, sedela je pravo s pogledom prikovanim na ruku zatim na maskirano lice.

„Brzo!“ ponovo zapovedi razbojnik, „ako nećete pucaću!“

„Dajsarte!“

„Prokletstvo“ izusti njegovo gospodstvo i da bi to prikrio dodade: „Dosta s glupostima. Predaj nakit!“

„Ukloni pištolj. Kako se usuđuješ da me tako uplašiš. Od svih užasnih stvari...! Strašno je to od tebe. Šta te je, zaboga, spopalo?“

„Dobro, ako ti ne znaš da si veća budala nego što sam mislio“, reče njegovo gospodstvo i skide masku i preko ramena dobaci: „Korni, gotovo je!“

„Eto, šta sam ti kazao“, odgovori g. Fenkot, spusti oružje kojim je pokrивao vozača i učtivo priđe. „Trebalo je mene da pustiš, *reka*o sam ti da će te njeno gospodstvo prepoznati.“

„Ne vidim kako je, do đavola, mogla!“

„Oh, Daj, baš si smešan. Mesečina je obasjala prsten koji ti je mama dala kad si postao punoletan! Zatim se rekao Leti 'ne vi!'. Naravno da sam te prepoznala.“

„Tad je trebalo da imaš pameti i da se praviš kako nisi. Glupača - to ti ja kažem. Hej, Džo, nema potrebe da ih držiš na nišanu. Izgubio sam opkladu!“

„Dajsarte, užasan si! Uvući svog konjušara u ovo, prevazilazi sve mere!“

„Glupost! Još ćeš reći da je preko mere što sam uvukao Kornija! Znam Džoa celog života. Sem toga sam rekao da je to opklada.“

„*Ponavljam* da je pretjerano što si uvukao g. Fenkota. I pretpostavljam da je i on tako mislio.“ Strogo reče.

„Ne, ne! Uveravam vas madam! Uvek srećan da budem na usluzi. Pravo zadovoljstvo!“

Leti kojoj je olakšanje donelo neizbežan zaključak besno viknu: „*Idiot!*“

„Ni govora! U stvari, ako hoćemo da govorimo o idiotima...“

„Mislim da si za prezir. Na najgrublji način si odustao od zaduženja da bi mogao ovakav trik da izvedeš i na smrt nas uplašiš zbog šale! Šale!“

„Prava si guska! Na smrt vas uplašim, zaista! Nel vredí deset puta više od tebe, mada ima više kose na glavi nego pameti! Naravno da nisam ovo uradio šale radi! Imao sam đavolski razlog, ali bolje je pomusti goluba nego pomoći ženskoj da se izbavi iz škripca!“

Leti tako zagolica ova kratka rečenica da smesta zapita: „Šta to znači? Ko je u škripcu? Ali kako - Oh, reci mi! Žao mi je što sam bila ljuta ali kako sam mogla pogoditi da je to bio plan, kad mi niko nije rekao?“

„Pitaj Nel. Trebalo bi da požurite ako ne želite da zakasnite. Doći ću za vama.“

„Dajšarte, mora da je jedanaest sati! Kako možeš da nas pratiš? Ne možeš ići na maskenbal u jahaćem odelu i dok se vratiš u grad i...“

„Ne padaj u vatru! Ne moram da se vraćam u London. Misliš da sam glupak?“

„O, *mislím!*“ i uguši smeh.

„E, tu grešiš. Moje odelo me čeka kod Zlatnog lava i najmío sam kola da me odvedu do Brent Hausa. Da, i kad pomislim kako ništa nisam tako dobro planirao u životu da bi ti praveći se pametna viknula da me prepoznaješ. Imam nameru da perem ruke na sve to!“

„O, dragi moj, ne smeš tako nešto reći!“ umeša se g. Fenkot. „*Znam* da tako ne misliš, ali ako bi te neko drugi čuo...“

„Nema ko da me čuje“, ljutito odgovori vikont i pođe prema konjušaru koji je držao njegovog konja.

G. Fenkot oseti da je potrebno da izvini svog druga, priđe bliže kočiji pokloni se iako ih je slabo video i poverljivo reče. „On ne misli šta govori kad se ljuti - nije potrebno ni da vam kažem, *ja* poznajem Daja i vi znate Daja! *Neće* da popusti!“

„G. Fenkote ubeđena sam da ne treba ni da vam kažem da nikome ne govorite zbog čega me je Dajšart zadržao!“

„Ni sanjao ne bih! Besni konji ne bi to izvukli iz mene! Razlog je, ne bi ni mogli jer ne znam.“

„Ne znate?“ upita ne verujući.

„Zaboravio sam da ga pitam. Hoću reći, nije moja briga! Daj je

rekao dođi da mi pomogneš da zaustavimo kočiju moje sestre i ja sam odgovorio, u redu. Ništa drugo ne bih mogao reći. Znete, bilo bi nezgodno da ga pitam zašto.“

U međuvremenu Dajsart ga nestrpljivo pozva, on se pokloni i ode. Nel se nasloni i reče: „Hvala Bogu! Gotovo sam propala u zemlju! I svesna da je vozač čeka naredi: „Recite Džejsu da nastavi. Njegovo gospodstvo se samo šalilo.“

„Mora da misli da je njegovo gospodstvo poludelo“, primeti Leti kad su kola krenula. „Zašto je to uradio, Nel?“

„Zbog gluposti.“

„Verovatno! Ali kakve gluposti?“

„Volela bih da se ponašaš kao Fenkot i ne budeš ljubopitljiva.“

„Verujem da bi on, ali ja ne! Hajde reci, ti lukavo stvorenje.“

„Nemoj molim te da me zadirkuješ!“

„Vrlo dobro. Pitam se šta će Džajls misliti o tome.“

„Leti nećeš valjda!“

„Ne, ako se poveriš.“

„Ti zaista nemaš skrupula.“

„Ne, nemam, ali nikad ne odajem tajne. Neću se smiriti dok ne doznam, opominjem te jer ne shvatam šta je bilo u Dajsartovoj glavi, sem ako se nije samo šalio, a to znam da nije.“

„Molim te nemoj rđavo misliti o njemu.“

Leti je zaneseno slušala Nelinu priču i nije osuđivala Dajsarta. Smatrala je da ima više duha i zajedno grdila Nel što nije ćutala. „Da si se samo pretvarala da ga nisi prepoznala sve - bi se sada rešilo. Ne možeš da porekneš, da ga nisi prepoznala ne bi dala ni dve pare za nakit. Pretpostavljam da si mogla pogoditi kad bi ti doneo novac, tada ne bi bilo važno.“

„Kako možeš tako nešto da pričaš? Bilo bi gotovo s mojim mirom. *Morala* bih da priznam Kardrosu - kako bih kad misli da je Dajsart - suviše rasipan. Bilo bi mnogo gore!“

„Zaista si čudna. Na tvom mestu prodala bih nešto nakita i ne čudim se što Dajsart nema strpljenja s tobom. Možeš raditi što god hoćeš sa onim što je tvoje.“

Nastavila je tako sve do Brent Hausa i kad im se Dajsart pridružio neraspoložen, razveselila ga je hvaleći njegovu dovitljivost i žalila što je to palo u vodu i napadala Neline glupe pojmove. Prvi put su se složili, ali kad je vikont smatrao da Nel pravi od komarca magarića zbog male prevare i treba da skupi snagu i kaže sve Kardrosu, slaganju je došao kraj, Leti je bila protiv. Kardros je bio popustljiv ali ne ako je u pitanju rasipnost, i ako, se suoči s dugom postajao bi brutalan. Govorila je vatreno jer joj se poslednji susret s bratom urezao u glavu. „Samo što sam kupila neseser koji *svaka* leđi mora da ima i zamolila ga da on plati, jer kako mogu od bednih para koje mi daje - *vratio ga je natrag u trgovinu!* Nikad nisam bila toliko ponižena. I da li veruješ, Dajsarte, obećao je da će me, ako još jednom zapadnem u dugove, poslati u Merion s nekom strogom družbenicom. *Družbenicom...!*“

Vikont nije bio mnogo impresioniran - zaista bi bio još manje impresioniran da je imao privilegiju da vidi taj potrebnii dodatak komforu dame u pitanju. Lep komad je bio taj neseser pun kristalnih bočica sa zlatnim zapušačima. Mladi lakej se oznojio dok ga je doneo, a kad su ga otvorili zablesnuo je sve oči. Toliko je zasenio Kardrosove oči da ga je odmah zatvorio bolnog izraza na licu.

„To ništa ne znači, sigurno ta stvar nije bila za tebe“, reče vikont nesvesno u pravu. „Ali svako zna da balske haljine đavolski koštaju i ne bih se čudio...“

„Kada je Džajls otkrio da se Nel toliko zadužila rekao joj je takve stvari koje su je ražalostile!“

„Da li si bila prisutna?“

„Nisam, ali sam je videla odmah posle toga i bila je ojađena. Plakala je i od tad je stalno neraspoložena. Ako je napustiš bila bi to najsravnija stvar.“

„Ko kaže da ću je napustiti. Sve što sam rekao... Nema svrhe. Šteta što je ovo noćas propalo, ali snaći ću se. Biću ti zahvalan da se ne mešaš.“

„Nemam ni najmanju želju da se *mešam!*“, besno odgovori Leti.

„Dobro, onda pazi! I nemoj o tome da blebečeš!“

Ove nimalo džentlmenske reči prekidoše ono razumevanje koje je taman otpočelo. Leti se vrati na svoje mesto i on kad je video Nel okruženu svojim prijateljicama nije smatrao potrebnim da ostane pored

nje već krenu da se zabavi na svoj način. Pošto je nažalost bio od onih koji ne mogu da se uzdrže na maskenbalu uspeo je da flertuje sa svakom leđi koja bi ga ohrabrila. Kad mu je bilo svega dosta imao je sreće da naiđe na drugove u čijem je društvu proveo ostatak večeri. I pridružio se sestri vrlo raspoložen. Nije bio napit samo je odbacio brigu i nije se očekivalo da će rešiti Nelinu teškoću. Umesto toga zabavljao je dame i pevao svojim lepim baritonom.

Leti je uživala u maskenbalu iako g. Alendejl nije bio tamo. Kao i vikont naveliko je flertovala i dozvolila da je zaklonjena maskom i dominom živost ponese dalje i prihvati smele komplimente. Divili su se haljini sa šljokicama. Njena veselost je onespokojila Nel, nemoćnu da zaustavi živahnost zbog koje je nekoliko puta crvenela. Na blagi prekor Leti je samo mahnula glavom, a kad se usudila da kaže: „Ako zbog sebe ne držiš razdaljinu, molim te učini to meni za ljubav!“ odgovorila je, „Kojesta, suviše se visoko držiš! Nema nikakvog zla zabavljati se na maskenbalu, svako to radi. Sve je to zabava i veselje.“

„Nepriročno je. Maniri gospođice iz Bata! Ne bi se tako ponašala da je g. Alendejl ovde!“

„Dragi Džeremi! Ne bih, zaista. Flertovala bih s njim umesto... ali nije ovde i neću da budem snuždena na ovako lepoj zabavi. Mislim da je noć savršena!“

Uzaludno bi bilo nastojati, jedino se nadati da je neće prepoznati. U ponoć će svi skinuti maske i mnoge oči će videti da je devojkica u svetlucavoj haljini Kardrosova polusestra. Mladost, prirodna veselost i još uzbuđenje zanelo je Leti da je prevršila meru. Rđavi uticaji u tetkinoj kući nikad nisu bili vidljiviji, tetka nemarna, lakomisljena, a rođake bez ičega u glavi sem pomodarstva i zabavljanja.

Kad je videla ledi Čadli među nemaskiranim gospođama, Nel je očekivala da će naići na neizbežnu osudu te najstrašnije Kardrosove tetke. Ledi Čadli je bila iznenađujući milostiva. Osudila je haljinu sa šljokicama i bila je srećna što ne mora da crveni zbog svoje ćerke, ali nije krivila Nel. „Žalosno je što se Leti ne ugleda na tebe, draga moja Helen. Ne poričem da sam mislila kako je Kardros napravio veliku grešku što je tebe izabrao. Uvek govorim ono što mislim, rekla sam mu da bi bilo bolje da se veže sa nekom bližoj po godinama. Ali moram priznati i ne oklevam da kažem da si me prijatno iznenadila. Šteta što Letiša nema ni tvoje ponašanje ni ukus.“

S tim rečima ona se udalji što je bilo dobro jer Nel nije znala šta da odgovori. Njena ćerka, kruta devojkica koju je njen rođak Feliks opisao

kao rugobu zadrža se da doda: „Zamisli mamu da ti *tako* nešto kaže! Ne hvali često ljude, rođako Helen!“

Nel oporo odgovori: „Treba da joj budem veoma zahvalna!“

„Znala sam da se moraš tako osećati. Znaš, juče mi je rekla da si mlada žena koja se vrlo lepo ponaša?“

„Zar je? Nemoj to ponoviti jer mogu da se uobrazim!“

Gđica Čadli se zakikota. „Baš je to mama kazala i da se čudi kako nisi podigla nos na sve komplimente koje primaš. Očekivala sam da će te prekoreti što si dozvolila Leti da nosi tako nepristojnu haljinu. Ne znam kako može, a da ne pocrveni. *Ja* ne bih mogla!“

„Ne, nadam se da ne bi pokušala nešto u tom stilu“, smesta odgovori lepo vaspitana leđi Kardros. „Leti ima tako savršenu figuru da može da nosi bilo šta. Nikad je nisam videla lepšu!“

„I nadam se da je to rekla onoj mrskoj majci“, rekla je Nel kad je to ispričala Leti.

„Kakva laž! Kad si bacila pogled na moju haljinu rekla si da nisi videla ništa tako nepristojno.“

„Da, ali *nisam* rekla da ti lepo ne stoji! U svakom slučaju velika je drskost što te Miriam kritikuje ili leđi Čadli jer ona nije tvoja tetka već samo Džajlsova.“

„*Draga* Nel!“ Zagrlj je.

Nel otrpi zagrljaj, ali reče strogo: „Ali Leti, moram ti reći da se slažem sa svim što je rekla. Haljina je *sablažnjiva*! I nemoj mi reći da nisi pokvasila svoju donju suknju, jer znam da jesi. Zbog toga je tako pripijena. Šta bi Kardros rekao da je video...“

„*Zvučiš kao guvernanta!*“

„Tako je! Strašna si, Leti, što me stavljaš u taj položaj! Zaista se *osećam* kao guvernanta.“

„Nisam *ja* kupila haljinu od trista gvineja i više. *Ja* ne drhtim pred mužem ako otkrije.“

Nel ju je zbunjeno gledala ostavši trenutak bez reči. „Ne, *ti* si kupila neseker za pet stotina funti, zar ne? I nisi dužna jer ga je Kardros vratio. *To* mi se bar nije desilo!“

„Nadala sam se da se nećeš toga setiti. Nel, *imam* sjajnu ideju. Vрати je gđi Laval. Možeš reći da to nije ono što si htela i ne stoji ti

dobro.“

„Ako je to sjajna ideja, nisam čula tako nešto bedno. Sem toga malo sam je pocepala u Karlton Hausu te noći i Laval će odmah videti kako ju je Saton iskrpila.“

„Šteta! Ostaje ti jedino da poručiš drugu kod te užasne osobe.“ I Leti nesvesno ponovi Dajsartove reči. „To moja tetka radi. I ako nastaviš da je vraćaš govoreći da ti ne odgovara i da više voliš neki drugi ukras, a ne čipku neće se završiti do sledećeg tromesečja i tada možeš da platiš obe haljine. Za nepuna dva meseca imaćeš para. Ne vidim problem.“

Neli se nije dopala ta ideja, ali kako je madam Laval uz račun poslala i učtivo pismo u kojem moli isplatu što pre, očajna Nel se reši da to učini na drugi način, makar kako bio neprijatan. Posetiće madam Laval, ne da poruči drugu haljinu, već da dostojanstveno objasni da joj ne može odmah platiti sem krajem idućeg meseca. Znala je da će račun ugroziti sledeće tromesečje, ali sa malo štednje prebrodiće letnje mesece.

Uplašila se kad je primila pismo, ipak dovoljno pametna da opazi iza učtivih reči pretnju. Bila je još neiskusna da zna kako se neke neobične okolnosti moraju kriti jer nijedna krojačica neće zbog tako male sume izgubiti bogatu mušteriju kao što je grofica Kardros. Ali posle nekoliko minuta u društvu madam Laval doznala je neobičnu okolnost. Madam Laval se posle vrlo uspele i unosne karijere i Bruton stritu spremala da se povuče iz posla. U stvari, vraćala se u svoju zemlju, ali to nije otkrila ledi Kardros. Ledi Kardros je bila *naivna* i tako mlada mogla je pitati kako je moguće da se madam vraća u Francusku u vreme rata, zato je na lep način objasnila kako uskoro neće biti u stanju da naplaćuje dugove. Bilo je moguće ako neko ima novac i vreme da provede na putu, uticajne prijatelje, a iznad svega dobre veze u Parizu. Sve u svemu madam je vrlo dobro prošla ove sezone, najvažnije mušterije su kupile mnoge haljine i došlo je vreme, da zatvori račun. Znala je da ledi Kardros možda momentalno nema novaca, njen muž poznat po bogatstvu će svakako platiti. Na vrlo lep način je to prenela Neli.

„O, ako je to slučaj da se povlačite iz posla - prirodno je što želite da vam se odmah isplati“, reče Nel na izgled ravnodušno. Madam, kad joj se poklonila, dodade u sebi. „Nekako će uspeti.“

Vrtelo joj se u glavi da nekako mora da uspe bez znanja

Kardrosa. Dug je uzimao sve veće razmere, strahovala je da joj to može upropastiti život. Leti je preterivala sa svojim iskustvom i predlagala da što pre izmiri dug. Dajsart je znao da je donekle odgovoran i bio spreman na sve, ali Nel je izgubila veru u njega. Leti je mogla da hvali njegov plan, ali ona nije. Ne može da se osloni na Dajsarta, a nikog drugog nije bilo.

Ubeđenje da je bez prijatelja počelo je da je obuzima. Padala je u depresiju, dug ogroman koji bi i naboba¹ upropastio, muž tvrdica kamenog srca.

U takvom raspoloženju sišla je iz svoje kočije, a kad je kočijaš pitao kad ponovo da dođe, rasterao je nepravedne misli o Kardrosu. Samo što se jednom divila kočiji svoje prijateljice on joj je poklonio jednu sa sjanim konjima koji su sve nadmašili. Nije volela čuvenu Kardrosovu ogrlicu sa smaragdima i dijamantima i umesto nje dao joj je drugu govoreći da onu sačuva za raskošne prilike. „Za svakidašnju upotrebu“, rekao joj je smešeći se i zadobio njeno srce.

Samosažaljenje pređe u samoprekore i Kardros od tiranina i tvrdice posta najvelikodušniji čovek, a ona otelotvorena sebičnost, rasipnost i nezahvalnost. Iako Dajsartu treba verovati, bila je slepa i glupa. Činilo joj se čudesno što je Kardros toliko bio strpljiv. Možda je zažalio što je zaprosio, možda mu se smučila njena hladnoća i izopačenost i vratio se ledi Orset.

Godinu dana ranije, Nel pod uticajem majke, primila je ledi Orset kao neizbežan krst žene kojeg mora nositi; ali od devojke koja je pretpostavljala da ju je oženio bez ljubavi i mlade koja je shvatila da to nije, postojala je velika razlika. Majka bi jedva prepoznala svoju poslušnu, lepih manira ćerku u mladoj ženi koja je kroz zube govorila „neće ga imati!“

Rešenost, makar kako bila dobra, samo je pojačala odluku da isplati račun i ne obrati se Kardrosu. Po njenom mišljenju ništa ne bi dovelo u opasnost njenu budućnost ako pokuša da zavede muža i u isto vreme mu pokaže račun. Verovao bi da ga obmanjuje ulagujući mu se što bi tog osetljivog čoveka samo odbilo.

Na trenutak je pomislila na Dajsartovu sugestiju da proda nakit. Naravno, ne Kardrosove poklone, možda nisku bisera koju joj je majka

¹ nabob (hindustanski iz arap.), naslov visokih dužnosnika u muslimanskoj Indiji, namjesnika, guvernera. pren bogataš, osoba koja se razmeće svojim bogatstvom

dala. Ali svako osećanje se u njoj bunilo. To su bili mamini biseri ljubomorno čuvani za najstariju kćer i darivani sa toliko ljubavi. Okolnosti sa primorale majku da proda gotovo ceo nakit, a ipak je sačuvala svoje bisere i u najtežim prilikama, i sad da ih njena kći proda kako bi platila besnu haljinu, bila bi sramota.

Ostao joj je samo jedan način da dobije trista funti. Mora pozajmiti. Dajsart je za čudo to osudio ali je Nel znala da je i majka imala veze sa zelenašima i pozajmica od njih, iako vrlo skupa, nije bila zločin. Otac je otišao do kraja, Nel je razumela koliko je ubistveno stalno pozajmljivanje, ali ništa se strašno ne može desiti ako pozajmi tri stotine funti samo na nekoliko nedelja. Otplatila bi ih krajem juna i niko ne bi morao da zna.

Sve više joj se dopadao plan i bila je sklona da veruje kako je Dajsart pod uticajem nekog zastarelog pojma o pristojnosti. Čak i najbezbržijsija braća su zakerala kad se radi o damama svoje porodice, to je nešto neshvatljivo muškarcima. Čuti oca u krugu porodice pretpostavilo bi se da su skromnost i diskrecija dve vrline neophodne za žene. Nije bilo ničega u očevoj karijeri što bi to potvrdilo, naprotiv. Dajsart koji je toplo hvalio draži neke glumice gotovo u istom trenutku bi osudio malo dublji dekolte ili pripijenu haljinu kod sestre. Čak je i Kardros patio od toga. Nije kritikovao njeno oblačenje ali nije tajio da od žene i sestre traži izvesnu uljudnost koju on nije sledio. „Neću skandal u *mojoj* porodici“ odsečno bi rekao, kao da godinama nije postojao skandal u porodici lorda Orseta. Nel nije sumnjala da bi bio protivan da se njegova žena obrati zelenašu, ali nije želala da je to muči. Možda nije razborito, ali ono što je njena majka činila ne može biti zločin.

Nel je čekala Dajsarta jedan dan ali kako nije ni došao ni javio šta namerava, krenula je prilično uzbuđena u posetu g. Kingu u ulici Klardžis. G. Kinga je mama poznavala.

Bilo je izvesne teškoće kako napustiti Grovner skver bez pratnje. Ipak je to prebrodila, poručila kočiju da je odvede do Grin Parka gde će se šetati s prijateljicama. Leti je zamalo pokvarila plan i htela da pođe s njom. Srećom se setila da imenuje dve ledi koje Leti nije volela tako se Leti odlučila da pođe s devojkom u kupovinu. Nel se tešila da nije zlo tražiti izlaz kod g. Kinga. Nije mogla da se poveri Leti jer kad bi ona to uradila bilo bi užasno. Osećala je da bi Leti baš to uradila čim bi doznala jer je stalno bila u dugu i nedavno ju je Kardros opomenuo da neće dozvoliti rasipne navike i neprestano plaćati njene račune.

Pažljivo se obukla, odabrala haljinu od kambrejskog platna dugačkih rukava, zakopčanu do guše sa nešto malo ukrasa. Iz nekog razloga kojeg nije mogla da objasni, smatrala je da prilikom posete zelenašu treba da bude što skromnije obučena, stoga je dodala tamno plavi ogrtač, koji joj je davao trezven izgled. Jedini šešir koji bi odgovarao bio je maslinasto smeđ i odudarao od ogrtača. Bila je primorana da uzme jedan sa cvećem i čipkom. Gust veo je ipak dostojanstveniji. To je potreslo gđu Saton koja se brinula o njenoj garderobi ali ona se glatko izvukla na prašinu po ulicama koja je smetala njenim obrazima.

Kad je sišla kod Bat kapije i ušla u Grin Park šetala je da skupi hrabrost, dve misli su joj pale na pamet: prva da je njena majka u očajanju uzela posrednika, a druga da li će g. King tražiti da zna ko je. Nije na tu mogućnost prethodno mislila i dok se vozila spremala se šta da kaže. Shvatala je da nijedan zelenaš neće dati tako veliku sumu nepoznatoj dami pokrivenu velom. Ne samo da bi želeo da zna ko je već i da potpiše menicu. Naravno mogla je staviti izmišljeno ime, ali teško da bi to zadovoljilo g. Kinga.

Obeshrabrena polako je napustila park i prešla Pikadili. Nije joj više izgledalo naivno jer jedna je stvar zadužiti se pod lažnim imenom, a druga biti primoran i reći: „Ja sam leđi Kardros.“

Ušla je u ulicu Klardžis, stigla do neupadljive kuće g. Kinga. Oklevala je, videla kako je neki čovek na drugoj strani posmatra, prođe i zacrvene se pod velom. Kad se usudila da se osvrne čovek je nestao. Želela je da je miljama daleko, nije se više tešila mišlju da to ipak nije zlo. Unutrašnji glas joj je šaputao da majka ne bi želela da to uradi i ponovo prođe pored kuće.

Sa prozora kuće na drugoj strani ulice g. Hederset je nekoliko minuta posmatrao to kolebanje. Njegov prijatelj koga je posetio uputio mu je neke primedbe i kako nije dobio odgovor pitao je u čemu je stvar i prišao da vidi. G. Hederset ispusti monokl, zgrabi rukavice i šešir i dobaci: „Ne mogu da ostanem. Setio sam se nečeg važnog!“

Začuden prijatelj se pobuni, a g. Hederset, inače veoma učitiv, nije ga slušao. Izleteo je iz kuće i brzim koracima prelazio ulicu.

Nel prikupi snagu, pope se kad ču kako je neko gotovo bez daha oslovi.

„Rođako!“

Skoči i okrenu se. G. Hederset diže šešir, i na svoj poznat način se pokloni. „Vrlo mi je milo što sam vas sreo. Dozvolićete mi da vas otpratim kući!“

„Gospodine!“ izusti Nel u nadi da je neće prepoznati.

„Ne možete me obmanuti u tom šeširu“, reče g. Hederset izvinjavajući se. „Nosili ste ga kad sam vas vozio u Botaničku baštu.“ Svestan da ih gledaju s prozora dodade: „Uzmite me pod ruku! Džordž Bernli nas gleda i ne bi bilo dobro da vas prepozna. Mada ne verujem da će, ali ne treba rizikovati.“

„Vrlo sam vam zahvalna ali nemojte zbog mene ostati! Imam neki posao da obavim.“

„Znam, zato sam prešao ulicu.“

„Znate?“ Uplaši se. „Ne možete znati, Felikse! Sem toga...“

„Ono što mislim je da znam čija je kuća. To me se ne tiče ali nije u redu da poslušete sa g. Kingom. Još ako Kardros sazna...“

„Nećete reći Kardrosu?“

Hteo je da doda kako on nije tužibaba, kad razboritost pobedi. „Neću mu reći ako mi dozvolite da vas otpratim kući. Ako nećete ne ostaje mi ništa drugo.“

„Felikse, nikad nisam pomislila da biste se mogli ponašati kao nedžentlmen.“

„Ni ja“, složi se. „Ali bi bilo nedžentlmenski otići i ostaviti vas u sosu. Jevrejin King! Bože, rođako, znate li da ima raskošnu vilu na reci? Savršeno uređenu, nikad tako nešto niste videli!“

„Ne, ali ne vidim vezu!“ ljutito će Nel.

„Stvar je u tome, gde je našao toliki novac za nju? Od ljudi kao što ste vi, rođako! Verujte mi!“

„Da, da. Samo sam želela pozajmicu iz jednog razloga samo - samo privremeno.“

Povuče je za ruku i natera da pođe niz ulicu. „Verujte mi, fatalno je!“

Ona uzdahnu i ne pokuša da se prepire. G. Hederset se zakašlja i nežno reče: „Ne želim da vas uvredim - nezgodna stvar. Mogao bih vam biti na usluzi. Znao da dobro stojim.“

Dirnuo ju je ali smesta odgovori. „Uverena sam da nema ljubaznijeg čoveka od vas, Felikse, ali *to* bi bilo suviše. Ne smete pretpostavljati da imam običaj da pozajmljujem. Za ovo - ima razloga - zbog čega neću da zamolim Kardrosa. Nećemo više o tome! Naposletku, nije važno!“

„Svakako, ne! Ne pomišljam da zabadam nos, rođako. Samo želim da kažem - bar ne želim ali moram! Osećam se primoran da vas zamolim da mi date reč da se nećete ovamo vratiti čim okrenem leđa.“

Uzdahnu ali pomirljivo reče. „Neću, ako mislite da je to veoma rđavo.“

„Najgora stvar na svetu!“

„Ne vidim zašto bi bila. Na kraju...“

„Možda ne vidite zašto, ali nemojte mi reći da niste znali, zato što sam vas posmatrao“, strogo će g. Hederset. Išli ste gore-dole kao mačka na vrelom krovu!“

„Ah, kako možete reći tako neuljudnu stvar? *Nisam!*“

„Tako mi je izgledalo. Nije vreme za uljudnost. Vrlo vas poštujem, rođako. Jako volim Džajlsa, takođe. Ne bih voleo da vidim ni jednog od vas u nezgodi. Stvar je u tome - nema šta vam ne bih dao! Ako ste u škripcu, recite mu, a ne Kingu.“

„Ima okolnosti koje... Ne mogu vam objasniti, ali ne sme o ovome da zna“, sva nesrećna reče.

Na njeno olakšanje nije navaljivao. Bila bi zaprepašćena da je znala kako je on to razumeo.

G. Hederset koji je bio uveliko protiv veze svog rođaka sa bilo kojim članom porodice lorda Pevnsija, shvatio je kako je bio u pravu kad se protivio tom braku. Ako je Nel imala dugove koje nije smela da prizna Kardrosu jasno je bilo kao dan da se zapetljala u haotične poslove svog brata. Po Hedersetu to je bio jedini izdatak koji Kardros ne bi dozvolio. Verovatno ne bi odobrio ni gubitak na kartama ali g. Hederset je znao da Nel nije kockar. Jednom joj je pomogao kod vista i nije sumnjao da ne razlikuje trefa od pika.

Ponudio joj je izlazak iz nevolje i bio prilično zadovoljan što je odmah odbila. Imao je lep prihod ali poslednji dan kod Tetersela nije bio srećan, i da je dao priličnu svotu Neli ostao bi u nezavidnom položaju. A moglo bi, ako bi istina izašla na videlo, dovesti do svađe sa

Kardrosom koji bi smatrao da se poneo na neoprostiv način. Kardros je bio čovek mirnog rasuđivanja i ne bi sumnjao da je rođak zagrejaniji za Nel nego što bi bilo pristojno. U isto vreme ne može se predvideti kakav se ljudi pojam može usaditi u glavu čoveka koji je duboko zaljubljen. G. Hederset je znao kako je preuzimajući na sebe ulogu njenog glavnog pratioca bio izložen napadima. Nije želeo da se Dajsartu pomogne. G. Hederset, džentlmen visoko poštovan, čuven po svojim manirima i ponašanju, protivio se tipovima sličnim Dajsartu. Podvizi kao što je preskočiti postavljen sto na konju nisu izazivali divljenje jer sve što bi uzburinilo svet bilo je rđavog ukusa, a rđav ukus nije mogao da se oprost. Pomodni svet je mogao prigrliti razno ponašanje ljudi, ali pravi stil elegancije mogli su postići samo oni čije su odelo i ponašanje odražavali savršenu umerenost. Dajsart nikad nije bio umeren. U sedlu je preterivao, na drumu ambicija mu je bila da prestigne svaka kola, kod kockanja nije radio kao g. Hederset i stavljao male sume na sto već je igrao na veliko. Uživao je u lakomislenim obešenjaklucima, dešavalo se ako biste ga sreli posle podne da je već nakresan. Niko, sem puritanaca, nije zamerao ako ste napiti za vreme neke večernje zabave, ali Dajsart ili nije dobro podnosio piće ili je preterivao u onome što je prihvatljivo. Što se tiče dugova bio je u sosu kad se njegova sestra udala za Kardrosa, imao dosta vremena, pošto mu je Kardros pomogao, da se zaustavi. Ličilo je na njega da se obrati sestri, a smešno pomisliti da bi ga ona odbila. Nije nju osuđivao ali je smatrao da takva neoprezna velikodušnost treba da se spreči pre nego što i ona sama ne padne u velike dugove. Nejasno se sećao ogromnog duga majke Devonšira o kojem se šaputalo, možda i lažno, jer niko nije znao pravu istinu, ali morala je biti velika suma. Pričalo se da je izgubila čitavo bogatstvo na kartama; čudan je bio stari vojvoda što nije znao o tome, mislio je g. Hederset. Stvari u Kardrosovom domaćinstvu nikad ne bi otišle tako daleko, ipak mogle bi biti prilično loše pre nego što otkrije šta se dešava. Bio je dovoljno bogat da tu glupost podnese, ali g. Hederset je dobro znao šta bi osećao kad bi otkrio Nelinu obmanu. Neko bi trebalo da mu nagovesti pre nego što dođe do ozbiljne nevolje, dok je još zaljubljen u nju da bi opravdao njenu ludost. Žalio je što je obećao da je neće odati Kardrosu. Ni pod kakvim uslovima ne bi mogao to da uradi. Prava osoba koja bi mogla da se umeša je leđi Pevnsi, i da je u gradu mogao bi joj skrenuti pažnju na nezgodu. Samo je ona bila miljama daleko vezana za onog rasklimatanog muža i pitanje je da li bi videla stvar onako kako treba, nikad nije izgledala g. Hedersetu da ima više pameti od guske;

sem toga obožavala je Dajsarta i mogla bi biti više na njegovoj strani nego Nelinoj.

Nelin glas prekide razmišljanje. „Vrlo ste ćutljivi.“

„Izvinite, razmišljao sam.“

„O... *ovome?*“

„Ne, razmišljao sam da svratimo kod Gantera. Možda biste voleli jedan sladoled?“

Zahvali mu se i odbi. Htela je da odbije sedan-stolicu da je odvedu kući ali Hederset je bio odlučan. Da se šeta ulicama Londona samo s njim ne bi odgovaralo leđi Kardros. On mahnu i pre nego što je išta rekao pomože joj da sedne. Polako je šetao pored nje i razgovarao o običnim stvarima sve do Grovner skvera i tako joj dao do znanja da je smetnuo s uma ulicu Klardžis.

Spašena od opasnosti ulice Klardžis i u okrilju svoje kuće Nel nije znala da li da bude zahvalna ili ljuta na g. Hedersetu. Sada je zavisila samo od Dajsarta koga nije videla od maskenbala. Možda je ljut što je osujetila tako dobar plan, ili je zaboravio na njenu nevolju. Te večeri je išla sa Leti u operu gde ga verovatno neće sresti zato mu posla pismo i zamoli ga da hitno dođe u Grovner skver.

Tek što je poslala pismo Leti uđe. Obično kad bi Leti pošta u kupovinu i vratila se natovarena paketima, želela je da ih pokaže svojoj snaji, ali ovog puta pokaza samo nezadovoljno lice. Glupo je provela jutro i na pitanje da li je mogla naći muslin koji joj se dopadao, odgovorila je: „Da, Marta ga ima. Srela sam rođake i otišla s njima u Grafton haus. Selina me je *naterala*, jer ima povoljnih materijala. Izabrala sam jedan i čini mi se da mi se neće dopasti kad se sašije. Koštao je sedam šilinga i to ne smatram povoljnim, šta ti misliš?“

„Šareni muslin je uvek skuplji. Nadam se da su gđice Torn dobro?“ učtivo će Nel.

„Nisam pitala. Selina je prilično gojazna. Fani je otišla sa mojom tetkom kod gđe Mid da se slika. Ubeđeni su da Hambi misli ozbiljno i Selina kaže da su moj teča i tetka oduševljeni, mada ne vidim zašto bi bili jer on ne izgleda bog zna kako i još ima neku neobičnu narav.“

„Ne znam. Ugledan je“, odgovori Nel pitajući se da li je namrštena zbog skore veridbe rođake. „Čini mi se da je gđa Tislton bila sa gđicom Selinom Torn?“

„Da, i mogu ti reći, želela sam da ode do đavola. Ona očekuje, i svuda priča o tome. Čovek bi pretpostavio da niko ranije nije bio u njenoj situaciji. I još naletimo na ledi Istvel koja treba da se rodi idućeg meseca. Možeš da zamisliš prenemaganje i afektiranje. Ser Godfri je *aux anges* zbog *petit paquet* koji želi da mu pokloni. *Petit paquet! Un tres grand paquet*, rekla bih jer je ogromna. Dosadno mi je bilo slušati te gluposti! A Marija je bila vrlo zabavna! Nadam se da ti nećeš biti tako dosadna kad se tebi desi, Nel!“

Obrazi joj planuše. „Nadam se da neću“, dodade prigušenim

glasom jer su je Letine reći dirnule u živac. Pre nekoliko meseci ledi Pevnsi u poseti kod Nel umirivala ju je rečima: „Nemoj na to da misliš. Ti si kao ja, bila sam tri godine udata pre nego što se dragi Dajsart rodio.“

Nel se utešila i nadala se da neće čekati tri godine da Kardrosu dâ naslednika. Ali kako Kardros ni rečju, ni pogledom nije pokazao razočarenje uživala je u mnogim zabavama koje joj je London nudio. Letine razdražljive reči došle su u nezgodno vreme. Govorila je sebi da je u svakom pogledu bedna žena: glupa, lažna, rasipna i jalova.

Srećom Leti je prelistavala modni časopis kritikujući ga i Nel je imala vremena da se smiri. „Nel“, nemarno dodade, „neću moći da idem sutra s tobom u Samersset Haus. Selina mi je rekla kako je moja tetka uvređena što je ne posećujem, misli da ne pokazujem dovoljno ljubavi, da sam digla nos i ne marim više za nju. I ako ti naročito ne želiš da pogledaš slike - uverena sam da će to biti užasno dosadno - otišla bih kod tetke da je smirim.“

Nel se složi, mada se mogla, da nije bila zauzeta sobom, čuditi iznenadnoj brizi za gđu Torn. Leti iako nije bila loše prirode nisu naučili da uzima u obzir osećanja drugih ljudi sem svojih. Čim se Nel složila otišla je u svoju sobu da bi po treći put pročitala uzbudljivo pismo g. Alendejla.

Nel je uzalud čekala Dajsarta to posle podne. Nije dobila odgovor na pismo i nije se znalo kuda je otišao. Njegov sluga nije znao kada će se njegovo gospodstvo vratiti.

Njegovo gospodstvo se nije vratilo kući, pošto je trebalo da večera sa odabranim društvom i posle da okuša sreću na kartama. Povoljna opklada ga je ohrabrila i mislio je da je došao kraj gubicima. Sa malo gotovog novca nadao se da će do kraja večeri bilo kakve račune prokletih krojačica podmiriti. Koliko je poznavao kreditore smatrao je da je priča madam Laval glupost i da se Nel suviše plašila. Ipak, voleo ju je i ako je bolesna od straha, sudeći po njenom pismu, provešće jedan sat smirujući je. Uostalom, jutro ga može zateći s punim džepovima jer nije neobično da se za jednu noć može dobiti tri do četiri hiljade funti.

Čovek bi pomislio da klub gde je najmanji ulog dvostruko veći od ostalih kockarnica jedva mesto za mladića, koji živi od nedovoljnog džeparca i nasledstva koje je prezaduženo. Simpatizeri vikonta su sumnjivo vrteli glavom, ali ga nisu mogli koriti jer je postao član kluba

pod pokroviteljstvom svog oca, inače ravnodušnog roditelja koji bi s vremena na vreme osetio odgovornost. Kad je video da njegov naslednik posle burne karijere u Oksfordu treba da uđe u pomodne krugove Londona smatrao je da ga treba uvesti u društvo. Preporučio ga je kod Vajta, Vatjea i upisao ga kod Tetersela, skrenuo mu pažnju na neke osobe čiji je cilj da varaju budale, preporučio mu da šije samo kod Vestona, savetovao ga da kupuje šešire kod Bakstera, a čizme kod Hobija. Bio je primoran da obuči sina kako da prepozna među lakim ženama one koje su u stanju da ga ostave bez prebijene pare, posle toga osećajući da je sve uradio da osigura vikontu uspešnu karijeru odbacio je roditeljske odgovornosti i ostavio sina samog sebi.

Vatje se nalazio na uglu ulice Bolton i Pikadilija, nekada obična kockarnica. Vatje je bio kuvar Princa Regenta koji kad je čuo od svojih prijatelja da se ne može dobiti dobra večera ni u jednom londonskom klubu, došao je na ideju da pruži džentlmenima ne običan klub i izabrao Vatjea da to sprovede. Vatje je prihvatio i sa dvojicom prinčevih slugu tako dobro je napredovao da je za nekoliko godina mogao čak da se povuče iz posla. Klub ne samo da je postao mesto gde se savršeno moglo večerati uz pažljivo odabrana vina već i najekskluzivniji i najubistveniji. Večere su nastavile da budu najbolje u gradu, imao je banku od deset hiljada funti, g. Bramel je bio stalni predsednik i postati član bila je želja svakoga ko je želeo da uđe u pomodni svet. Igra bi počinjala u devet časova i nastavljala se u noć, glavne igre su bile makao i kocka.

Vikont posle jedne večeri gde je igrao faro vide da promena navika nije ispala onako kako se nadao i kad se digao posle vesele večere nije hteo da uđe u sobu gde se igrao makao.

Pošto je Princ Regent bio s društvom u Karlton Hausu, klub je imao malo posetioca. G. Hederset je zatekao, kad je došao oko ponoći, makao-sobu gotovo praznu. Pogledao je i one zauzete kockom i kad je izlazio najednom ga je obuzela jedna misao. To nije bila baš dobrodošla misao. Sve više se osećao nelagodno jer nije imao poverenja da će se Nel držati dalje od zelenaša. Uveren je da ona uveličava Kardrosov bes. Sigurno je neće saslušati sa zadovoljstvom ali on ne samo da je bio zaljubljen, već je bio čovek dobre naravi, i velikodušan Niko ne bi lako oprostio mladost i neiskustvo kao on i mada nije bilo sumnje da je zabranio Nel da ne pomaže brata, g. Hederset nije sumnjao da će razumeti i čak saosećati sa sestrinskom ljubavlju. Znao je kako da spreči

to i to je nešto što se odmah mora uraditi. Ako se Nel ne zaglibi u dugove i prevare, Kardros bi joj sad oprostio, ali ako ubuduće otkrije da ona igra podmuklu igru, njegova otvorena priroda će je gledati sa odvratnošću.

G. Hederset, razmišljajući, zaključio je da iako bi bilo korisno upoznati Kardrosa sa činjenicama jedini srećan izlaz bi bio da sama Nel to otkrije. Ali kad je navaljivao da to uradi ona je ustuknula i preklinjala ga da je ne oda. Počeo je da se pita da nije sve u redu s brakom kao što izgleda. Par nije bio često u društvu zajedno kao što bi se očekivalo. Nije bilo u modi da muž obigrava oko žene, ali cinizam prethodne generacije da na brak gleda samo kad je u pitanju računica ili pogodnost izlazio je iz mode. Među vršnjacima njegovog oca g. Hederset je znao mnoge koji nisu bili sigurni da li su očevi njihovog potomstva. To je izlazilo iz mode. Ljubavni brakovi su se sklapali u najvišim krugovima. U isto vreme se čudio da se Nel, udata za čoveka koji je ne samo izabrao iz ljubavi između mladih devojaka, već je posedovao šarm koji je očaravao žene, često pojavljuje ili bez pratnje ili sa nekom bednom pratnjom. Nije moglo ništa da se prigovori, naravno, jer nikada nije hrabrila svoje obožavatelje. Bio je ubeđen da ona ima samo oči za Kardrosa; video je kako se zasvetle kad njegov rođak iznenada uđe u sobu, i ako nešto nije u redu to sigurno nije zbog nedostatka ljubavi.

Baš kad je hteo da napusti sobu gde se kockalo, Dajsart zanet gde će se kocka zaustaviti podiže glavu i ugleda ga. Nehatno mu je mahnuo i tog trenutka Hedersetu sinu ideja.

Ako uspe da ga ubedi, Dajsart je jedina osoba koja može Kardrosu da kaže istinu. Nije sumnjao da su dugovi Nelini zbog njega i otvoreno priznanje s njegove strane oslobodiće Nel i možda će još dobiti novčanu pomoć. Bilo bi lako da ubedi Kardrosa da je Nel podlegla njegovom stalnom traženju. Kardros će smesta ceniti hrabrost što izvršava neprijatnu dužnost po sebe. Samo, da li ima tu hrabrost? G. Hederset se pridruži posmatračima oko stola. Fizičku hrabrost je zaista imao i to u velikoj meri ali iako se ponosio što su o njemu mislili da mu do nikoga nije stalo, nije dao razloga da se misli da ima i moralnu snagu karaktera. G Hederset nekoliko godina stariji, čovek sasvim drugog kova, nije bio i njegov prijatelj, a još manje obožavalac. Priznao je da iako je nemiran duh i svakako malo udaren u glavu, rasipan, spreman u svakom trenutku da napravi ludost koju bi mu predložili, nikada se nije čulo čak i u najnepromišljenijem raspoloženju da je prešao granicu

između oprostivih slabosti i onih koje bi mu ukaljale ime. Bio je darežljiv i dobre naravi i g. Hederset je verovao da voli svoju sestru, i kad bi se našlo mesto oficira bio bi to odušak za njegovu nemirnu prirodu.

„Može da bude obešenjak ali nema nikakve prevare u njemu. Bilo bi mi veliko zadovoljstvo da na njemu radim - hrabar je do srži i to mi se dopada“ jednom je Kardros rekao. G. Hederset je veoma cenio rođakovo mišljenje i reši se da pređe na stvar. Po crvenilu vikontovih obraza i preterano sjajnih očiju stekao je utisak da je pripit ali uskoro je shvatio da je pogrešio. Vikont koga ste mogli videti malo ugrejanog u svako doba dana, bio je obazriv da ne prilazi stolu ako jeste. Bila je čaša na stolu pored njegovog lakta ali nivo brendija nije se menjao.

Digli su se sa stola srazmerno rano. Čak je i vikont smatrao da je igra postala dosadna. Nije se digao kao gubitnik ali dobiti nisu bile velike. „Okušaću sreću u onoj novoj kući o kojoj mi je Džek pričao. Sećam se da mi je otac jednom rekao da je nalazio da je dobro promeniti mesto.“

Već je svitalo kad se društvo razide na stepenicama kluba. G. Hederset je znajući da dani mogu proći, a da ne naiđe na dobru priliku, predloži mu da zajedno pođu kući. „Ulica Djuk, zar ne. Svrati kod mene u istom je pravcu, nije toliko kasno.“

Dajsart ga iznenađeno pogleda, i pomisli da je pijan iako se nije primećivalo jer nije mogao da nađe drugi razlog njegovom iznenadnom prijateljstvu. Pre nego što je odgovorio g. Fenkot koji je živeo u Sent Džejsiz Skveru ponudi im da obojicu poveze.

„Vrlo sam vam zahvalan, hteo bih da se prošetam. Bilo je đavolski zagušljivo potreban mi je svež vazduh.“

Kad ga je vikont pogledao kratko reče: „Imam nešto da vam kažem.“

„Zaista? Onda idem s vama.“

Napustiše zajedno klub ali ih prestiže jedan džentlmen koji se ponudi da krene s njima. G. Hederset zaključa da će ga se teško otresti, zato je strpljivo stajao na uglu ulice Rajder dok su vikont i g. Vitering nastavili raspravu koja je počela čim im se pridružio. Pobjeda Bonaparte kod Lutzena, gde je general Wittgenstein komandovao zajedničkim snagama Rusije i Pruske, tek se doznala u Londonu. Mašući glavom g. Vitering je tvrdio, kako se Bonaparta ne može savladati. Pošto su to

mišljenje godinama mnogi delili, g. Hederset nije ništa rekao ali ne i vikont. Slagao se da nijedan od stranih generala nema nadu da će pobediti Bonija ali neka g. Vitering sačeka i vidi kako će ga Velington zbrisati. G. Vitering je prezrivo izjavio da jedno dve pobeđe u Španiji ne znače mnogo. Vikont je odmah bio spreman da se kladi da će engleska armija preći Pirineje pre isteka godine. Rasprava se zagrevala. G. Vitering ne baš mudro, dodade kako su Velingtonove pobeđe preterane i za nekoliko minuta ne samo da je bez milosti izneo sve borbe prethodne godine već dao i lekciju iz strategije povrh svega. Na iznenađenje g. Hederseta vikont, koga je smatrao da je praznoglav, ne samo da se strasno zagrejao za predmet već pokazao da ga je temeljno prostudirao. G. Vitering priznade da je Velington dobar vojnik pri odbrani ali da je suviše oprezan i nije sjajan u napadu.

„Nije sjajan u napadu? *Posle Salamanke?*“

„Pa, ne znam za Salamanku. Sve što kažem je...“

Vikont ga prekide i nacрта nevidljive linije na pločniku vrhom štapa, tvrdeći da će u buduće biti nemoguće da g. Vitering kaže da ne zna za Salamanku. Kad je Dajsart sa opšteg prešao na pojedinačno i oduševljeno govorio g. Hederset je morao da kaže kako zna o tome kao da je učestvovao.

„Jupitera mi, kamo sreće da jesam!“

„Pa, ono što treba da uradite je da se prijavite“, reče g. Vitering pripremajući se da ih ostavi. „Ne bih se čudio ako postanete general. Otiđite i recite onom kukastog nosa šta treba da radi!“

To rekavši ode niz ulicu ostavljajući vikonta da objasni g. Hedersetu da nedostatak vesti iz Velingtonovog štaba svakako predskazuje neki briljantni pokret u neočekivanom pravcu. „Svako misli da će krenuti ali kladim se da će krenuti na sever. Ovog puta sve drži u tajnosti, ali razgovarao sam sa jednim rođakom. Zna li mog rođaka Lajonela?“ G. Hederset nije imao to zadovoljstvo. „Služi na jednoj od naših fregata, pre mesec dana je pušten zbog bolovanja. Jasno kao dan da svi ćute kao zaliveni ali jedna stvar mu je izletela. Iskrcavamo robu duž severne obale. Možete reći da jure onog gerilca Longa, ali meni ne izgleda tako.“

„Zašto se ne prijavite?“

„Oh, ne znam. Neki put pomislim da bih voleo, a opet neki put ne. U svakom slučaju moj otac neće ni da čuje!“

Za to vreme su stigli do stana. Uvede gosta u udoban salon, zamoli ga da sedne i iz velikog kredenca izvadi flašu prokrijumčarenog francuskog konjaka. „Ako volite imam i dobru maderu?“

Vikont je gledao kako sipa konjak u dve čaše i sasvim otvoreno rekao kako nema pojma šta G. Hederset želi od njega. „U početku sam mislio da vas je piće uhvatilo ali izgleda nije.“

„Imam nešto da vam kažem“, kratko odgovori i pruži mu čašu.

„Da nemate neki nagoveštaj za trke u Česteru“, upita nadajući se.

„Ne, ništa slično. Nezgodna stvar, mučila me je ceo dan.“

„Čini mi se neka mučna stvar“, reče Dajsart čudeći se.

„Ne baš tako. Voleo bih da ne moram da vam kažem.“

„Gospode Bože nećete mi reći da je moj otac izdahnuo?“ viknu Dajsart.

„Naravno, ne. Zar bih ja bio čovek da vam tako nešto kaže.“

„Ne, ali vi niste ni čovek koji me poziva u četiri sata ujutru zato što vam se iznenada dopada moje društvo, jer vrlo dobro znam da vam se ne dopadam.“

„Nikad tako nešto nisam rekao. Nemam ništa protiv vašeg društva, ali to nisam želeo. Stvar je vrlo delikatna.“

„Dobro, ne znam šta je to, do đavola, ali nemojte oklevati. Radije bih da pređete na stvar. Mogu da podnesem udar-dva.“

„Tiče se vaše sestre.“

„Tiče se moje sestre. Šta, do đavola...“

„Znao sam da vam se neće svideti. Ni meni se ne sviđa. Poznajete li Džordža Bernlija?“

„Šta!“ zagrme vikont, tresnuvši čašu o sto i zamalo je razbi.

G. Hederset se trže. „Nema potrebe da se derete!“

„Nema potrebe... Kakve veze ima taj tip sa mojom sestrom?“ reče sevajući očima.

„Nikakve veze. Uostalom, nije tip, moj je prijatelj. Ne vidim zašto skaćete na pitanje da li ga poznajete.“

„Rekli ste da se tiče moje sestre.“

„Nisam rekao tako, bar ne za jadnog Džordža. I da niste takva

zvečka znali biste da ne bih rekao ni reč ako bi on bio u vezi s njom.“

„Dobro, kakve veze ima Barnli s tim“, nestrpljivo će vikont.

„Posetio sam ga jutros, živi u ulici Klardžis.“

„Znam to, i ako ste samo to hteli da mi kažete...“

„Stanuje preko puta Jevrejina Kinga.“

Tajac.

„Nastavite.“

„Dobro. Video sam leđi Kardros. Prepoznao sam njen šešir. Dobro zaklonjena velom. Nema bojazni da ju je Džordž prepoznao.“

„Kažete da je ušla u Kingovu kuću?“

„Nameravala je, ali sam je zaustavio.“

„Veoma sam vam zahvalan! Glupa, mala budala.“

„Ne budite zahvalni, veoma je poštujem. Sem toga u srodstvu sam sa Kardrosom. Morao sam da je zaustavim! Izgledala je u nevolji. Veoma se brinula da je ne odam Kardrosu. Naravno da ne bih!“

„Ne! Šta vam je rekla?“

„Da samo želi privremen zajam. Zabrinuta je da Kardros ne dozna. Rekao sam da neću reći ako obeća da neće pozajmiti od zelenaša. Uradila je to, ali nisam miran. Rešio sam se da je najbolje da vama kažem.“

Vikont klimnu glavom i ustade. „Mnogo sam vam zahvalan! Zapamtite me! Rekao sam joj da to nije način - prokletstvo, zabranio sam joj! I zašto se toliko uzbuđuje samo što je u dugu, nek' sam proklet ako znam. Svako bi pomislio da će sutra Kardros otkriti! Nema razloga što ne bi saznao, ali nema svrhe očekivati da ću trenutno podići tu sumu. Ali takve su žene!“

Okrenu se da uzme kaput, a G. Hederset ga je posmatrao. Bio je u iskušenju da ga pusti da ode, nije se mnogo nadao da će ga naterati da se približi Kardrosu, ali osećao je da mora da pokuša.

„Razmišljao sam o tome ceo dan. Čini mi se da Kardros treba da zna o tome.“

„E, pa neće.“

„Zar ne bi bilo bolje da to čuje. Ne bih voleo da otkrije kako ga obmanjuje.“

„Nemojte sad vi da se sekirate i ljutite! Rekao sam sestri da ću to srediti i hoću.“

„Ne tiče me se, ali kako?“

„Šakom i kapom“ odgovori lakomisleno.

„Ne ide. Propali ste! Verujem da se nadate sreći, ali to ne ide kad čovek padne. Primetio sam da uvek oni dobijaju koji su potkovani. Čini mi se da ima jedan jedini način da pomognete leđi Kardros.“

„Dobro, koji je to?“

„Najbolje je za nju da kažete istinu Kardrosu. Pokušao sam da ona to uradi, ali neće ni da čuje. Ne вреди govoriti joj, uvertela je sebi u glavu da ne može da mu kaže. Stvar je na vama da to učinite.“

„Ja da kažem Kardrosu da je moja sestra sišla s uma i pokušava da posluje sa Kingom. Mislio sam da ste malo pijani kad ste me zamolili da dođem kod vas, ali sad vidim da ste ili pijani ili udareni u glavu!“

„Ne, nisam. Znam da je to teška stvar, potrebna je hrabrost, a kažu da je imate!“

„Hrabrost! Izdati sestru? Bože, da nisam popio vaš brendi proklet bio ako vas ne bih udario, Hedersetu!“

G. Hederset se zbuni. Nije se bojao vikontovih pesnica, ali gledajući tog ljutog čoveka strašna sumnja ga obuze da je bio nepravedan. Ovo je bio prekršaj bon tona i od same pomisli preblede. Požuri da to popravi. „Molim vas ne mislite na brendi! Nisam hteo da pravim smutnju, ali ne bih voleo da se osećate neugodno. Čizma može biti i na drugog nozi. Ono što hoću da kažem je da raščistim stvar.“

„Voleo bih da znam kog đavola mislite da sam tip koji...“

„Rekao sam da sam pogrešno shvatio. Pala mi je misao. Glupa stvar!“

„Kakva misao?“

G. Hederset se nelagodno osećao i kad je vikont ponovio pitanje nakašlja se i reče: „Nisam mogao da razumem zašto se leđi Kardros boji da kaže mužu o dugu. Vrlo dobro poznajem Kardrosa. Još kao deca. Mogao bih se zakleti da je spreman da joj da sve. Možda bi bilo drukčije da se karta, ali nije to. Ne razaznaje karte. Pomislio bih da je nešto što Kardros ne bi dozvolio. Možda je i zabranio. Sasvim razumljivo, znate da je to uradila. Ubeđen sam da će i moj rođak tako misliti. Prirodna

ljubav!“

„Da li hoćete da kažete da je u dugu što je meni pozajmila novac?“

„Jedina stvar koja mi je pala na pamet. Pogrešio sam.“

Vikont je baš hteo da kaže da što se tiče Nelinog duga on nema veze s tim, kad se iznenada seti da je i on pozajmio od nje. Tačno da je to nije bacilo u dug u to vreme ali i da nije bila u stanju da plati docnije za balsku haljinu. Osećao se neprijatno, Uveravala ga je da je puna para i šteta što je napravila tolike dugove, umesto da je štedela.

Ljutito pogleda g. Hederseta. Nikad mu se nije dopadao i to što ne može da odbaci tu prostačku sumnju dovodilo ga je do besa. Više nego ikad želeo je da ga ošamari ali pošto i to nije bilo moguće u toj prilici zadovolji se da ledeno kaže. „Zahvaljujem se na vašoj saradnji. I budite uvereni da nema potrebe da se uzbuđujete zbog te stvari. Želim vam laku noć.“

S tim dostojanstvenim rečima pokupi šešir i štap, kruto se nakloni i ode. G. Hederset zatvori vrata za njim i ostade brišući čelo i da se pita kako će se sve završiti. Ubeđen u Dajsartovu nevinost, bio je skeptičan da li će moći da pomogne sestri.

Nije prošlo mnogo vremena kad je Nel iznenađena i radosna primila brata. Nadala se da će doći tog dana ali tek posle podne. Ona i Leti su se vratile u Grovner skver posle šetnje po Hajd Parku, a vikont je došao baš kad su se dizale sa stola posle doručka. Odbio je doručak i želeo je da porazgovara sa sestrom. Po njegovom tonu Nel vide da nije rešio problem, ali se nešto desilo što ga je uznemirilo. Leti bez i malo takta reče da izgleda besan kao ris i želela je da zna razlog. Odgovorio je da nije ljut ali da želi nasamo da razgovara sa sestrom. Leti se naljuti i vrlo živahan razgovor otpoče. Vikont je izašao kao pobednik jer su poštovane njegove godine, pored izjave da je drskost neprihvatljiva kod devojaka njenih godina. Kako nije bila u stanju da mu išta odgovori Leti izlete iz sobe i zalupi vrata za sobom.

„Kako si mogao Daj? Ništa tako neljubazno nisam čula! I ako govorimo o nepristojnosti nije u redu da grdiš Leti. Nisi njen brat.“

„Nisam, hvala Bogu! Ako ne pazi pretvoriće se u aspidu.“

„Daj, zašto si tako ljut?“

„Reći ću ti. I nemoj da se praviš nevina jer me ne možeš prevariti. Ponašala si se podmuklo. Šta si, do đavola, mislila kad si otišla Kingu, posle svega što sam ti rekao?“

„Da li ti je Feliks rekao? Ne bih pomislila da se tako bedno može poneti.“

Vikont je bio besan na Hederseta ali je objasnio svojoj sestri da mu može biti zahvalna. Tada joj je predočio užasne sudbine koje su zadesile lakoverne osobe koje su upale u kandže zelenaša. „Ako misliš da je to smešno, dozvoli mi da ti kažem kako se varaš.“

„Ne, ne varam se. Moram da se smejem kada ti tako nemaran i neobazriv govoriš o tim stvarima.“ Njena primedba ga ne umiri, naprotiv, dodade: „Nikad više to neću učiniti. Naravno da bi bilo vrlo loše da nastavim, ali to nemam nameru da radim! Platila bih odmah posle dana isplate, obećavam ti!“

„I ponovo se našla u škripcu dok trepneš! Kao da to ne znam! I

zašto, do đavola, se petljaš kad znaš da ću srediti.“

„Da, mislila sam da bi bilo bolje da ja sredim stvar, u slučaju da ti nešto strašno ne uradiš!“

„O, mislila si! Šta bih ja to uradio, molim te?“

„Pa, priznajem, bojala sam se da nekoga ne presretneš!“

„Da nekoga presretnem?“ zapanji se Dajsart. „Tako mi Boga, lepo mišljenje imaš o meni!“

„Mene si presreo i da te nisam prepoznala ti bi me opljačkao... znaš da bi!“

„E, to prevazilazi sve. Mislio sam samo da prodam tvoj prokleti nakit *za tebe!* Ako misliš da bih zadržao i crkavicu, baš lepo od tebe!“

„Ne, ali *to* bilo je očajno. Pitala sam se šta ćeš još uraditi i bila sam van sebe. Zato...“

„Pa, ja čak nisam hteo da uzmem ništa od Leti! Sve je ovo glupost! Ti ne bi dala ni dve pare da si izgubila svoj nakit, zar ne?“

„Ne, ali...“

„I bila bi do groba zahvalna da me *nisi* prepoznala i da sam ti sledećeg dana doneo pare. I moje je uverenje da me ne bi pitala kako sam došao do njih!“

„Oh, Daj, jasno mi je da bi tako bilo. Ta misao me zaista muči!“

„Hajde Nel, nema potrebe da tako crno gledaš! Ne mislim da te ostavim na cedilu, obećavam. Imam dve-tri sjajne ideje, ne mogu odmah da dobijem sve u sekundu, stoga nemoj da se jedeš i želiš da znaš šta radim u svakom trenutku! Daj mi nedelju dana i videćeš da ću svršiti posao.“

„Kakve ideje imaš, Daj?“ i uplašeno ga pogleda.

„Ne vodi brigu! *Jedna* je da što manje znaš bolje je!“

„Neću da te izazivam ali bih više *volela* da znam.“

„Ipak ne možeš očekivati da ću te izvući iz škripca svaki put kad mi sine ideja, a ti je osujetiš To je baš ono što bi ti radila.“

„Vrlo mi je žao. Pokušavam da budem prisebna, ali je veoma teško u mom položaju. Svaki pit kad čujem kucanje na vratima mislim da možda Laval traži novac od Kardrosa i strah me prožme.“

„Ne budi guska, Nel. Neće to uraditi bar ne, za nedelju-dve.“

Siguran sam da zna da ćeš joj platiti samo ti treba malo vremena. Hoće samo da te preplaši. Kad se Kardros vraća?”

„U ponedjeljak, nisam sigurna, rekao je da će biti odsutan nedelju dana. Bojim se njegovog povratka i *to* me ubija.“

Nije odgovorio jer se u tom trenutku Leti vrati. Imala je šešir, laki šal preko ramena, došla je samo da se oprusti od Nel i javi joj da će odmah vratiti kočiju posle posete tetki u koliko je njena zaova treba. Uočljivo je ignorisala vikonta, poljubila je ljubazno Nel i rekla da ne šalje kočija po nju jer će se njena tetka pobrinuti da bezbedno dođe kući.

„Samo za tetku ta haljina. Moram dodati da je šešir perfektan.“

Kao da ga je sad primetila, Leti podiže obrve i reče ledenim glasom. „Suviše ste ljubazni gospodine.“

„Glupo devojče.“

Oči joj sevnuše, ali Nel se umeša pre nego što su ukrstili mačeve. „Divno izgledaš. Otpratiću te do kola. Da li će ti biti toplo samo sa tim šalom?“

„Verovatno neće, ali sa ogrtačem je tako nakindureno.“ Zastade da navuče rukavice, „ne želim da te vređam, ali Dajsart je najgrozniji i najneljubazniji stvor koga znam.“

Nel se nasmeja. „Jeste, zaista. Stvar je u tome, što budući da sam njegova sestra on i tebe tretira tako.“

„Moj brat ima mnogo grešaka ali se ne ponaša na *takav* način.“

„Ne, jer je od tebe stariji. Da si i ti, ne bi dozvolila da te Daj nervira“ i Nel se nasmeši na nju.

„Zahvalna sam što *nije* moj brat i veruj mi Nel, *sažaljevam te*.“

„Hvala. Moj je slučaj zaista težak“, reče Nel dok su joj se oči smejale. „Smešni stvore! Nemoj i mene da mrziš. Zbogom. Šaljem tople pozdrave tetki, i bojim se da će me smatrati odgovornom što te ne viđa često ali se nadam da će biti zadovoljna što sam se danas lišila tvog društva.“

Bila je vrlo osetljiva na gđu Torn. Kardros je verovao da Letine greške može njoj da pripiše i želeo je da je odvoji od nje, ali Nel se nije slagala i više puta je predlagala da je poseti. Nije se čudila što je gđi Torn žao jer je smatrala da Leti pokazuje malo obzira prema nekome ko joj je bio mesto majke. Bila bi iznenađena da je saznala kako gđa Torn

nije imala pojma o Letinoj poseti već je sa ćerkom Feni otišla da kupuje svilu.

Selina Torn je čekala i čim je videla kočiju odletela je u salon da je pozdravi. To je uradila sa oduševljenjem šapućući, „Ne boj se! Bezbedno je.“ Zatim je dodala zbog posluge. „Milo mi je što nisam otišla s majkom i Fani. Hajdemo gore, imam hiljadu stvari da ti ispričam.“

Bila je to lepa devojka, malo mlađa od Leti, samo krupnija. Pored svoje divne rođake, izgledala je punija i malo nespretna, ali to joj ni najmanje nije smetalo. Bila je dobrodušna kao i njena majka. Volela je da misli kako je razborita, imala je romantičnu naklonost da gleda na stvarni život kao na nezanimljiv i zamišljala je sebe kao jednu junakinju u čuvenim romanima gde Redklif. Pošto je odvukla Leti u salon zaverenički stiša glas. „Mila moja, kakvo jutro sam imala! Mislila sam da ćemo propasti, jer mi je mama gotovo naredila da idem s njom. Bila sam primorana da izvrđavam, tvrdila sam da imam glavobolju mada sam se prestravila da neće otići pre tvog dolaska. Divno izgledaš! G. Alendejl će biti očaran.“

„Ako ne izneveri! Molila sam ga da se ovde sastane sa mnom. Sem ako ima neki hitan posao i zadrži se u Ministarstvu spoljnih poslova. Ali valjda bi uspeo da mi javi?“

Gđica Torn je mislila da će jačina osećanja g. Alendejla preći preko svih obzira. Povuče Leti ka prozoru da vide njegov dolazak jer je htela da strči dole i otvori mu vrata pre nego što zakuca radi posluge. „Bilo bi fatalno da mama otkrije da je bio ovde. Ako bi posumnjala sigurno bi otišla tvom bratu jer ni ona ne voli tu vezu kao ni on. Baš je juče o tome govorila koliko je ta veza nepovoljna i čudila se kako g. Alendejl prelazi granicu. Držala sam spuštene oči, možeš da misliš kako sam se osećala kad sam čula takve reči od nekoga koga smatram osećajnom. Oh, draga Leti, ako je potrebno da se zauzmem i spasem te bede i žrtve zbog ponosa i ugleda, kunem se da ću sve dati.“

Leti se zahvali ali budući praktična dodade da je malo verovatno kako bi Kardros poslušao njen savet. Gđica Torn, koja je sa oduševljenjem prihvatila ulogu posrednika, obeshrabri se. Bila je primorana da prizna da je bilo malo načina, na koje bi mlada dama u sedamnaestoj godini mogla da pomogne nesrećne ljubavnike. U svojoj spavaćoj sobi mogla je da zamišlja prijatne romanse u kojima je igrala glavnu ulogu. U tim svojim romansama Selina bi savladala sve teškoće,

ali pri hladnoj svetlosti dana nije bila toliko izgubljena u snovima da ne bi opazila izvesne nepremostive prepreke. Mada su bile melanholične ipak nisu imale snagu da oslabe Selininu veru. Letina ljubav ne mora da dostigne dubinu drame, ali ipak je bila vrlo romantična priča, i tešila se da bez njene pomoći teško bi mogla da izvede tajni sastanak sa njenim dragim. Selinina pomoć nije bila potrebna njenim starijim sestrama. Nijedna leđi nije naišla na protivljenje, svaki gospodin je bio pristojno imućan i bio vrlo prihvatljiv. Ali Selina Torn bi smatrala da je loše prošla ako joj sudbina ne bi dodelila sjajnog dragana koga roditelji ne bi prihvatili, a nju progonili što bi ona stoički podnela.

Baš je pričala prezrivo o Feninoj veridbi kad je ugledala g. Alendejla. Stigla je pre njega: „Znala sam da nećete izneveriti. Odmah ću vas odvesti njoj. Ne bojte se da će vas neko prekinuti. Niko živ ne zna za vaš dolazak! Pst!“

G. Alendejl iznenađen kad je vrata otvorila jedna od gđica Torn, žmirnu i reče „Oprostite.“

„Ne govorite tako glasno. Posluga ne sme da zna za vas.“

„Ali zašto? Zar gđa Torn nije kod kuće?“

„Ne, ne. Nemate čega da se plašite. Ona i moja sestra su otišle i Siti. Ako se budu vratile upozoriću vas.“

„Ne treba da budem ovde“, odgovori veoma uzrujan. „Sasvim je neumesno da posećujem kuću u odsustvu gđe Torn.“

„Ovo nije trenutak da se obazirete na umesnost. Vaš slučaj je sad očajan i moja rođaka je veoma ožalošćena. Morate je odmah videti.“

Kad je pomislio na Letino očajanje g. Alendejl poblede ali i dalje je stajao. „Nisam pretpostavljao da je sastanak tajan. Uveravao sam lorda Kardrosa da mi je takvo ponašanje odvratno, a posetiti vašu rođaku iza njegovih leđa i na takav način ne može se reći da je delo časnog čoveka.“

Nijedan Selinin plan nije uključio dragana koga treba naterati da vidi svoju draganu i da je mogla da nađe dvojnika da zauzme njegovo mesto isterala bi g. Alendejla iz kuće. Ali kako nije imala dvojnika i sumnjala da bi ga Leti prihvatila bila je primorana da pribegne ubeđivanju. „Ubeđena sam da nećete dozvoliti da vas vaše skrupule drže podalje od Leti. Zamislite njeno stanje. Iznemogla je od očajanja, i ne bih se čudila da joj se um ne pomuti.“

G. Alendejl je bio ipak čovek. Strašna slika koju mu je dočarala oduze svako opiranje i bez reči pođe za Selinom.

„Draga dovela sam ti ga“, izjavi Selina otvarajući vrata na salonu.

Ožalošćena ljubav g. Alendejla, koja je probala utisak drukčijeg nagiba na lepom novom šeširu, okrenu se od ogledala i pokaza lice koje je sijalo od zdravlja i lepote. „Hvala Bogu da si došao. Veoma sam se brinula bojeći se da nećeš moći. Trebalo je da znam da ćeš svakako uspeti.“

Selina bi to bolje rekla ali nije našla grešku na način na koji se Leti bacila na njegove široke grudi i obavila ruke oko njegovog vrata. Taj prizor je mogao naterati Kardrosa da svoju štíćenicu smesti u strog zavod za mlade dame, ali Selini je pružio veliko zadovoljenje. Zadržala se toliko da vidi kako je g. Alendejl, uprkos svojoj uljudnosti, vatreno grli, a Leti se buni da će joj slomiti rebra. Nerado se povukla da bi na stepeništu čuvala stražu.

G. Alendejlu je bilo lakše što je napustila sobu i ozbiljno reče. „Znaš. Mila moja, ovo nije u redu. Ova tvoja rođaka...“

„O, ne obraćaj pažnju na nju. Nikad nas neće izdati.“

„Ali za devojkicu u njenim godinama - pa ona još nije ni izvedena u društvo, rekao bih! Sablažnjivo je!“

„Glupost!“ i Leti ga povuče na sofú. „Moramo o mnogo čemu da razgovaramo, Džeremi! Ona užasna vest koju si mi poslao! Šest nedelja! Oh, dragi, reci im da nećeš ići!“

„Da ne idem! Ali mila moja...“

„Suviše je rano. Ako treba da ploviš kroz šest nedelja, pomisli na teškoće koje stoje pred nama! Ubeđena sam, nažalost, da neću moći naterati Džajlsa da pristane na naše venčanje.“

Uhvati je za obe ruke i reče: „Leti nikad ga nećeš naterati.“

Gledala ga je zapanjeno. „*Nikad!* Smešno! naravno da hoću! Samo što je to došlo iznenada, pre nego što se na to *navikao!*“

„Uradiće sve što može da spreči naše venčanje. Sasvim sam siguran od onog dana kad sam ga posetio u Grovner skveru. Ne mogu ni da ga krivim. S tačke gledišta...“

„E, pa ja ga krivim. Ako ja ne hajem za svetske obzire uverena sam da on ne treba! I ako mu moja sreća tako malo znači opravdano

osećam da se mogu udati za tebe uprkos svemu što kaže.“

Ustade i poče da šeta po sobi. „Kad bi samo bilo moguće!“

„Znam da sa mojim imenovanjem i izgledima za koje mogu da kažem da su odlični, smatrao bih da je opravdano. Ali ne вреди... U njegovoj smo vlasti!“

„Šta! Ni govora! *Nisam u ničijoj* vlasti i nadam se ni ti!“

„Nisi punoletna“, mračno reče.

„Da, nisam! Ali kad bi se venčali bio bi primoran da pristane, jer užasno mrzi skandale!“

Ćutao je nekoliko trenutaka. Kad je progovorio bilo je to s teškom mukom kao da su mu reči silom izlazile. „U njegovoj smo vlasti - jer ne mogu da izdržavam ženu. Zato je moj položaj beznadežan.“

„*Pokušaću* da živim skromnije.“

„Navikla si na raskoš. Kako stvari stoje ne mogu ti ponuditi ni običan komfor. Odvojiti te od zaštite brata i staviti te u položaj gde bi morala da živiš veoma skućeno, bio bi to korak jednog nitkova! Ne smem - zaista. *Neću* to da radim!“

„Ne, jer ne mislim da mogu *skućeno* živeti“, složi se Leti. „Ali bismo mogli na osnovu onoga što očekujem, zar ne?“

„*Pozajmljivati* na osnovu onog što očekuješ! Ne - hiljadu puta ne!“

„Tako radi Nelin brat. Ne znam taćno kako uspeva, ali ako *on može*, ubećena sam da i ja mogu, jer moje prilike su mnogo bolje“.

„Izbaci to sebi iz glave! Ništa me neće naterati da uzmem lorda Dajsarta za model!“

„Taćno. On je najnepouzdanija osoba - pored toga neverovatno neprijatan. Samo šta da se radi ako smatraš da moj prihod nije dovoljan? Imam pet stotina godišnje i mogu vrlo malo da trošim na haljine pošto ih imam previše.“ Zastade i oći joj sinuše. „Imam *sjajnu* ideju. Mogu da kupim stotinu svila i muslina i drugih materijala - dovoljno za *godinu dana* i da kažem trgovcima da pošalju račune Džajlsu.“

„Gospode Bože!“ zavapi g. Alendejl i zaustavi se.

Vide da se njen predlog nije svideo. „Misliš da to ne treba da radim? Ali razmisli Džeremi - čak i ako odbije da plati - i ne verujem da

je to moguće - ne bi mogli da me opomenu jer bih bila u Južnoj Americi i tako bi sve išlo kako treba.“

Posle prvog zapanjenog trenutka dođe sebi i shvati da ovo originalno rešenje iz teškoće ne dolazi iz pokvarenosti već dirljive nevinosti. „To bi bilo nepošteno, mila!“

Bilo je jasno da je nije ubedio, a da pokuša da je povrati na pravi put osećao je kako ne može, zato samo reče: „Ako se oženim s tobom Kardros će bez sumnje ukinuti tvoj džeparac.“

„Ne, ne bi bio tako podao!“

„Opomenuo me je da je tvoje bogatstvo u njegovim rukama do tvog punoletstva u dvadeset petoj godini. Koliko od toga možeš dobijati zavisi od njega. Njegovo značenje mi je bilo jasno.“

„Dvadeset pet! Sramota! Pa biću *stara*! Zahvalna sam što se ne sećam oca jer ako me je tako prevario mora da je bio gnusan čovek! Pomislio bi da je *želeo* da Džajls dobije i moje nasleđstvo“

„Ni govora! Samo je...“

„E, pa neću da me iko od njih izigra, obećavam ti! Naći ću načina da Džajlsa nateram. Priznajem da će biti teško, dragi, ako brzo otploviš. Džeremi, molim te, nemoj!“

„Ne razumeš. Ne mogu da odbijem tako povoljno naimenovanje. Ni ti nećeš da to uradim!“

„O, ne. Ne da ga odbiješ, ali zar im ne bi mogao reći da ti nije zgodno da tako brzo ideš u Brazil. Reci im da ideš za tri meseca, uverena sam da ću dotle uspeti.“

To ga malo rastuži ali se brzo povrati. „Ne mogu to, zaista! Zamisli kako ne bi bilo mudro da uvredim mog zaštitnika. Dugujem ovo napredovanje lordu Roksvelu, a pokazati i najmanju nezahvalnosti...“

„Mislila sam o tome. Želeo je da te zaduži, samo stvar je u tome što nije shvatio stvar.“

„Kako to? Bio je tako dobar da kaže kako mu moje napredovanje leži na srcu, svakako sam ti rekao kako je mnogo cenio mog oca.“

„Jesi i imam dobru ideju. Moraš otići i reći mu da više voliš da postaneš ambasador.“

„Da mu kažem da više volim da budem ambasador!“ Ponovi g. Alendejl zaprepašćeno.

„Na vrlo ućtiv naćin. Mogao bi reći da si razmislio i osećaš kako bi bilo bolje da si ambasador, ili... Ali ti ćeš znati kako to da kažete!“

„Ne! Draga moja, ti ne znaš - uopšte nemaš pojma... Proći će mnoge godine pre nego što se tom unapređenju mogu nadati. A da zamolim lorda Roksvela... Gospode Bože!“

„Da li bi možda više voleo da ga ja pitam. Ne poznajem ga naroćito ali ga Džajls zna i stalno ga srećemo na zabavama.“

G. Alendejl sede pored nje i stegnu njene ruke. „Leti, obećaj mi da nećeš to uraditi“, molio je. „Ne može se ni zamisliti! Veruj mi, bilo bi kobno.“

„Zar bi bilo? Onda, naravno, neću. Najbolje je da mu se ti približiš. Jedina stvar je možda što ne želiš da mu kažete kako bi bio odlićan ambasador, a ja bih to lako mogla.“

Dirnut, g. Alendejl joj poljubi ruke i prigušeno reće: „Tako nežna! Tako nevina! Avaj, moja ljubavi. To ne može biti! Moram se zadovoljiti sa onim što mi se pruža - a to je zaista više nego što sam očekivao!“

„Sigurna sam da nije više nego što zaslužuješ. Ipak ako veruješ da je uzaludno obratiti se lordu Roksvelu, neću te saletati. Moramo smisliti nešto drugo.“

Govorila je nadajući se, ali g. Alendejl uzdahnu. „Voleo bih kad bismo mogli. Ali moje misli su usmerene na žalosno ćekanje. Kad bi tvoj dosadašnji džeparac bio siguran, bio bih u *iskušenju* mada verujem da ću naći snage da se oduprem srcu. Ovako kako stvari stoje - ti zavisna od bratovljeve ćudi, ja sa svojim prihodima - beznadežno je. *Jedna*, od mojih sestara će se (nadam se) vrlo povoljno udati; moj stric je obećao da će Filipu naći parohiju ćim se zaredi, što će biti ove godine; ali Edvard je još u školi i Tom će poći za njim u septembru. Ne bi moja savest podnela da ostavim, mila, da ostavim samu majku da snosi taj teret bez moje pomoći.“

Leti se složi ne baš oduševljena. Usudi se da kaže: „Zar ne bi bilo bolje da Tom ne ode u školu?“

Bez dvoumljenja g. Alendejl odbi taj primamljiv predlog.

„Možda bi tvoj stric platio Tomovo školovanje?“

Mahnu glavom. „Bojim se - moraš znati da i on sam ima mnogobrojnu porodicu i odgovoran je za jedan deo Filipovog školovanja. Filip je njegovo kumće i ne bi bilo pravo očekivati da školuje

Edvarda ili Toma.“

Zaćutaše. G. Alendejl pokuša veselim glasom: „Moramo biti strpljivi. Neće biti lako, ali nadajmo se budućnosti. Kardros je rekao da će po mom povratku iz Brazila odobriti venčanje ako ostanemo pri istom mišljenju. Verujem da je čovek od reči i ta misao i nada će nam pomoći da prebrodimo našu odvojenost. Ne smatram da nema osećanja i očekujem da neće zabraniti da se dopisujemo.“

„Može i da zabrani ali se ni najmanje neću obazirati. Jedino nisam dobra u dopisivanju i *ne želim* da se dopisujem s tobom! Hoću da budem s tobom! Ne govori mi o razdvajanju, Džeremi. Ne mogu to da podnesem! Kardros mora i *moraće* da mi daje džeparac.“

Nije se nadao niti je smatrao da će plan ako prestane da jede, pokolebati Kardrosa. Leti poče da plače i dok ju je tešio i umirio morao je da ode. Njegovo unezvereno lice kad je napustio salon povratilo je Selinino dobro mišljenje o njemu i kad je zatekla rođaku kako jeca znala je da stvari idu kako treba. Ostalo je samo da Leti podnese proganjanje svirepog staratelja.

„E, pa radije bih da me ne progoni, hvala ti lepo!“ ljutito će Leti. „Ipak me muči!“

„Ne dovoljno. Misliš li da će te, kad bi zapretila kako ćeš pobeći, zatvorio na tavan?“

„Naravno, ne! Glupo stvorenje!“

„Obično to rade. Kad bi ga naterala, mogla bi da mi baciš pisamce kroz prozor i ja bih ga smesta odnela g. Alendejlu. Moraće da te izbavi i tada ćete moći pobeći na granicu.“

„To se samo dešava u romanima. Volela bih da znam kako bi me Džeremi izbavio. Pa on nije u stanju da uđe u kuću, a da ne kuca na vrata i šta bi, molim te, rekao vrataru?“

„Pretpostavljam da postoji i tajni ulaz u kuću?“

„Ni govora! Nalaze se samo u zamkovima!“

„Nije tačno. Videla sam tajni ulaz u jednoj sasvim običnoj kući. Ne sećam se tačno; to je bilo kad je mama povelala mene i Fani stricu u Samerset.“

„Nije važno gde je, jer nema tajnih ulaza u Grovner Skveru.“

„Ne“ žalosno će Selina. Još jedna ideja joj sinu ali slika g.

Alendejla kako se uvlači u Kardrosovu kuću preobučena u dimnjačara pokvari je.

„I sad se sećam tavan je pun posluge. Bolje prestani da govoriš gluposti, kao guska!“

„Nije glupost. Nisi *to* mislila kad smo čitale onu izvrsnu priču o devojci koju je stric zatvorio da bi pristala da se uda za njegovog sina - onog strašnog izgleda i dva besna psa i...“

„Knjige!“ nestrpljivo viknu Leti. „*To nije stvarnost.*“

Leti je ostala u Brajanston Skveru ceo dan na veliko zadovoljstvo gđe Torn koja se vratila sa Fani. Razgovaralo se uglavnom o svilama i muslinima. Iako su krenule u prodavnice da razgledaju materijale ipak su mnogo kupile i donele uzorke da ih natenane izaberu. Gđa Torn je primetila kako je Leti bez volje, nije obraćala pažnju i pripisala to nezadovoljstvu, čak je nesmotreno rekla da iako je Fani tri godine starija od nje nikad se nije nadala da će se prva udati.

Nel je u međuvremenu provela dosadan dan, a pošto su zanimanja kao što su vez, šivenje, kukičanje i igranje pasijansa, novi oblik zabave, koji joj je princ Regent pokazao, ostavili su vremena da misli na svoje nevolje, bilo joj je žao što nije prihvatila poziv da vežba francuske seoske igre. Inače nikad nije bilo dovoljno vremena za razne priredbe jer je sezona bila u jeku i svaka vrsta zabave se nudila. Počevši od Venecijanskih doručaka do velikih balova i u kratkim predasima prepuštala se g. Blejku koji je bio genije za ženske frizure ili g. Lorensu, slikaru da pozira. Kardros ga je angažovao kao najčuvenijeg slikara posle Hopnerove smrti, da naslika u prirodnoj veličini ljupku mladu, što će ga koštati ništa manje od četiri stotine funti. Ali g. Blejk joj je divno ošišao kosu prošle nedelje, a poziranje je bilo odgođeno zbog bolesti g. Lorensa. Nije htela da ode sama na izložbu u Rojal Akademi u Samersset Hausu jer bi mogla biti lak plen neke ledi, verovatno gđice Beri, kojoj se može diviti ali ne i voleti. London je bio pun postarijih dama, maminih dobrih prijateljica, a Samersset Haus je baš mesto gde ste ih mogli sresti. Tako pošto je malo vezla, pročitala nekoliko strana Corinne, setno gledala decu kako se igraju u parku skvera, dvoumila se da li da napiše pismo gđici Vilbi, na kraju je rešila da se odveze u Tabsov rasadnik u Kings Roudu i izabere cveće koje će pretvoriti balsku dvoranu u Kardrosovoj kući u zemlju bajki.

Ovaj rasipni plan je potekao od Leti koja je htela da zavije balsku dvoranu u ružičasto platno. Videla je novu dekoraciju na jednom od prvih balova sezone. Stotine jardi platna pravili su neku vrstu ogromnog šatora, svi su hvalili i čestitali domaćici na divnoj ideji. Leti je mislila da će to uskoro biti pravi hit, navaljivala i ulagivala se nedeljama

Kardrosu da balsku dvoranu pretvori u ružičasti šator prilikom velike zabave krajem meseca. Nažalost Kardrosu se nije dopadalo ružičasto platno s čim se i Leti složila da bi platno izgledalo otrcano i daleko bolje bi bila svila, dao je jasno svoje mišljenje i Leti se uverila kako je staromodan i škrt. Nije se ustručavala da mu to kaže, a način na koji je primio tu strašnu tužbu nije mu služio na čast. „Znam i uveravam te Leti, čak se i ja čudim što sam takav cicija i žalim da potrošim izdatak od nekoliko stotina funti na dekoraciju balske dvorane koja bi istakla tvoje čari.“ Nasmijano je pogledao Nel i izazivački dodao: „Da si me molila za plave...“

Leti je bila spremna da prihvati plavo ali nije našla potporu u Neli. Nel je isto želela da se istakne, nije imala nameru da imitira ledi Veldon ili bilo koju drugu ledi. Ako Kardros odobri ona će naterati pomodni svet da se još više divi njenoj cvetnoj bašti u balskoj dvorani. Uvek se čudila kako se malo upotrebljava cveće. Sve dame bi se pojele od zavisti na rezultat koji ona može da postigne ukusom, originalnošću i uslugama prvoklasnog cvećara. Kardros joj odmah dade *carte blanche* i Leti bi primorana da prizna kako je lepo i sasvim neobično.

Tako Nel ode u Čelsi. Čim je g. Tabs pozdravio s poštovanjem njeno gospodstvo i shvatio razlog posete oduševljeno je prihvatio. Pozvao je svoje pomoćnike, dao alternativne planove za ukrašavanje balske dvorane. Razlikovali su se u mnogo čemu ali u jednom su bili isti: svi su bili skupi, ali kako je Kardros rekao Nel da može da izabere po svojoj volji, samo ne ružičasto platno, to nije bilo od značaja. Provela je prijatan sat i zaboravila na brige, dok je birala cveće i paprat, pretresala sa g. Tabsom vence, viseće korpe i letvice pričvršćene uz zid pokriveno zelenilom iz kojih se cveće pojavljuje kao da cveta. Kad se opraštala od g. Tabsa u najboljem raspoloženju, ovaj odličan cvećar zamoli je da mu ukaže čast i primi buket od onog cveća kojem se divila dok su obilazili baštu. Bio je to veliki buket da su morali da ga stave na pod kočije, ali g. Tabs nije žalio jer ne dobija svakog dana tako sjajnu porudžbinu kao ovu od ledi Kardros. Uverao ju je da može mirno da se osloni na njegovu veštinu i da će gosti biti opčinjeni i čim se kočija udaljila, povukao je svog predradnika i ozbiljno rekao: „Zapamti moje reči, Endi, ovo će postati moda. Neću se čuditi ako uskoro budemo odbijali porudžbine.“

I Nel se nadala da će to postati moda. Bilo je više balova u Kardrosovoj kući od kako se udala, ali ovo je prvi veliki bal i želela je da ljudi kažu nešto više, a ne samo da je bila užasna gužva.

Leti se nije vratila iz Brajanston Skvera i kad je Nel došla, skinula je šešir i rukavice i počela da stavlja cveće iz buketa u vaze. Pokušala je da vidi utisak na malom stoliću u uglu salona kad neki glas iza nje reče: „Čarobno!“

Sreća da nije držala vazu sigurno bi je ispustila tako se trgla. Naglo se okrenu i vide Kardrosa koji je tiho ušao u sobu na vratima i podsmešljivo je gledao. Skinuo je kaput za vožnju, ali je bilo očevidno da je tek stigao jer je nosio kožne pantalone i čizme.

Iznenadenje kad je čula njegov glas i mislila da je miljama daleko bilo je zapanjujuće. Brzo se povrati ali ne pre nego što vide strah u njenim očima. Prodoran ispitujući izraz zameni podsmešljiv. „Kardrose! O, kako si me uplašio!“ slabo uzviknu.

„Ja kao da sam te užasnua“, ne pomače se i dalje je gledajući suženim očima.

„Ne, ne, kako možeš to reći?“ Pobuni se i nervozno se nasmeja, crvena u licu. „Vrlo mi je milo - nisam te očekivala pre ponedeljka i kad sam čula tvoj glas gotovo sam skočila iz kože,“

„Izvinjavam se. Trebalo je, naravno, da te upozorim. Oprosti mi na nedostatku takta.“

„Džajls, smešno“, reče i ispruži ruku.

Pođe napred, uze je, nakloni se i samo je dodirnu usnama. Odmah ju je ispustio. „Baš kao u onoj farsi koju smo videli u Kovent gardenu i mislili kako je glupa. Počecu da tražim iza zavese i ispod nameštaja skrivenog ljubavnika.“

Ledeni pozdrav uplaši je i zabrinu ali ove reči tako daleke od istine je nasmejaše. „U nadi da ćeš naći svog rođaka Feliksa? Tako *nepodesan* pojam, i bilo bi smešno kad bismo ga otkrili u tom položaju.“

Jedva se nasmešio i izvesno podozrenje nestade iz očiju. Ipak ju je dalje posmatrao, bilo joj je teško da ga gleda u oči. „Šta je Nel?“

„Ništa. Ne - razumem šta misliš! Da li si uvređen što sam skočila? Ali to je bila tvoja greška.“

Nije odmah odgovorio, ali kad je, bilo je to bezbojnim glasom. „Kako ti kažeš. Koji je od tvojih obožavalaca poslao taj divan buket? Divno si ga aranžirala.“

„Nijedan. Bar ne laskam sebi da se meni divi. Dobila sam ga - ali

to je samo jedan deo od Tabsa - čoveka iz rasadnika. Danas sam poručila cveće za naš bal i kad sam odlazila zamolio me je da primim najveći mogući buket.“

„Zaista? Onda se sigurno može pretpostaviti da si dala veliku porudžbinu.“

Malo se zabrinu. „Jeste“ priznade. „Ali biće to najljepši bal u sezoni - i *rekao si* mi da mogu potrošiti koliko želim na njega“

„Naravno, nisam te kritikovao, mila.“

Htela je da se opravda, jer uprkos uveravanju osećala se hladnoća u glasu. „To je prvi bal, prvi *veliki* bal. Ne bi želeo da se o njemu govori kao o još jednoj gužvi - ništa neuobičajeno.“

„Draga moja Nel, nije potrebno da se izvinjavaš! Svakako neka bude najbolji. Da li da damo ružičasti šampanjac našim gostima?“

„Šališ li se sa mnom? Zvuči vrlo elegantno, ali nikad o tome nisam čula.“

„O, ne, ne šalim se. Uveravam te daće posebni *cachet* zabavi.“

„Više od ružičastog platna“, usudi se dok su joj se oči nasmejale.

To ga natera na smeh. „Da - ili čak ružičaste svile! Gde je Leti?“

„Otišla je u posetu gđi Torn, Sad će se vratiti.“ Učini joj se da se namrštio. „Ne voliš to, ali Džajls, nije u redu da zapostavlja gđu Torn.“

„Tačno. Reci mi Nel, šta moja tetka Čadli misli kad kaže da je Letino ponašanje na maskenbalu sve uzbudilo?“

„Kad bi se tvoja tetka manje mešala bilo bi nam bolje.“ Nel se naljuti. „Srećna je samo kad spletkari! Reci mi, molim te, da li i mene kritikuje?“

„Ne, ona je zadovoljna tobom.“

„Ljubazno od nje! Nadam se, od sveg srca, da ćeš je prekoreti, Kardrose.“

„Verovatno hoću. Šta je Leti uradila?“

„Ništa. To jest, ništa da treba o tome govoriti. Znaš kakva je kad je jako raspoložena. Dozvoljava da je živost ponese, ali ona je tako mlada i samo svet kao ledi Čadli ne zna da je sve to nevino.“

„Nedostatak vaspitanja. Mogu samo sebe da krivim. Nisi joj, valjda dozvolila da obuče nepristojnu haljinu, jesi li?“

„Ne, o ne. *Ne nepristojnu*. Priznajem da nije bila baš za devojkicu njenog doba, ali - neće je više obući, zato te molim, nemoj joj spominjati to, Kardrose!“

„Ako je izgledala kao one žene o kojima moja tetka nije htela da govori, neće je ponovo obući.“

„Ni govora. Ledi Čadli vrlo dobro zna da takve haljine nose i one iz najvišeg društva. Molim te, pusti! Grditi Leti samo bi je naljutilo - a naposletku to je bila moja greška.“

„Ne mislim da grdim ni tebe ni nju, Nel, ali bolje bi bilo da si je sprečila“, nezadovoljno reče.

„Možda je trebalo da to uradim“ pokunjeno reče. „Vrlo mi je žao.“

„Da - ne mari. Ne sumnjam da ti je vrlo teško zaustaviti njene ispade. I dok govorimo o maskenbalu, zašto vas je, za ime Boga, Dajsart presreo na putu za Čizik?“

„Oh, da li ledi Čadli *zna* za to?“ viknu prestravljeno.

„Ne, tvoj vozač me je obavestio. Po njemu Dajsart i još dvojica su zaustavili kočiju prurušeni kao razbojnici, i ne verujem da bi Džefri izmislio tako nešto. Da li bi mogla to da objasniš?“

Zaboravila je da bi njene sluge ispričale o Dajsartovom podvigu i u jednom slabom trenutku zažali što ih nije podmitila. Bi je sramota i progovori crveneći se. „O, to je bila jedna od njegovih glupih šala, zaista grozna. Priznajem da sam se nadala da neće doći do tvojih ušiju.“

„To je bilo neizbežno, Nel“

„Da - znala sam da ćeš se ljutiti. Sve je počelo sa glupim kladenjem - ali naravno da je neumesno i ja sam mu rekla,“

„Sve zbog jedne *opklade*?“ ponovi s nevericom. „S kim se od svojih drugova Dajsart opkladio da to tebi priredi?“

„N-ni sa jednim od njih“, promuca uplašena izrazom na njegovom licu.

„Šta to, do vraga, misliš?“

„Sa mnom. Razgovarali smo o maskenbalu i rekla sam da je glupo misliti da čovek ne može prepoznati nekoga koga dobro zna samo zato što nosi masku. Daj - Daj je tvrdio da će dokazati kako nisam u pravu - i tako se to desilo. Samo ja sam ga prepoznala i dobila opkladu.“

„Prijatno! Da li si prepoznala i njegove prijatelje?“

„Ne- to jest, bio je samo g. Fenkot i Džo, naravno. Dajev sluga. Ali ne mari ništa jer je on uvek bio s nama koliko se sećam. *Molim te Kardrose, nemoj se ljutiti na njega.*“

„Ljutiti! Više sam nego ljut! Da te tako uplaši zbog šege. Teško bih oprostio učeniku, a kamoli njemu!“

„Nisam bila uplašena. Samo vrlo malo.“

„O, zbog čega si vrisnula?“

„Nisam vrisnula“, ljutito reče. „*Prezirala* bih nešto tako bedno. Leti je vrištala.“

„Kakva je kukavica“ podrugljivo dodade.

„To sam i ja mislila“, naivno reče.

„Jesi li sasvim slepa u svojoj ljubavi prema Dajsartu? Srećan je što ima sestru koja može da nađe izgovor za svaku ludost, svaku nastranost, kao i takve *šale* kao ova poslednja. Svestan sam - vrlo dugo sam svestan - da ima prvo mesto u tvom srcu, ali pazi šta radiš! Ohrabruješ ga da se tebi obrati za svaku svoju krajnost! Smešiš se na njegove gluposti koje nisu ravne ni brucošu! Ti ćeš se smešiti na njegove *vesele nestašluke* kad pređe granicu, što mu ni njegovi drugovi neće oprostiti!“

Ustuknu na taj jetki glas, ali ubrzo prepozna ljubomoru u njemu. Srce joj poskoči i njegove reči je ne raniše već umesto da ga brani jednostavno reče: „Nisam se smešila na ovu ludost. Bilo je veoma rđavo - sasvim nepristojno! Ali Kardrose nisi u pravu kad kažeš da će zbog svog obesnog ponašanja učiniti *neko zlo*! Ti ga mrziš, ali ovo je suviše!“

„Ne, ne mrzim ga. Naprotiv. Volim ga i želim da mu budem od prave koristi. Smatraš da sam nepravedan. Veruj mi znam šta govorim kad kažem da ga njegov sadašnji život vodi u propast.“

„Oh, molim te, nemoj ga gurnuti u armiju.“

„Nemam namjeru da ga gurnem u armiju. Priznajem da sam ponudio da mu kupim ukaz o postavljenju, i nimalo ne sumnjam da bi on to najviše voleo i ono bi mu donelo velike koristi. Ako je jedina prepreka da to prihvati tvoj otac gledaću da se angažujem.“

„Ne, nije to. Ne bi trebalo da kažem takvu stvar, Daj se ne osvrće na ono što otac želi. Mama ga je naterala da obeća da to ne uradi i makar kako mislio da je nepouzdan. Daj uvek ispunjava svoje obećanje.“

„Ako tako stvari stoje savetujem li, draga moja, da ubediš majku da ga oslobodi obećanja.“

„Ne mogu! Ona će podleći samo kad pomisli kakvim se ratnim opasnostima izlaže.“ Zastade i oklevajući nastavi: „Mama je imala velika iskušenja. Jadan tata, znaš...“

„Da. znam. Iz tog razloga ubeđen sam da kad bi znala istinu smatrala bi rizike u ratu manje opasnim od onih u velikom gradu. Živeći daleko od Londona ne može da zna koliko je Dajsart blizu primera kojeg se najviše ona plaši.“

Uplašeno ga pogleda. „Znam da je Dajsart, nažalost, obesan i skup, ali svakako - ne više od toga.“

„Pa i to je dosta.“ Vide da je htela potanko da ga ispita i bio je ljut što je dozvolio da toliko kaže i pre nego što je išta rekla, promeni temu i ostavi je govoreći da mora da se presvuče. Makar šta da je mislio nije mogao da je uplaši otkrivši sve Dajsartive ludosti. Ona verovatno nije znala za tu malu crvenu sobu iza pozornice Opere gde su balerine plesale i svaki muškarac koji je tražio avanture mogao je tu da izabere. Dajsart je bio poznat kao i njegova najnovija prijateljica. Nel je morala videti kako vozi ovu lepoticu, ali kako je to razumela nije znao. Nije pitala, verovatno je pogodila. Ali nije znala da Dajsart često s pajdašima počinje večer kod Longa, a docnije u manje čestit svet o kome ona nije ništa znala. Zabavljali su se i mešali s najgorim elementima društva (često i tukli) počevši od poštenih nosača uglja do mornara. Gledali su bitku jazavaca u smrdljivoj rupi kod Čarlsa gde čovek mora paziti na džeparoš. Ne! nije ništa znala i nikakva muževljeva ljubomora ne bi ga naterala da joj to ispriča. Bio bi to udarac i zbog svoje nevinosti i ljubavi videla bi te ispade u goroj svetlosti nego Džajls. Brinuo se i sa slutnjom gledao kako se to nastavlja. Verovao je da je uzrok pre dosada, a ne izopačenost. Što ga je naročito brinulo, sumnjao je da je Dajsart poslao član Prosjačkog kluba.

Tom nesumnjivo neprijatnom ustanovom u podrumu ulica Brod obično je predsedavao lord Barimor i pukovnik Džordž Hanger kao potpredsednik. Posećivao ga je sav gradski ološ kojima je bilo zabavno da večeraju iz usečenih rupa na dugačkom stolu sa noževima i viljuškama prikovanim za sto. Nije bilo neke osobene štete u tome, ali zla koja su padala na mladog čoveka u Barimorovoj grupi bila su teška. Kardros je znao da bi uplašila čak i lorda Pevnsija. Stari Džordž Hanger

pored svih svojih nastranosti malo je uticao na mlade ljude. Prešao je šezdesetu i posle različite karijere koja je počela u Itonu postao oficir u pešadiji, pao na dno u Kraljevskom zatvoru i bavio se kratko trgovinom (prodajom uglja) uspeo je da povрати dobar glas i sad živeo vrlo skromno. Njegovu starost i nastranosti, društvo je tolerisalo, ali maniri su mu bili sirovi da bi poslao privlačna figura i da budemo pravedni nije nimalo želeo da bude vođa grupe i da kvari moral svojih članova.

Plemeniti lord Barimor bio je druga vrsta ptice. Ni pored svog položaja i podviga u kolima ili sedlu, visoko društvo ga nije prihvatilo. Bio je jedan od osnivača Džokej Kluba. Uveo je u modu malog paža, koji je sedeo iza njega u kolima. Učestvovao je u konjskim trkama, ali društvo sem Princa Regenta, koji je često bio sklon ozloglašanim ljudima, tvrdoglavo ga je odbijalo. Irski per, nasledio je titulu od brata koji je dobio nezavidni nadimak Hellgate (Pakleni ulaz). Zbog te okolnosti i bolesne noge dobio je nadimak Čopavi (Cripplegate). Mlađi brat Newgate bio je suđen u svim zatvorima u zemlji, a sestra, poznata po lošem jeziku, dobila je nadimak Billingsgate (poznata riblja pijaca). Čopavi, bez takmaca u sedlu sa svojom mračnom reputacijom, bio je prava opasnost za mladog, naglog Dajsarta; i ako nagoveštaj koji je Kardros dobio imao i zrnice istine, ni majčine brige ledi Pevnsi i ni Neline nevolje neće sprečiti prerani kraj karijere tog mladog čoveka. I pored ljubomore, voleo je Dajsarta, želeo da ga spase posledica njegove sopstvene ludosti; za Nelinu ljubav bio je spreman da preduzme neprijatnu dužnost i saopštio lordu Pevnsiju tačan put kojim je njegov naslednik krenuo. Nadao se da ta vest neće biti fatalna po njegovo zdravlje. Lord Pevnsi može slegnuti ramenima na vest o pomodnoj rasmusnosti, ali u njegove dane čak ni najrasmusniji među deset hiljada nije tražio rasonodu po ćumezima. Kardros je imao razloga da veruje da je u stanju da utiče na protivljenje ledi Pevnsi onog trenutka kad dozna da se Dajsart ne samo druži sa šljamom, već je na putu da postane drug onoga koga je njegovo gospodstvo isključilo.

Kardros se bojavao da će njegove reči uticati na Nel da se raspita o životu brata, ali kako je, u stvari, bila uzbuđena mogućim posledicama priče koju je izmislila, uznemirile su je njegove reči mada je posle razmišljanja zaključila da je iz ljubomore preuveličao. Njegovo prelaženje na drugu temu joj je to potvrdilo, a kako su je brige zaokupile nije mislila na Dajsarta.

Susret s njim ju je uznemirio, nikad ranije nije bio toliko hladan i posmatrao je tvrdim ispitujućim pogledom. Bila je to njena greška; taj strašni izraz nije imao kad je ušao u sobu. Bojala se da može da traži objašnjenje zaprepašćenja, ali kad se prezrivo i ravnodušno uzdržao nju je više pogodilo nego bes. Osećala je kako ju je udaljio i mada mu je glas bio nežniji kad ju je pitao šta joj je, nije mogla da mu se poveri, bio bi to najnepodesniji trenutak. Sumnjičav zbog njene dobrodošlice, ljut što nije bila pažljivija sa sestrom i još Dajsartovo ponašanje, saznanje da je opet u dugu nateralo ju je da ga obmane. Malo je bilo izgleda da bi Dajsartov motiv na drumu gledao trpeljivijim očima. Ona sama je bila uzdrmana time, naravno da bi Kardros to osudio. Jednom kad bi istina izašla na videlo, Dajsart mu rekao za tri stotine funti uzetih od nje, i ova jadna zapletenost bi se rešila.

Oseti potrebu da opomene Dajsarta. Kardros će ga sigurno pitati i morao bi da kaže istu priču. Sede da napiše pisamce, suze su joj stalno navirale, bilo je užasno kovati zaveru sa Dajsartom protiv Kardrosa.

Baš je davala pisamce slugi kad Leti uđe i odjednom se seti da i ona mora da kaže kako ih je Dajsart zaustavio zbog opklade. Osećala je kako crveni ali Leti nimalo nije bila uzbuđena. „O, prirodno!“ reče i Nel nije znala da li da bude radosna ili žalosna.

„Znači Džajls se vratio!“ Primijeti Leti, polako skidajući rukavice. „Pa, *jako* mi je drago!“

„Da“ promrmlja Nel. „Mislim...“

„Zato“ nastavi Leti sa vatrom u očima, „moja situacija je došla u krizu!“

„Zaboga!“ povikne Nel, prilično uznemireno „Šta je, mila...“

„Kroz šest nedelja- i *manje* od šest nedelja Džeremi plovi za Južnu Ameriku!“, izreče Leti dramatično.

„O draga!“ reče Nel, „zar već? Vrlo mi je žao.“

„Pa, ne mora ti biti. Mada se ne radujem ako se udam na brzinu. Ipak neću plakati jer je to mala stvar.“

Nel je nelagodno pogleda. „Ali mila, ne dolazi u obzir. Ne pretpostavljaš da će Kardros dozvoliti.“

„Ni ti ni on“, sevnu Leti očima. „Ne možete pretpostaviti da ću pustiti Džeremija da ode bez mene. Džajls ne može sad odbiti, sem ako nema srce od kamena.“

Nel nije bila u stanju da vidi kako će brzi odlazak g. Alendejla smekšati Kardrosovo srce i pokuša da objasni. Nije bila lepo primljena. Leti poče nestrpljivim napadom. Nije bilo shvatljivo ali jedna jasna činjenica je proizašla: Kardros će dobiti poslednju šansu da se rahabilituje.

Za Nel ovo je bila kruna propalog dana. Ozbiljno je preklinjala Leti da pokuša mirno da razgovara o tome. Leti je odmahнула glavom i izjavila da se ne boji Kardrosa i pored opomene da je Kardros primio pismo leđi Čadli.

Nastade tišina, posle nekoliko trenutaka Leti nemamo nastavi: „Nije važno. Neću zarezivati ni ako me onako na svoj način grdi. Je li mnogo ljut, Nel?“

„Ne - ali dosta nezadovoljan, bojim se. Mislim da ti neće o tome govoriti ako ga ne naljutiš!“

„Pa, neću mu ništa reći večeras. Srećom što idemo u pozorište. Mislila sam da ne idem, nemam volje. Ipak čovek ne sme da padne u apatičnost čak iako je Kardros rešen da mi slomije srce. To će zaslužiti ako ja podlegnem jer mada on ne haje šta će sa mnom biti, ostaviću pismo i reći da je to njegovo maslo, *to* mu se neće dopasti.“

Ta misao je malo okrepi i ona ode da se presvuče. Kao nikad do sada izabra skromnu haljinu od francuskog muslina i oko ramena čipkani šal.

Njena sluškinja koja ju je obožavala zabrinuto je pogleda, ali kad joj je objasnila Marta shvati i dodade par svilenih rukavica umesto onih

koje je pripremila. Leti ih nerado pogleda ali pristade i uskoro se pojavi pred bratom kao oličenje devojačke skromnosti. Utisak ove jednostavne haljine, mada nije to očekivala, bio je dobar. Kad je ušla u salon Kardros je bio namršten, a kad je bacio pogled na svoju malu pobožnu sestru njegovo lice se otpusti. Podiže lornjon da je bolje osmotri i suvo reče dok mu je usna podrhtavala: „Suviše ozbiljno, Leti!“

Njen svetački izraz se promeni u pun nestašluka, nasmeja se vragolasto, podiže se na prste da ga poljubi. „Dragi Džajlse, kakvo prijatno iznenađenje!“

„Laskaš mi, malo moje.“

Zahihotavši se ona reče: „Ne, ne, prava sreća da si se vratio kući jer želimo da idemo u pozorište, a nemamo nikoga da nas prati.“

„Strašna si devojka!“

„Da, ali se ne ljuti.“

„Bio bi gubitak vremena. Vrz maju mi se razne ozbiljne misli, na primer, da odeš kod tetke Honorije. *Može* da te vodi na zabave ponekad, a one se završavaju tačno u jedanaest časova - ali samo ako se vrlo dobro ponašaš.“

„Kakva strašna misao“ i Leti se strese. „*Tetka Honorija!* Bat od svih mesta! Ali prirodno pobeći ću - i postati glumica, samo da te uslužim.“

„Glupost! Savladaće te u roku od nedelju dana. Umirem od straha pred njom.“

„Verovatno! *Moji* nervi su od čelika, uveravam te.“

On se nasmeja se i kako je večera servirana otprati obe dame do vrata trpezarije. Rešena da ga očara Leti ih je zabavljala raznim čavrljanjem dok Nel nije sudjelovala u razgovoru, već se mehanički smešila na Letine preterane gluposti. Bila je pod pritiskom kao na iglama da Leti ohrabrena bratovljevim raspoloženjem ne pređe na pitanje udaje. Večera joj se odužila mada je bila kraća jer nisu očekivali njegovo gospodstvo. Umetnik u kuhinji imao je samo vremena da izmisli drugo jelo posle supe, golubova, živine *a la Duchesse* i da ukrasi prvo jelo pečene jagnjetine sa krastavcima, račićima u korpi od voska i kolačem od sira. Taj obični obed osudio je glavni stjuard Farli koji je vodio rat s galskim zapovednikom kuhinje, prorekao da će njegovo gospodstvo poslati oštar ukor. Međutim njegovo gospodstvo nije

nalazilo primedbe. a što se tiče njenog gospodstva mada je mnoga jela odbila vrlo je malo jela pre zbog gubitka apetita, a ne što joj se nije dopalo.

Kad su se digli sa stola erl, koji je nekoliko puta bacao pogled na Nel upita da li se dobro oseća.

Užurbano reče: „Da, o - da! Malo sam umorna ali beznačajno.“

Leti dodade da su obe iznurene od balova i zabava i kad Kardros predloži da ostanu i ne idu u Druri Lejn, ona se pridruži i podseti Nel da mesecima nema komada koji bi bio vredan, radije bi ostala kod kuće i uživala u prijatnoj udobnosti. Nel je znala da će se njena prijatna udobnost pretvoriti u neprijatnu raspravu s bratom, reče da bi volela da vidi komad. Kardros odmah prihvati i nežniji ton u glasu se izgubi, ravnodušno reče: „ako želiš, draga.“

Komad nije bio ni bolji ni gori od ostalih u Druri Lejnu te godine, čak i Leti koja je dovoljno mlada smatrala je da su se loše poneli ako bi napustili pozorište pre poslednjeg dizanja zavese, sa odobrenjem je pozdravila Kardrosov predlog da ne ostanu na farsi. London je bio u krizi i sa izuzetkom povremene pojave gđe Sidons u dobrotvornim predstavama i obećanja nove melodrame Čarlsa Kembla, nije bilo ničega da privuče ni najupornijeg posetioca u pozorište. Pozorište Hejmarket je bilo zatvoreno, a Sari na južnoj obali posvetilo se burleskama koje nisu bile za dame. Ridžensi je brzo propadao a i Liceum i Olimpik davali su predstave koje su ličile na Astlijeve cirkuse, ljubitelji drame bili su primorani da ostanu kod kuće ili da gledaju niz običnih komada u Druri Lejnu ili San Pareju.

„Ne znam šta te je nagnalo da gledaš ovu glupu predstavu!“ rekla je Leti otvoreno kad ih je Kardros dopratio u Grovner Skver i otišao da provede sat dva u klubu Vajt. „Uradila sam sve da te spasem toga jer sam mogla da vidim kako ti se ne ide.“

„Nisam htela da ga vidim. Rekla sam jer sam strahovala da ćeš početi da gnjaviš Džajlsa sa udajom. Smatrala sam da je sve bolje od toga!“

„Kako možeš biti toliko glupa! Šta te se tiče ako ga gnjavim! Ne može *tebe* da grdi!“

„Ne, neće - dok me ti ne uvučeš u svađu, jer bi to uradila koliko te znam. I ne mogu da slušam kad Kardros izgubi strpljenje, što nikoga ne bi začudilo, jer moraš da priznaš Leti kako se izražavaš na

najnepristojniji način kad se naljutiš.“

„Pih, što da mu ne kažem šta hoću? Naposljetku nije moj otac! Ne želim da te uzrujavam, Nel, ali te opominjem da ću razgovarati s njim sutra ujutru pre nego što izađe. A još ću da navaljujem svakog puta kad ga vidim dok ne popusti, što ne sumnjam da će, jer sam često primetila da gospoda ne vole da ih stalno ljuti i uradiće bilo šta samo da imaju mir.“

Kad je to čula Nel je žarko poželeva da se razboli te noći od gripa i ostane u sobi nekoliko dana.

Nije joj se želja ispunila. Nel se ne pojavi ujutru za doručkom. Pošto je bila nedelja, a volela je da doručkuje pre službe božje, doručak je bio serviran ranije nego obično i dozvolio Leti da se upusti u borbu.

Nel je znala da je iskoristila priliku. Sedela je pred toaletnim stočićem dok je Saton uređivala lokne po modi zvanj *Safo*, kad Leti ulete u sobu užarenih očiju i gorućih obraza i viknu: „*Nel!*“

Nel je znala da se neće uzdržati ni u prisustvu Satone, zato je odmah otpusti. Verovatno će sve čuti od Marte pošto je ta odana sluškinja uživala poverenje svoje gospodarice, ali to se nije moglo izbeći, bar je Nel poštedela sebe da Saton ne prisustvuje dok Leti ne da oduška svom besu.

Tek što su se vrata zatvorila kad se bura prolomi. Koračajući po sobi i tresući se od ljutine Leti detaljno opisa gorki susret za doručkom. Prethodno čarkanje se brzo razvi u pun napad. Bilo je jasno da je pobio sve Letine stavke. Svoju tiradu je začinila primedbama o Kardrosovom karakteru surovom, okorelom. Užasan tiranin. Posle pokušaja da je stiša Nel je napola slušala razne načine (srećom, gotovo sve nemoguće) koje će preduzeti ako Kardros ostane pri svom. Nikakvo čudo što se završilo potokom suza i Nel se uplaši da će dobiti napad histerije. Nel je baš uspela da je malo smiri i brisala joj slepoočnice mađarskom vodicom, kad Kardros ušeta u sobu. Kad je video Leti kako leži na sofi, ostade na pragu i sarkastično reče: „Dirljiv prizor!“

„O, Džajls, molim te učiti!“ molila je Nel.

Ophrvana devojka skoči sa sofe i prigušenim glasom punim mržnje viknu da će dobiti histeričan napad ako Kardros ne napusti sobu.

„Svakako, dobij ako želiš da te dobro pljesnu“, odvrati Kardros

kao da će mu to pružiti veliko zadovoljstvo ako to uradi. „Ako ne želiš, prestani da izigravaš tragediju i idi u svoju sobu.“

„Da li zamišljaš da mi možeš narediti da idem u svoju sobu kao da sam dete!“

„Da, i da te odnesem ako smesta to ne uradiš“, reče i otvori vrata. „Napolje!“

„Za ime Boga, Kardrose!“, prošaputa Nel uplašena da će Leti zaista dobiti histeričan napad. „Molim te, idi i ostavi je meni! Ovo je *moja* soba i nemaš prava da izbacuješ Leti!“

„Imaš čudne pojmove o mojim pravima. Ne pitam zašto je radije primljena u tvoju sobu od mene, ali priznaćeš da bar imam više prava da budem nasamo s tobom kad mi se prohte!“ reče on smrknuto.

Ona poblede, ali tiho reče: „Svakako, i ako je u tome stvar, hajdemo u moju garderobu!“

„Ne treba da se zauzimaš toliko“, reče Leti tresući se od besa. „Ni za šta na svetu ne bih *tebe* izložila takvom mučenju koje ja moram da trpim i da te poštedim. *Ja* ću izići!“

Taj plemeniti govor zbrisa bes sa Kardrosovog lica i on prsnu u smeh, nešto što Leti nije očekivala i što je razjari, ali smiri Nel. Leti se zaustavi samo da dobaci bratu kako su njegovi maniri gnusni i zlobni, izlete iz sobe, a on joj preporuči da ode i rashladi se. „Mala aspida! Biće mi žao Alendejla ako je ikad oženi!“

„Vrlo je uzbuđena što napušta Englesku. Čovek mora da je žali, a ja... ali ne želim da te ljutim.“

„Hvala Bogu. Previše mi je za jedan dan. I to za doručkom.“

„Priznajem da je glupo vreme izabrala.“

„Ali me ne bi pokolebala u bilo koje drugo vreme“, dodade kad ona uzdahnu. „Da, svestan sam kakva su tvoja osećanja, ali nisam došao da s tobom razglabam o ovoj žalosnoj aferi. Došao sam da s tobom razgovaram koji je najpametniji put da se od sad preduzme. Možemo biti sigurni da dok god onaj jadni čovek ne ode niko neće imati mira. Sigurno će mi ponoviti ovu današnju scenu bezbroj puta, a ti ćeš imati iscrpljujuću ulogu poverenice. Ne vidim razloga zašto ti treba da podnosiš Letin gnev, zato mi iskreno reci da li bi volela da je pošaljem u Bat?“

„Nikako. Ti si se sigurno šalio kad si to spomenuo.“

„Jesam, ali nisam znao da Alendejl napušta Englesku tako brzo.“

„Ne, ne! Bilo bi užasno poslali je kad ima tako malo vremena pre njegovog odlaska. Ubeđena sam da bi pobjegla - možda kod gđe Torn i to ne bi voleo. Zamisli kako bi izgledalo.“

„Koliko znam tetku Honoriju, imala bi malo prilika da pobjegne. Nemoj misliti da želim da je pošaljem. Ona je dosadna stara žena i kad stane da naklapa vrlo rado bih joj zavrnuo šiju, ali Leti je toliko loše vaspitana i osećam kako zaslužuje da je predam tom zmaju od žene. Ne želim da se ti iznuriš.“

„Zaista, neću. Molim te ne šalji je leđi Honoriji. Jedne stvari ne moraš da se bojiš, a to je da pobjegni i uda se.“

„Tačno. Alendejl nije u stanju da izdržava ženu i mora da odbaci tu mogućnost.“

„Da, ali nije pravedno, Kardrose!“ prekorno će Nel. „Možda nije povoljna partija za jednu Leti. Ali ne možeš sumnjati da su njegovi principi vrlo visoki, a osećanje pristojnosti suviše veliko da pomišlja na bekstvo, bez obzira na njegovo imućno stanje.“

„Njegovi principi i pristojnost mogu dostići i mesec, ali nemam dobro mišljenje o njegovim odlukama. Da su na istom nivou nikada ne bi dozvolio, kako stvari stoje, da ga Leti natera i meni obrati i zatraži njenu ruku. Ona može biti mali privlačni đavo kad hoće, i priznajem da sam iznenađen što ga vodi s alkoom u nosu kao medveda. Teše me samo njegove finansijske prilike. Zadržaćemo onda Leti u Londonu - nećeš mene prekorevati ako te otera u ludilo.“

S tim rečima napusti sobu i posle diskretnog intervala gđica Saton se vrati da dovrši češljanje i pomogne Neli da se spremi za crkvu.

U međuvremenu Nel reši da ode u Grovner kapelu, bližu i skromniju jedva vredna napora gđice Saton. Nagovorila je Leti da je prati u nadi da će je božja služba umiriti. Nažalost, sveštenik izabra za svoj govor stih *Ništa ne treba učiniti svađom i taštinom već ljubavlju i poštovanjem*. Nel oseti kako se Leti ukoči. Propoved je bila suprotna događajima tog jutra, a Leti je, prepuna besa, bila uverena da je Kardros zamolio sveštenika da izabere tekst koji se odnosio na nju.

Kad su se vratile Nel zateče Dajsartovo pismo. Nel ode u svoju sobu da ga pročita ali se razočara. Vikont je naškrabao nekoliko redi da

je obavesti kako je primio njenu opomenu i izbegavaće Kardrosa. Ostaje njen voljeni brat. S teškom mukom je odustala da mu pošalje drugo pismo i podseti ga na svoju nevolju. Ledi Sefton je došla u posetu i kako je godinama poznavala gđu Alendejl znala je za stanje stvari u Grovner Skveru i Nel, iako ju je volela, nije mogla da ne oseti kako je došla samo da otkrije interesantne činjenice koje nisu došle do ušiju gđe Alendejl. Tek što je ova otišla ledi Kuper se pojavi moleći ledi Kardros da pomogne jednu humanitarnu organizaciju čiji je ona bila predsednik; i ona je pokušala da iščeprka, na najljubazniji način, sve pojedinosti Letine romanse. Nel se stidela kad je shvatila koliko se uveliko priča o maloj sestri njenog muža. Ledi Kuper, kao svi Lemovi, imala je šarma koji je često navodio neoprezne da joj povere tajne koje će poslužiti kao odličan materija] njenom duhovitom jeziku. Njen umilni način ništa nije izvukao iz dve Merion dame, sem Letinog skamenjenog pogleda i blage Neline učtivosti, gluve na sve nagoveštaje i pitanja, što je nateralo da kaže svojim bezbrojnim poznanicima koliko je tužno što je tako divno stvorenje nepodnošljivo dosadno. Čim je otišla Leti i Nel su provele prijatno pola sata grdeći je, pokušavajući da odrede da li je njena najgora greška što ogovara svet iza njihovih leđa ili dolazi u posetu u haljinama ukrašenim, neosporno, prljavom čipkom.

Veče je prošlo u Letinim živim pokušajima da ubedi brata kako je zadržavanje njenog bogatstva pronevera. Odbio je da se svađa, čak je vrlo strpljivo slušao dok nije odustala od nepromišljenog napada. Zatim je iznosila razne, mada maglovite prednosti, života u Brazilu i jada kojeg će podnositi odvojena od g. Alendejla hiljadama milja i bezgraničnim vremenom. Čak je pokušao veoma nežno da je pridobije i posmatra svoje prilike umerenije da bi se dve ili tri godine teško mogle nazvati beskrajnim vremenom, a mogućnost da ga neka ženska portugalskog porekla zgrabi nije dolazila u obzir. „Ne padaj u vatru draga moja, mala sestro! Mogla bi mnogo gore da prođeš. Da sam bezosećajan tiranin, kao što ti veruješ da jesam, rekao bih Alendejlu da više ne misli na tebe - i to je naravno ono što će svet reći da treba da uradim! Nisam to rekao i neću to reći. Ali ne smeš očekivati da ću dozvoliti u sedamnaestoj godini da te prepustim čoveku bez porekla i položaja koji stoji na pragu karijere. To neću učiniti, zato prestani da se raspravljaš sa mnom kao dobra devojkica i pokušaj da budeš malo mudrija.“

Sumorno ga pogleda i odsečno reče: „Ne bi tako govorio da voliš nekoga kao što ja volim Džeremija. Ti ne znaš šta znači ljubav do groba.“

„Grešiš“, reče bezbojnim glasom i okrenu se Neli da kaže nešto sasvim obično.

Leti se zacrvene. „Ne grešim. Možeš misliti da imaš srce ali ga ti nemaš! Ne voliš da ti se to kaže, ali to je tačno.“

„Leti, ne samo da si dosadna već ti nedostaju lepo ponašanje i razum. Zapamti, dok ne naučiš da se pristojno ponašaš, bićeš najgora žena jednog diplomate.“

„Džeremi me smatra *savršenom!*“

„Zbog čega nemam najbolje mišljenje o njegovom razumu.“

Nel se nasmeši i dok se dizala reče: „Poći ću za njom. Bila je vrlo neraspložena i teška ceo dan, znaš kako je s njom. Kad je srećna ne znam nikoga čija je veselost tako ogromna, ali to za minut može da se sruši i tada samo plače.“

„Nemam strpljenja za takve bolesne ispade. Istina je da je razmažena do krajnosti i ne može podneti ako joj se neko suprotstavi.“

„Jeste, ali ne bi voleo da se razboli od plača.“

„Glupost!“ Ljutito reče i pošto se namršti dodade: „Ne želim da *tebe* iznuri. Pretpostavljam da će nedeljama biti mrzovoljna. Ništa ne možemo dok Alendejl ne otplovi sem da iznajmim kuću u Brajtonu umesto da odemo u Merion na kraju sezone? Sećaš se kako je bila ljuta kad sam odbio da je tamo povedem? Čitavu nedelju se samo durila. Prinijeve zabave nisu ono što bih izabrao za nju ako bi je rasonodilo...?“

„Možda bi je malo“, odgovorila je, pa podigla pogled i dodala nakon trenutka oklijevanja: „Ne želim da te ljutim Kardrose, ali mislim da je ne razumeš sasvim. Nadaš se da će Leti zaboraviti g. Alendejla, ali neće. Vidiš, ona ga *voli!*“

„U njenim godinama! Šta ona zna o tome?“

Porumene i uspe da kaže: „Nisam bila mnogo starija - kad si me zaprosio.“

Zadrža pogled na njoj, ne odgovori odmah, a kad je progovorio bilo je to oprezno. „Ne. Nisi bila, zar ne?“

Sledeći dan je bio mračan, nešto vedriji pred noć kad su gosti počeli da dolaze na mali prijem. Jutro je počelo lošim predskazanjem, opomenom od gđe Laval što baci Nel u očajanje i ponovo posla pismo bratu preklinjući ga da joj kaže šta da radi ili da pozajmi novac od „poštenog zelenaša“. Tek što je poslala pismo dođe Marta s porukom od Leti. Izgleda da se Leti probudila sa zuboboljom, izvinila se što ne može da je prati u jutarnju posetu gđicama Beri.

Nel zateče bolesnicu u krevetu, malo teških očiju ali lepu bez ikakvog otoka. Kad je Leti izjavila da će ostati u krevetu, Nel je insistirala da ode zubaru. Leti je najzad pristala u nadi da će je Marta pratiti. Nel posumnja da bolest ima veze sa tom posetom. Pokojna leđi Kardros je bila velika prijateljica sestara Beri, ali nezahvalna ćerka što se stalno zanimaju njom verovatno je našla razlog da to izbegne. Stoga je Nel odvela g. Tiltonu. Da je bila manje obuzeta sobom primetila bi njen besan pogled.

Srećom po Leti, g. Tilton nije našao ništa, a bol je pripisao nervozi. Preporučio je krevet, nekoliko kapi laudanuma da je smiri što je Nel uspela da joj dâ. Oko četiri časa posle podne Leti izjavi da je dobro i diže se da se spremi za prijem. Nije bila raspoložena ali na Nelino čuđenje i olakšanje nije spominjala Kardrosovu svirepost. Izgleda da je shvatila kako ne može da ga privoli.

Dajsart je otišao van grada verovatno da gleda neku borbu. Nel se nadala da će joj odgovoriti, jer ako dođe lično u Grovner skver sledećeg dana neće je zateći. Morala je da povede Leti na zabavu u Osterli.

Kako nije dobila pismo ujutru, odbila bi poziv da nije bio od leđi Džerzi koju je opasno uvrediti i koja je bila na njenom prijemu.

„Ne, ne, bilo bi uvredljivo ako ne ideš. Ali ja ne moram jer nemam volje. Bolje da ostanem kod kuće zbog bolesti sa šalom oko glave.“

„I *Pejlijevih Propovedi* u ruci!“ uskliknu Nel, „Sramota Leti! Bolesna si kao i ja.“

„Čak i ako nisam, neću da me prisilite kad sam u dubokoj žalosti. Ne sumnjam da bi Kardrosu odgovaralo da kaže da mi nije slomio srce, ali neće imati *to* zadovoljstvo, možeš mu slobodno reći! Neću da idem!“

„Moraš Leti. Ne možeš dozvoliti da tvoja stvar bude predmet ogovaranja. Sećaš se kako si bila besna kad su ledi Kuper i ledi Sefton došle u nedelju pokušavajući da otkriju istinu o glasovima koji se pričaju o tebi. Molim te ne pokazuj svoja osećanja, draga moja! Vrlo je neprikladno!“

„Neću da idem!“ , ponovi Leti tvrdoglavo.

„Da ideš kuda?“ zapita Kardros, ulezeći u sobu.

„Neću da idem u Osterli sa Nel. I ne tiče me se ako svet ogovara.“

„Naravno da ćeš ići. Kakav izgovor možeš da pružiš ako odustaneš?“

„Rekla sam već Neli. Bolesna sam, i ako mi ona ne veruje, ne mora, ali ni ti ni ona ne možete me naterati.“

„Zar ti Nel ne veruje? Baš je bezosećajna! *Ja* ti verujem, mala moja, i poslaću po dr Bejlja“, dodade zabavljen. „Nisam naročito zauzet i obećavam ti da ću ostati kod kuće s tobom.“

„Pre ću otići u Osterli nego ostati u *tvom* društvu“, reče drhteći od ljutine.

„Da, i mislio sam da hoćeš“, reče i otvori joj vrata. „Kakvu nepromišljenost smeru? Tajni sastanak sa Alendejmom?“

„Ne znam. Nadam se da ne. Priznajem da se ne osećam lagodno, iako je od sveg srca žalim, ali ne bi bilo dobro da ga tako vidi. Nećeš joj spomenuti, bojim se da je njena pristrasnost vidljiva već se čuju mala ogovaranja u izvesnim krugovima.“

„Do vraga! Pazi da ti ne pobegne! Tajne sastanke ne podnosim.“

„Zaista ne! Pitam se Kardrose da li bi dozvolio da pozovemo g. Alendejla na večeru pre odlaska. Jadna Leti, bilo bi žalosno da joj se ne da prilika da se oprosti od nega.“

„I dam pristanak za veridbu koju ne odobravam?“

„Ništa više od onog što si već rekao, kako mogu da se uzmu kad se vrati iz Brazila. Ubeđena sam da će biti svesna tvoje dobre volje i tada nema potrebe da ga vidi bez našeg znanja.“

Bio je skeptičan, ali samo je slegao ramenima. „Vrlo dobro, uradi

kako misliš da je najbolje.“

Ali Leti ne pokaza oduševljenje niti odgovori, kad je Nel naglasila kako je nepristojno da se nalazi tajno sa g. Alendejlom. Sedela je u kočiji kao oličenje nezadovoljstva, ipak u Osterliju bi veselija. Uvek je bila osetljiva na divljenje i dobila je tako mnogo komplimentata u novoj haljini od krepa kao limun žutog preko belog kombinezona. I na svoje veliko olakšanje Nel primeti kako je spremna da uživa.

Nešto posle podneva Dajsart dođe. Njegovo gospodstvo obučeno za put tražilo je sestru. Kad je čuo od vratara da je otišla sa Leti naljuti se i besno viknu: „Otišla u Osterli! Grom i pakao, da li je ostavila neku poruku za mene?“

„Ne“, reče vratar „sem ako nije Farliju.“

Vikont se nestrpljivo okrenu i zapita Farlija koji se tad pojavi: „Je li njezino gospodstvo reklo kad će se vratiti?“

„Ne, milorde, rekla je samo da se neće kasno vratiti. Razumeo sam da je išla u šetnju.“

„E, to prevazilazi sve!“

„Mislim da je njegovo gospodstvo još tu. G. Kent je s njim, ako biste želeli da ga vidite...“

„Ne, ne želim da ga uznemiravam, ako ima svog agenta. Nema potrebe da mu kažete, hteo sam lično da vidim njeno gospodstvo.“

„Dobro, milorde“, odgovori Farli i primi lepu napojnicu.

„Popeću se i napisati joj pisamce. Bolje mi dajte šešir, ne želim da me njegovo gospodstvo uhvati.“

Vratar ipak sakri šešir i Dajsart nimalo zbunjen pope se širokim stepenicama.

„Hrabar kao lav“, primeti pažljivo stavljajući šešir ispod stolice.

Dvadeset minuta docnije vikont lako siđe i predade mu zapečaćeno pismo. „Dajte ga njenom gospodstvu, Džordž.“

„Da, milorde. Hvala milorde“, reče kad stavi veliku napojnicu u džep.

„I ako hoćeš sigurnu stvar sutra za Čester stavi novac na Kokrouča.“

Nekoliko sati docnije Nel je željno dešifrovala švrakopis. Čim je

razumela namrštila se jer nije mogla odlučiti da li da se raduje ili plaši.

Šta dođavola, kukaš i juriš me da dođem a ti ideš na izlet? Ne mogu da te čekam, biću van grada dan-dva jer imam načina da sve sredim. Neću ti reći šta je, jer sam uveren da ti se neće dopasti. Nikog ne znam sa takvim glupim skrupulama, Verujem da bi bila protiv i zato mi je milo što nisi kod kuće. Ako te ona grabljivica od krojačice počne da pritiska pre nego što se vratim, reci da ćeš joj platiti do kraja nedelje. Nemoj da se brineš draga moja sestro, jer ovog puta neću da omanem i nemoj da se pitaš da li sam prodao tvoje safire ili bilo šta što obožavaš, jer nisam. Tvoj dragi brat Dajsart.

P. S. Podmazao sam Farlija da ne kaže da sam bio u kući i tvog vratara, zato nemoj da se izlaneš kao glupača.

Pošto je dvaput pročitala malo joj laknu. Nema sumnje Dajsart je otkrio način da plati njen dug, mada kakav je, nije mogla da pogodi. Nije joj bilo prijatno kad je pročitala da joj se neće svideti, ipak nije valjda tako strašno. Najgore bi bilo ako se kladio. Znala je da je preskočio postavljen sto zato što se neko kladio kako neće moći. Znala je da nije u stanju da odbije opasnu opkladu jer nije imao osećaj straha. Počela je da se brine ali tešilo ju je da čak ni najluđi prijatelj neće mu ponuditi opkladu koja bi ga dovela u opasnost da slomije vrat.

Dvadeset četiri časa bila je kao na iglama i tad je jedan udarac pritisnu koji je gotovo uništi. Zatekla je poruku koja je zahtevala neposredan odgovor i ponela ju je gore da pre večere odgovori. Taman je napisala svoje ime kad se vrata otvoriše i Saton prošaputa: „Oh, vaše gospodstvo!“

Bila je uzbuđena. Misleći da je zakasnila. Nel veselo reče: „Tek sam stigla, nisam zvonila, niste zakasnili. Indijski muslin s kratkim šlepom ću obući večeras.“

„Nije to, miledi, već ogrlica!“

„Ogrlica?“ ponovi Nel ne shvatajući.

„Ogrlica od dijamanata u smaragda koju vi nikad ne nosite i koju smo zbog sigurnosti držali u ovom ormanu između vašeg plavog ogrtača kojeg ste nosili prošle godine, i gde niko ne bi potražio. Oh, ima više od jednog sata kako sam otkrila i sva se oduzela. Nikad se to nije desilo za vreme celog mog službovanja. Nestala!“

Nel se skameni. Nije mogla da se makne ili progovori. Boja joj

iščeze i sa usana ali je bila okrenuta leđima i Saton ne vide da se gotovo onesvestila.

„Vadila sam vašu zimsku odeću da iščetkam radi moljaca naročito onu ukrašenu krznom. Kutija u kojoj je ogrlica bila je nekako laka, posumnjala sam - otvorila sam i bila je prazna.“

Glas za koji je Nel znala da je njen i koji joj je zvučao strano reče: „Gospode Bože kako ste me uplašili. Saton?“

Nel spusti drhtavu ruku, ugrize donju usnu, uspe da savlada vrtoglavicu.

„Ali mora da sam vam rekla?“

„Rekli šta?“

„Zar nisam? Kakva glupost! Mislila sam da sam to uradila. Ne bojte se - nije ukradena.“

„Imate je na sigurnom mestu?“

„Da. To jest - ne, ona - odnela sam je Džefriju.“

„Odneli ste je Džefriju? Niste mi rekli. Ne recite da ste je gurnuli u torbicu! Miledi, nije na mestu da ja kažem ali nije trebalo! Mogli ste je ispustiti, ili je neko mogao da vam je zgrabi. Samo kad pomislim na to tresem se!“

„Glupost, najsigurnija je bila u mojoj torbici. Nadam se da niste možda nekome rekli - da je ukradena? Ako ste bilo bi im vrlo neprijatno - u slučaju da se posumnja da je neko od njih uzeo.“

„Nisam ni otvorila usta!“ izjavi Saton u uspravi se. „Bilo bi veoma nepristojno da kažem nekom drugom sem vama.“

„Milo mi je. Stvar je u tome, mogla bih je nositi - na našem balu. Možda uz blede zelenu haljinu. Stavila sam je - da vidim kako izgleda - da prošlog četvrtka, kad ste otišli sestri u posetu - činilo mi se da kopča ne drži dobro. Zato sam je odnela Džefriju.“

„Veliko mi je olakšanje. Nikad se nisam onesvestila ali tada...“ zatim se pokloni i povuče u susednu sobu da iznese večernju haljinu.

Nel pokuša da se dignu, oseti kako joj kolena klecaju i ponovo sede. Odložila je neposredno otkriće ali šta dalje, nije imala pojma. Samo su joj se neprijatne slike pojavljivale: kako vadi ogrlicu da je pokaže Dajsartu - pre mnogo meseci; kako Dajsart sedi za ovim istim stolom i piše da nije uzeo njene safire ili bilo šta što obožava; vide Kardrosovo

lice kad je govorio grubo o Dajsartu i iznenada se obuzdao. Zaječa i pokri oči. Dajsart je znao da ne voli ogrlicu ali kako je mogao pretpostaviti da je mogla da je se reši? Ili nije hajao.

Beznadežno je postavljati takva pitanja, nema odgovora dok ga Dajsart sam neda. I gde je Dajsart? Izgledalo joj je neshvatljivo da napušta London, ali možda je bilo opasno prodati ogrlicu ili je založiti u Londonu. Vrlo je malo znala o tim stvarima, verovala je da je čuvena i ne može se zaboraviti kad se jednom vidi. Davno napravljena, za vreme Elizabete, kao veličani poklon Kardrosa tog vremena svojoj mladoj. Slikana je na više porodičnih portreta. Bila je neobične izrade, dragi kamenovi su namešteni u obliku cveta i listova i svaki cvet je drhtao na kraju male spiralne zlatne žice. Nel ju je samo jednom nosila, ali mada je izazvala veliko divljenje i radoznalosti (jer niko nije mogao da zamisli šta drži cvetove i kako su se klatili pri svakom njenom pokretu). Zнала je da joj ne pristaje bilo je suviše cvetova i uvrnutog zlata suviše lišća i sjajnih smaragda. Jednom je rekla Kardrosu da treba da je pozajmi muzeju i mada se složio da joj je pravo mesto u staklenoj vitrini, voleo je da vidi kako nosi prilikom svečanosti. Nije otišla u muzej. Iako se nije javno pojavljivala, ipak je bila poznata zato je Dajsart tražio kupca u provinciji. Pitala sa kako je očekivao da sakrije gubitak, da li je našao nekog zlatara da je kopira ili (i tome se najviše nadala) nije je prodao već založio.

Postade svesna da je Saton u drugoj sobi. Bilo je kasno i mada čovek može biti na ivici propasti ipak se mora presvući za večeru. - Ustade staloženija ali tako bleđa i grozničavog pogleda da je Saton kad ju je videla uzviknula kako je bolesna. I sama je bila potresena kad je ugledala svoje lice u ogledalu i prisiljavajući se da se nasmeši reče: „Nisam bolesna, samo imam glavobolju ceo dan. Morate mi narumeniti malo obraze.“

„Ako mi dopuštate - radije bi da legnete. Sigurna sam da niko bolje ne zna šta je migrena.“

Nel mahnu glavom i pristade da popije nekoliko kapi laudanuma iako je nije glava bolela potrebno joj je bilo da se smiri.

Tek što je završila s toaletom Kardros uđe u sobu. Iznenadan teror je zgrabi, plašila se da Saton ne spomene ogrlicu i srce joj siđe u pete, ali Saton nije govorila. Njeno lice uvek ukočenom Kardrosovom prisustvu postade kao maska. Pokloni se i povuče. Nel se seti da se

užasava muškaraca i ponovo poče da diše. Kardros se još nije presvukao i Nel se seti da ne večera kod kuće. Pokuša da lako kaže: „O, Dafi klub, čini mi se!“

„Ne, već Kribov salon. Nemaš ništa zakazano večeras?“

„Ne, i zahvalna sam jer celog dana imam glavobolju.“

„Čini mi se nekoliko dana.“

Njene oči ga uplašeno pogledaše. „Ne - ali priznajem da su me izlasci iscrpli!“

„Nešto svakako.“ Govorio je mirno ali njegov izraz je uplaši. „Gotovo bih pretpostavio da si nesrećna zbog ljubavi - kao Leti!“

Pogleda ga slepo. Tragičan osmeh joj zaigra na usnama, ona okrenu glavu i ne odgovori.

„Mogu samo da ti poželim brz oporavak. Ko je čovek tako srećan da te privuče? Nema sumnje neki gizdav pomodar?“

„Mislim da pokušavaš da se šališ. Nije lepo - kad me boli glava!“

„Oprosti mi.“ Malo posle dodade: „Došao sam da ti kažem - uveren sam da će ti olakšati glavobolju - kako sam čuo da je Alendejl otišao na nekoliko dana da poseti strica ili tako nešto. Možeš da odahneš. O kad bi ostao van grada do polaska.“

„Ne zameram ti. Znam da si imao mnogo brige.“

„Da li? Dobro, to je ipak nešto da priznaješ.“

Noć je prošla bez rešenja i utehe. Ništa nije mogla uraditi dok ne nađe Dajsarta. Nije bilo načina ni da ode za njim. Najvažnije je bilo naći ga pre nego što proda ogrlicu. Račun gđe Laval posta od male važnosti. Čudila se što je smatrala nemoguće reći Kardrosu. Izgledala joj je baznačajna stvar pored gubitka ogrlice i užasa koji je čekao. Mogla je da vidi ozbiljno lice gđice Vilbi kada je govorila o strašnim posledicama sakrivene greške. Bojala sa da će zbog priznanja verovati da se udala za njega ne iz ljubavi već zbog njegovog bogatstva, a sada izgledalo je verovatno da mu neće biti važno da li ga voli ili ne. Sumnjao je u nju, i ne jednom je hladno gledao od kako se vratio iz Meriona, kad je pokušao nešto više od ljubljenja ruke. Možda je njegova ljubav umrla i otkriće njenog crnog zla biće poslednji udar.

Zaspala je u zoru, progonili su je neprijatni snovi i sa suncem se probudila teških očiju i još težeg srca.

Kardros je nije posetio i napustio je kuću pre nego što je izašla iz sobe, i izgledao prema Letinim rečima pravo čudo u prugastom plavožutom prsluku i tačkastom kravatom. Iz tih ne baš laskavih reči Nel se seti da je to jedan od onih dana kada se For-Hors-Klub sastaje u ulici Džordž i članovi se voze na ručak u Solt Hilu. „Verovatno, ali zašto moraju da se nakarade, ne mogu da shvatim“, odgovori Leti.

Obavestila je Nel da je rođaka Selina poslala pisamce i molila da pođe sa njom u maminim kočijama da izaberu venčani poklon za Fani. Dodala je sa borbenim sjajem u oku da pretpostavlja kako nema primedbe na to.

Nel je rado odobrila. Nije joj se mnogo dopadala Selina Torn ali kako je g. Alendejl otišao van grada nikakvo zlo se neće desiti ako ode na sat-dva. Predložila je da ih Marta prati kad je videla da gđa Torn nije poslala svoju sluškinju, ali Leti se podsmehnu, a Selina uzviknu prilično drsko da nema ništa gore od devojke koja sluša njihov poverljiv razgovor. Nel vide rođake kako se kikoću i pomisli da bi Selina bila bolja da ju je disciplinovala gđica Vilbi. Nije rekla ništa i pošto su govorili o poklonima, Nel pogodi da će prvo otići u Panteon bazar gde neće otkriti

odgovarajući poklon ali će svakako baciti novac na sitnice za sebe. Radovala se što je Leti bolje raspoložena i želela da se prepusti svom razmišljanju.

Kad se mnogo docnije Leti vratila, uveliko raspoložena, pretovarena paketima sumnjive kupovine, kao što su upadljive rukavice koje je bilo šteta ne kupiti pošto su bile jeftine, ali koje će kad je razmislila dati Marti, nekoliko buketa veštačkog cveća od kojih je jedan velikodušno poklonila Neli, dve muslinske maramice i kutiju mirišljavog sapuna. Za Feni je kupila zlatnu narukvicu i minduše, lep poklon koji natera Nel da uzvikne: „Bože, nisam mislila da možeš da kupiš nešto tako skupo!“

„Ne, ali pitala sam Džajlsa i rekao je da mogu da kupim šta hoću.“

Izgedalo je kao da je primirje uspostavljeno. Sledeće Letine reči su to potvrdile, izgovorene posle kratkog razmišljanja. „Rekao je da možeš pozvati Džeremija da večera ovde, je li tačno?“

„Naravno, tačno je!“

„Dobro, mislila sam da je sve to priča, ali ako nije onda je to tvoja ideja, ti si ga nagovorila i mnogo sam ti zahvalna. Kad ćeš pisati Džeremiju?“

„Kad god hoćeš“, odgovori Nel.

„O, nema potrebe da to sad uradiš. Otišao je da poseti strica i neće se vratiti u London do sutra uveče. Mislila sam, draga, da odemo u Almak u petak, verovatno ćemo ga tamo sresti i tad, mogle bismo da doznamo kad mu je zgodno.“ *Bosnaunited*

Bilo je očigledno da je sastanak dogovoren. Nel nije odmah obećala već je samo rekla ako se bude dobro osećala. I s tim se Leti morala zadovoljiti. Užasno uzbuđena Nel nije mogla da zamisli zabavu bez groze. Letin pravi napad očajanja je polako nestajao.

Čak je Leti mogla da vidi mirnije Kardrosa i mada joj je nedostajala živost videlo se da se napreže.

Nada da će Dajsart doći zadržala je Nel kod kuće. Trebalo je da ih Kardros odvede na smotru u Hajd park, ali na kraju je samo Leti krenula. Nije htela da ide ali ju je Nel molila da pravi društvo Kardrosu da bi ona ležala sa glavoboljom. Leti je bila toliko zauzeta sobom da nije primetila koliko Nel loše izgleda dok joj Saton nije rekla da se brine. Tad je bila spremna da učini ono što se traži od nje i mnogo što se ne traži.

Stavljala je jastuke iza glave, stoličicu za noge, šal preko kolena i svaki čas je pitala da li je bolje. Kad je Kardros ušao uzviknuo je: „Za ime Boga Leti, ne vrtili se oko nje! Dovoljno da čoveka otera u ludilo!“ Tad je istera iz sobe, reče joj da siđe jer kola čekaju. „I ako hoćeš da ukloniš taj izraz sa lica daću ti uzde.“ Zatim priđe Neli, opipa joj puls koji se pod njegovim prstima ubrza i izjavi: „Ako ne budeš bolje dok kad se vratimo, poslaću po doktora Bajlija.

„Molim te, nemoj! Nisam bolesna, samo glavobolja. Bilo bi glupo izaći na sunce, uskoro ću biti bolje.“

„Nadam se“, pogleda u Saton i dobaci: „Pazite na njeno gospodstvo.“

Posle kratkog oklevanja saže se, lako je poljubi u obraz. „Jadna Nel!“

Izađe, a ona jedva savlada plač i ubedi Saton kako joj je bolje i želi da ostane sama sat-dva, možda i da odspava. Bilo bi dobro da može, pokuša da čita roman ali posle tri strane vide da ne shvata nijednu reč. Svaki put kad bi kola prolazila prilazila je prozoru, a kad je uzela ručni rad nije mogla da napravi nijedan bod.

Dajsart nije došao. Morala je da skupi svu snagu i pokaže Kardrosu mirno lice. Njeno vaspitanje joj je pomoglo. Niko nije pretpostavljao da joj se u glavi kovitla i kad su joj predložili da je bolje ne ići u talijansku operu nasmejala se i zahtevala da je ne zavijaju u vatu.

Dajsart se ušeta sledećeg dana pred podne. Sedela je sa Leti pokušavajući da umiri Leti posle posete gđice Beri. Dobra leđi svratila je da pita za njeno zdravlje, ali kad je Leti ušla u sobu prešla je na Letine stvari. Ono što je rekla bilo je razumno i činilo je čast njenom srcu ali način je bio žalostan. Stalno je ponavljala neke fraze koje su naljutile Leti. Brzo posle njenog odlaska pojavio se Dajsart dok je Leti još bila uzbuđena.

„Dajsart!“ uzviknu Nel i skoči.

„Zdravo Nel“, pozdravi je nehatno. „Nadao sam se da ću te zateći u kući.“ Kritički pogleda Leti i bratski je upita: „Što si tako *besna*?“

„Ako ništa drugo, onda zbog *tebe!*“ bez imalo učtivosti odgovori. „Draga Nel, nema sumnje, želiš da razgovaraš s bratom. Radije ću pričati s pekarem, zato idem u biblioteku dok on ne ode!“

„Nikad nisam video takvu prgavicu!“ primijeti vikont iznenađeno. „Šta sam uradio da se tako naljutiš?“

Nije ga udostojila odgovora već izlete iz sobe dignute glave. Čim se vrata zatvoriše Dajsart dodade: „Prebesna!“

„Oh, Daj, hvala Bogu što si došao. Bila sam u agoniji!“

„Nisi ništa bolja od ovog smešnog devojčurka! Evo gusko! Zar ti nisam obećao da neću zatajiti ovog puta!“

Ona ne uze svežanj, gotovo se povuče i gorko ga pogleda. „O, Daj, Daj, šta si uradio? Ne pretpostavljaš da ću uzeti novac dobijen na taj način?“

„Mogao sam to znati! U stvari, znao sam i pazio sam da ne kažem šta ću uraditi. Kad je u pitanju glupa ćud, ista si mama!“

„Glupa ćud! Tako ti to zoveš? *O, Dajsart!*“

„Tako ja to zovem! I dozvoli da ti kažem, devojko moja, da ti ta pesma ne pristaje! Sem toga, sve je to gadno. Mogu da slušam mamine gluposti ali, prokletstvo, neću tvoje. Dozvoli da ti kažem mala moja pobožna sestro da te Feliks Hederset nije sprečio ti bi primila novac od onog prljavog zelenaša!“

„Ali Daj. Slučajevi ne mogu da se uporede! Možda to nije bilo dobro - zaista, znam da nije bilo dobro, ali nije bilo - *zlo!*“

„Prestani da glumiš budalu. Od svih gluposti koje sam čuo. Šta ti je, do đavola? Nikad nisi dizala takvu buku ni zbog čega!“

„Ne mislim da je ni zbog čega! Sigurno ni ti! Radije bih uradila bilo šta nego te naterala na nešto što nikad nisam sanjala. Oh, da sam Kardrosu rekla istinu!“

„Dobro, ako hoćeš da dižeš toliku prašinu žao mi je što mu nisi rekla. Uvek sam mislio da imaš više kose na glavi nego pameti, ali kao da je gore! Nije ti sve bistro u glavi, Nel! Prvo me progoniš da nađem novac - a gde misliš da mogu da dobijem tri stotine, Bog sveti zna! Tad kad sam imao ideju nisi imala pameti već me prepoznala, a sad kad sam doneo, nisi zahvalna već mi držiš prokletu bukvicu! I kad pomislim da sam jurnuo u grad čim je ispalo sve dobro, jer znam da bi dobila napad i poludela da nisam. Prokletstvo, imam nameru da te pustim da se sama izvučeš iz škripca.“

„Sve je moja greška. Bila sam očajna i *glupo* od mene što sam

tražila tvoju pomoć...”

„U redu, nemoj opet da počinješ. Ne kažem da sam i ja bio zadovoljan - ali sad kad je sve u redu nemam ništa protiv da ti priznam da sam imao trenutak zastoja - ali *ne žalim* se. Da me nisi stalno molila ne bih ovde stajao, bogat kao Krez.“

„Dajsarte, *ne!*“

„Dobro, ne - nije toliko. U stvari sam mislio da je moglo biti više. Ipak dovoljno da nastavim da živim na visokoj nozi, što će biti prijatna promena! Gospode, Nel, bio sam toliko švorc da sam jedva imao za početak. Šest hiljada i sedam stotina funti sam dobio! A da ne računam dug tebi i pet stotina Korniju!“

Ona zgrabi naslon stolice jer su joj se kolena tresla i užasnuta pogleda brata kao da se guši, uspe samo da kaže. „Nemoj, Daj - oh, *nisi valjda!* Ne novac dobijen na *taj* način!“

Namršti se i preteći reče: „A zašto ne?“

„Dajsarte, znaš zašto ne!“

„E tu grešiš, jer ja ne znam. I nešto drugo ne znam! Možda ćeš moći da mi učiniš uslugu, draga moja, i kažeš mi šta si uradila sa novcem koji si dobila u Donkasteru prošle godine? Vrlo lep govor od devojčurka koji se tri puta uzastopce kladio na pobjednika. Tad nisi dizala graju! O, ne! Bila si oduševljena! I nemoj pokušati da mi kažeš kako nisi išla u Donkaster jer ja sam bio tamo! Kardros te je odveo u zamak Hauard sa Morpetima i odatle si se odvezla sa čitavom gomilom ljudi. Ne možeš da poričeš jer se sećam kako si mi rekla kako jedinu stvar koju nisi volela u zamku Hauard bio je stari erl, jer je bio toliko uštirkan da te je preplašio! I sad mi, molim te, odgovori!“

Sasvim izbezumljena promuća: „Ali... ali... ne razumem! Kakve to veze ima? Savršeno se sećam! I...” naglo se zaustavi, zagrcnu se. „Oh da li je moguće da...? Oh, Daj, dragi, *najdraži* moj Daj - jesi li tako dobio novac?“

„Pa, naravno! Na koji bih način, do đavola, dobio?“

Spusti se na sofu ne znajući da li da plače ili se smeje. „Oh, kako sam *glupa!* Mislila sam... O ne mari! Daj, je li se sreća okrenula najzad? Ispričaj mi kako je bilo. Gde si bio? Kako- o reci mi *sve!*“

„U Česteru“, i nelagodno ju je posmatrao. Izgledala mu je čudno i taman da je zapita da li se dobro oseća kad mu pade na pamet srećno

objašnjenje. „Nel, reci mi da nisi uganula članak?“

„Uganula članak? Ne“, odgovori iznenađeno.

„Ono što sam mislio je da li - čekaš?“

Mahnu glavom i zacrvene se. „Ne“, žalosno reče.

„Mislio sam da je to. Ne treba da si pokunjena. Ima mnogo vremena za decu. Ne bih se čudio ako si kao mama!“

„Da, to i ona misli, ali... O, ostavimo to. Ispričaj mi kako se desilo.“

Sede pored nje. „Gospode, bila je to najčudnija stvar. Petnaest prema jedan. Nel, i ja nisam imao pojma na šta da stavim. Nisam znao da konj postoji i da se kladim na njega...! Svi su mislili da postoji samo jedan konj koji može da pobedi Fajerbrenda, a to je bio Milksop. I šta misliš da mi se desilo? Stvar koja se samo jednom u životu dešava. Bilo je subotnje večer. Rešio sam da malo zavirim u... e, pa, nije važno ime mesta, ne bi ni onako znala. To je klub u koji odlazim povremeno. Zatražio sam kriglu piva, popio je i prokletstvo, velika bubašvaba je bila u njoj!“

Nel se zgrozi.

„Da. Ali čudna stvar nije bila mrtva, izgledala je malo ošamućena kad sam je istresao na sto, do đavola, šta drugo da i očekuješ! Ožive i mi je sparismo sa paukom kojeg je - jedan moj prijatelj skinuo s paučine.“

„Bubašvabe i paukovi?“ zapanji se Nel.

„Tušta i tma, Bože! Mesto ih je prepuno.“

„Ali Dajsarte, mora da je *užasno* prljava kuća!“

„Jeste, znam da je, ali nije važno! Većini se dopadao pauk. Pa i meni jer je bio dobar trkač, nisam se kladio na njega jer je bubašvaba bila moja i nisam se nadao da će bubašvaba pobediti.“

„I pobedila je?“

„Da za pola dužine, to jest stola. Poredali smo ih i činilo mi se da je još malo ošamućena, gurnuo sam je viljuškom i ona polete sve do kraja. Zamisli, pauk je bio brz, nevolja njegova je bila što se počeo vrteti u krug. Kad pogledaš bubašvabu ne bi verovala da je tako brz trkač.“

„I ti si dobio sav taj novac na taj način?“ uzviknu Nel smejući se.

„Ne, ne nisam. To je sve bilo u šali. Dobio sam nešto malo.“

„Šta se desilo s njom?“

„Nemam pojma. Uvukla se negde. Nisam više mislio na nju čim sam dobio trku. *Ali Nel*, kad sam legao u nedelju uveče, povukao pokrivač i tačno usred kreveta stajala je bubašvaba. Kakav sam bio glupak, nisam shvatio šta to znači. Tek u ponedjeljak mi je sinulo. Otišao sam da vidim kako se klade kod Tetersela i sretnem starog Džeri Stoua. Ne, ti ga ne znaš - nije tip koga bi poznavala. Jednom sam mu učinio neku malu uslugu, ali kad bi ga slušao pomislio bi čovek da sam mu spasao život! Jednom rečju šapnuo mi je da sav svoj novac stavim na Buba švabu (*Cockroach*) u Česteru. Gotovo me porazilo. Nisam ni čuo za takvog konja, ni mislio da se kladim pored favorita *Milksopa* koji bi mogao da pobedi *Fajerbrenda*. Naravno čim mi je Džeri došapnuo, znao sam da je Bubašvaba izvesnost. Jedina je nevolja što nisam imao dovoljno novca da položim.“ Zastade mršteći se, a raspoloženje u Nelinim očima se ugasi. „Uradi sam nešto što nikad nisam i mislio sam da nikad neću. Pazi da nisam bio siguran da će konj dobiti ne bih to uradio.“

„Šta si uradio, Daj? Molim te, reci mi.“

„Pozajmio sam novac od *Kornija*.“

„Oh“, ote joj se. „Je li to sve? Pomislih - uradio si nešto - nešto zastrašujuće!“

„Pa ako ne znaš da je užasavajuće zajmiti od prijatelja, vreme je da ti neko kaže! Šta da konj nije pobedio? Izgledao bih pravi dripac!“

„Da, da, ali sam ubeđena da g. *Fenkot* ne bi to pomislio, ni *mario*!“

„Naravno da ne bi, ali nije zato bolje! Gore, u stvari! Ne marim ako dugujem običnim ljudima, trgovcima, ali nisam od onih koji koriste svoje prijatelje, da znaš!“

Bila je posramljena i izvinila se. Pogleda je mršteći se i iznenada upita: „Nisi dizala prašinu kad si čula da sam dobio na trkama, šta si mislila kako sam došao do para?“

Zacrvene se i saže glavu. „O, *Dajsarte*, bila sam luda!“

„Verujem, ali to mi ništa ne kaže. Zbog čega si bila besna? Nećeš mi reći da si mislila kako sam napao kola i poharao stranca?“

„Ne - gore“, šapnu i pritisnu uzavrele obraze.

„Ne budi budalasta! Voleo bih da znam šta je gore od toga!“
nestrpljivo reče.

„Oh, Dajsarte, oprosti mi! Mislila sam da si uzeo ogrlicu.“

„Nisi, valjda! Rekao sam ti da mi tvoji dragoceni dragulji nisu potrebni, zato prestani da se zavatlavaš!“

„Ne *moje* dragulje - Kardrosovu ogrlicu.“

„Šta!“

Ona klone.

„Ti- ti si mislila si da sam ukrao - Kardrosovu ogrlicu? Jesi li ti sasvim poludela, devojko?“ strašnim će glasom Dajsart.

„M-mora da sam p-poludela. Zato što si nas zadržao na drumu.“ prizna ona. „Nikad na to ne bih pomislila. Mislila sam...“

„Ne želim ništa da čujem šta si mislila! Za ime Boga, sediš ovde i veruješ da sam sposoban da dignem nešto što ne pripada nama?“

„Ne, ne, - pitala sam se da ne misliš da je to moje. A znao si da mi se ne dopada...“

„I ja sam je zdipio dok nisi bila tu - stvar koja vredi, ko zna koliko hiljada“ ljutito se razdera. „Da platim tvoj tričav dug! O, ne! Zaboravio sam. Ne, da platim tvoj dug, zar ne? Dao sam ti tri stotine - izvanredno od mene, tako mi Boga - strpao u džep sedam hiljada! Da li znaš šta sam uradio? Ne čudim se što sam te zatekao u velikoj brizi! Jedina stvar koja me čudi je kako sam uspeo do sada da se držim podalje od zatvora!“

Skočio je sa sofe, koračao po sobi, tresao se od besa.

„Bilo je to grozno od mene i *molim te* oprosti mi, ali da si znao kako je bilo - oh Dajsarte, nemoj se ljutiti na mene. Sve je bilo užasno, bojim se da sam zaista poludela. Znala sam koliko te pritiskam i kad sam pročitala tvoje pismo pomislila sam da si se upustio u neku nepromišljenu opkladu. Nisam ni malo sumnjala *tad!* Tek kad sam videla da je ogrlica nestala - a ti si pisao pismo u toj sobi gde je bila skrivena, setila sm se da sam ti je jednom pokazala... Oh, neoprostivo je od mene, ali...“

Stade i ozbiljno je pogleda. „Trenutak! Nećeš valjda da kažeš da je ogrlica otišla?“

„Baš to hoću. To me je porazilo, Daj!“

„Gospode Bože! Kad si otkrila?“

„Sledećeg dana - u utorak. I ne ja, već moja garderoberka. Kazala mi je i tad mi je sinulo - da sam imala vremena da mislim, možda ne bih

- ali nisam, nisam!“

„Ostavi to! Šta si rekla ženi?“

„Da sam je odnela Džefriju da se kopča popravi. Uverila me je da nije spomenula nestanak i rekla sam joj da i ne spominje.“

„Kardros ne zna?“

„Ne, ne! Kako si mislio da bih mu rekla kad sam mislila da si ti uzeo?“

„Sjajno!“ sarkastično reče. „Nema je tri dana i tvoja prokleta sluškinja zna, a ti nisi našla za zgodno da kažeš Kardrosu ili da je na neki način vratiš! Sjajno! I šta sad misliš da uradiš, devojko moja?“

Gotovo pola minuta je Nel buljila u vikonta bez kapi krvi u licu. U navali olakšanja koja je preplavi bila je zahvalna što Dajsart nije uzeo ogrlicu, i puna griže savesti što ga je krivo osudila. Ali njegove reči vratiše je na zemlju i ona podiže ruke. „Nebesa, nisam razmišljala - Dajsarte, šta da radim?“

„Ne znam!“

„Neko ju je ukrao. Ali ko? Užas! Mora da je neko od posluge. Neko ko je znao gde je skrivena i kako mogu reći ko je znao? Sobarica koju je gđa Klopton otpustila pre mesec dana? Ne znam.“

„O, ne znaš! Hvala ti lepo, sestro!“

„Nemoj Daj“, molila je. „Da si je uzeo znala bih da si to učinio meni za ljubav! Ali *sada* - mogao bi bilo ko, u svako doba! Nije važno gde je bila, znalo se da je imam i nikad ne nosim i pomisli koliko mogućnosti za sve u kući da traže skriveno mesto. A kad su je našli mogli su da pogode da možda mesecima neću otkriti. Da nije Saton izvadila moju zimsku odeću, mogla sam ništa ne znati...“

„Ne vredi govoriti *šta se moglo* desiti. Ono *što se* desilo bacilo te u nevolju. Ukoliko ne zaustaviš garderoberku da govori, doznaće se da si tri dana znala da je ogrlica ukradena pre nego što si i reč kazala Kardrosu. Pa, znaš ženu bolje od mene! Možeš li je podmititi da ispriča istu priču kao ti?“

„Ne znam. Nema veze, neću to uraditi!“

„U pravu si! Suviše opasno! Pomisliće da je nešto mutno, a čim sazna da se plašiš da Kardros čuje, iscediće te. Bože ne bi bilo kraja!“

„Nije to razlog! Dajsarte, sva ta nesreća je došla što sam obmanula Kardrosa, i raslo je i raslo dok... Moram mu reći istinu. Moram *smesta!*“

Diže se dok je govorila. „Nećeš pošto nije ovde. Kazao je Farliju da se neće vratiti do pet ili tako nešto“, Vikont kao da je poli hladnom vodom.

„Ne pre pet! Oh, samo da me snaga ne izda!“

„Hoćeš li da i ja budem prisutan?“

„Ti? Ne, ne! Moram ga sama videti!“

„Pa, uveren sam da je daleko bolje tako. Ne da ne volim da ga vidim, jer sad su se stvari okrenule i nema razloga zašto bih, ali dogovorio sam se sa Kornijem, a Kardros ne bi voleo da budem s tobom kao neki telohranitelj! To bi bilo kao da mu ideš uz dlaku na samom početku. Sem toga nije ti potreban telohranitelj. Ne kažem da neće biti ljut, jer normalno je da bude ali nemoj se bojati da se neće slegnuti. Hoće - i brže ako nisam prisutan. Ne voli me, ali tebe mnogo voli!“

Ništa nije rekla. On joj predade novac. „Nema razloga da pomeneš račun za krojačicu, od tebe zavisi. Možeš celu stvar svaliti na mene: pozajmio sam tri stotine od tebe i sad sam ti platio. Rekao bih da će se više iznenaditi nego da sam zdipio onu prokletu ogrlicu!“

Na te zajedljive reči ona mu se baci oko vrata uveravajući ga da niko tako nešto ne bi poverovao i ponovo ga zamoli da joj oprosti.

„Da, vrlo dobro, ali ne misli da sam zadovoljan s tobom, jer nisam. Ne vredi da mi bacaš ruke oko vrata i ulaguješ se. *Ja nisam Kardros!* I pazi sledećeg puta kad te zadesi nevolja nemoj meni da trčiš da te spašavam.“

„Neću“, reče pomirljivo.

„Odlazim sad. Ne uzbuđuj se, Nel. I nemoj da se predomisliš!“ Opomenu je.

„Ne, obećavam ti čim se Kardros vrati reći ću mu.“

„Dobro.“ Zagrlji je. „Pretpostavljam da bi trebalo da ostanem, ali nisam još video Kornija i moram sada to. Sem toga njegov je rođendan i mislimo da proslavimo.“

Ode i ostavi je tužnim mislima. Ubrzo se trgla i poslala po Saton da plati račun madam Laval i dok je pružala novčanice garderoberki pomisli koliko bi srećna bila da je mogla to uraditi pre četiri dana. Biće potrebno reći Saton da ogrlica nije kod juvelira već izgubljena. Leti je mogla razne muke da poveri svojoj devojci, ali Neli je bilo nezamislivo da se poveri svojoj.

Zapitala je Saton gde je Leti. Garderoberka je odgovorila da je otišla sa Martom u Bond Strit da kupi trake za haljinu koju je mislila da

nosi u Almaku to veče. I kad je Saton pitala koju će haljinu ona da obuče Nel je uzviknula: „Almak! Ne, ne! Ne mogu ići večeras!“

Kako se pet sati približavalo Nel oseti muku. Dan je bio mutan, nebo oblačno, a salon, inače pun sunca, mračan. Činilo joj se da je i hladno ali verovatno je samo zamišljala. Kardros se vratio posle pet. Nel kad je sišla spremna na teško iskušenje doznade da je njegovo gospodstvo sa nekim koji je poslovno došao. Zнала je da Kardros večera napolju i osetivši da će njena hrabrost popustiti ako i dalje bude na iglama, reče: „Vrlo je nezgodno, jer moram razgovarati s njim pre nego što izađe. Ko je taj koji je došao da razgovara o poslu u ovo doba? Ne, g. Kent?“

„Ne, miledi. To je g. Kartvert. Svracao je jutros i nije hteo da kaže g. Kentu zbog čega. Sad se vratio i da sam znao da vi želite da vidite milorda rekao bih mu da pričeka, jer milord je kazao da ser Džona Samerbija, kad dođe, odvedem u biblioteku.“

„I može doći svakog časa. Džordž, ako dođe pre nego što ova osoba ode uvedite ga u salon i zamolite ga da sačeka. I obavestite njegovo gospodstvo da ga želim videti pre ser Džona.“

„Da, miledi, ne bojte se!“ Džordž joj dade jasno da razume da se nešto važno kuva. „Reći ću Farliju, miledi.“ Zahvali mu se i povuče u salon. Još jedno pola sata prođe pitajući se koliko će se taj nametljiv g. Kartvert zadržati. Zašto Proviđenje koje pogrešno zovu milostivo, nije je uklonilo s ovog sveta kad je imala šarlah u petoj godini. Kad je pogledala kroz prozor vide gospodina kako silazi glavnim stepenicama i shvati da je Kardros slobodan. Brzo siđe pre nego što je panika spreči.

Džordž je baš hteo da je obavesti i pođe ispred nje da joj otvori vrata biblioteke. Voleo bi da je malo ohrabri jer je izgledala tako mlada i uplašena i podseti ga na svoju kćer, ali naravno bilo je nemoguće. Očevidno da je u velikoj muci, nadao se samo da će njegovo gospodstvo biti blago.

Izgledao je daleko od blagog. Čim je prešla prag Nel je znala da je izabrala loš trenutak. Stajao je pored pisaćeg stola. Ozbiljan i nije se nasmešio ni pošao u susret. Nikad nije videla tako stroge oči, njene se raširiše od straha i nehotice reče: „O, šta je?“

Nije odmah odgovorio, zatim vrlo mirnim glasom reče: „Naročito si htela da razgovaraš sa mnom. Očekujem Samerbija ipak, ako stvar nije od velike važnosti bilo bi bolje da odgodimo ovaj razgovor za sutra

ujutru.“

Hladan ton pogodi je u srce, jedva je izustila. „Vrlo je važno - vrlo važno! Moram ti odmah reći!“

„Vrlo dobro. Šta je?“

Nije bilo ohrabrujuće ali nije mogla da se povuče, reče: „Ogrlica - tvoja ogrlica. Nestala je!“

On se ukoči ali ne reče ni reči. Uplašena i zbunjena ona promuca: „Nisi me - mislim nisi me razumeo!“

„O, jesam! Razumeo sam!“ mračno reče.

„Kardrose, molim te... Vrlo si ljut - šokiran...“

„I jedno i drugo. I suviše da s tobom sad razgovaram. Videću te ujutru. Tad ću moći da govorim umerenije nego sad!“

„O, reci što god hoćeš meni, samo me nemoj tako gledati. U stvari, ja je nisam izgubila nepažnjom! *Ukradena je, Kardrose!*“

„Nisam pretpostavio da si je zaturila. Da li hoćeš da nagovestiš da je neki lopov ušao u kuću, a da ga niko nije primetio, ili misliš da optužiš nekog od posluže?“

„Ne znam, užasno se bojim da je to morao biti neko od posluže! Oni su mogli da je traže ali stranac ne bi znao gde da traži, ili - mislio da izgleda kao da niko nije bio u mojoj sobi. Nisam sumnjala, nisam, znaš. Mogli su meseci proći pre nego što otkrijem jer je bila skrivena među mojom odećom u kamforu.“

„I kako si otkrila? To me malo intrigira, znaš.“

„Nisam ja - Saton je našla praznu kutiju kad je pregledala zimsko odelo.“

„Vidim. Svakako neprijatno.“

Podrugljiv ton se osećao u glasu što je natera da se zagleda u njega. „Neprijatno? Gospode Bože, mnogo više od toga Kardrose!“

„Siguran sam da si bila veoma šokirana, verovatno je Saton nije otkrila do danas?“

Nije mu odmah odgovorila. Znala je da će celo priznanje biti teško ali ne da će joj on još više otežavati. Savladala je nagon da se složi jer joj je izgledalo nemoguće da ispriča zamršenu priču ovom strancu koji ju je gledao nemilosrdnim očima i govorio zajedljivo. Ali borba je

trajala samo minut. Udahnu duboko i tiho reče: „Ne, znam to - od utorka. Moram ti objasniti - pokušati da ti objasnim, zbog čega ti nisam kazala do danas.“

„Zaboga, ne! Bar me *toga* poštedi!“

Trže se, jer su reči besno izletele. Instinktivno se skupi pred vatrom ljutine koju je videla. „Kardrose!“

„Ćuti! Ne treba ništa da objašnjavaš - kao što vidiš.“ Okrenu se pisaćem stolu i povuče jednu od fioka.

Buljila je zapanjeno, gotovo ne verujući svojim očima jer je prezrivo iz fioke bacio Kardrosovu ogrlicu na sto.

Ništa nije shvatala, samo je promucala: „*Ti* je imaš!“

„Da, moja suprugo, *imam* je!“

Olakšanje je obuze. „O, kako sam zahvalna. Ali kako - zašto - ne razumem!“

„Ne? Onda ću ti ja reći“ grubo će on. „Pre jednog sata mi je donešena. Oštroman zlatar čiji je sin - ni oštroman ni, rekao bih, pošten, kupio juče za dve hiljade funti! Zamišljam da se smatrao blagoslovenim zbog takve sreće, jer se ne nalaze svakog dana tako lake mušterije. Morao bi da iseče ogrlicu, ali i tako vredi mnogo više od dve hiljade, znaš. *Ne znaš*, zar ne?“

Jedva da je čula gorki, podrugljiv ton u njegovom glasu, niti shvatila značenje njegovih reči. Gledala ga je nabranih obrva, bleđa, kratkog daha. „*Juče?* Ko... da li ti je rekao - *ko?*“

Prezrivo stegnu usne. „Ne, nije rekao. Njegova lepa mušterija - razumljivo, bila je pod velom.“ Uhvati kako joj kratak odušak olakšanja izmiče. „Niti sam bio budala da tražim dalja obaveštenja o njoj.“ Bes ga ponovo obuze. „Ledi - nesumnjivo ledi! *Mlada* ledi obučena po najnovijoj modi, koja nije odala svoje ime - zaista kako bi? - niti primila ček. Pretpostavljaš li *kad* mi je rečeno da sam izgrdio Karverta?“

„Karverta? Čoveka koji je došao - dvaput da te vidi - i sad bio s tobom?“

„Tačno! Da si samo znala! - Da li na to misliš, mila moja? Kako bi znala? Nije on kupio Kardrosovu ogrlicu budzašto! *Ti* si sreła sina - vrlo promoćurnog na svoj način, ali ne lukavog kao otac. Ako je verovati mom novom poznaniku, sin nikad nije video Kardrosovu ogrlicu. Pa,

možda je tako. Mnogo me je otac zadužio i primoran sam da mu verujem. Naposletku nikad nisam imao posla sa zlatarom iz Kranborn sokaka. Možda mladi Kartvert nije znalac već zelen! Drukčije je sa starim Kartvertom. *On* je prepoznao ogrlicu čim mu je pokazao i video šta mu je dužnost. Žao mi je da nisam raspoložen da uživam u sceni koja zaslužuje da se u njoj uživa. Bio je tako diskretan! Tako pun vrline! Nijednu nepodesnu reč nije izgovorio! Nije dozvolio sebi da se nada mom budućem pokroviteljstvu, nije okom trepnuo na svaku moju izgovorenu reč! Izvanredan čovek... Moram svakako kupiti nešto od njega. Bilo bi bedno ako ne kupim.“

Zastao je, ali ona se ne pomeri ni progovori. Neobičan, nedokučiv pogled bio joj je u očima. Da je znao da se je manje dojmila nepravda onoga što je rekao od otkrića prave priče.

Uze ogrlicu, vrati je u fioku, okrećući ključ i vadeći ga jetko dodade: „Oprostićeš mi ako je ja budem čuvao! Ubeđen sam moraćeš, jer joj se nikad nisi divila ni želela da je nosiš, zar ne? Ipak je trebalo da otkriješ njenu vrednost pre prodaje. Ne mogu imati ženu koju tako lako prevare, ledi Kardros!“

Na to ona žmirnu i upola podiže ruku kao da preklinje. „Ah, ne! Džajls, Džajls!“

Nije ga kosnula. „Ne troši ulagivanje na mene, lepa moja! Ohladila bi se. Bio sam veća budala, ali veruj mi igra je završena! Prevarila si me izvanredno, zanela me svojim slatkim licem i nevinim načinom! Smatrao sam da znam poteze svake igre, ali kad sam te video - kad si stavila ruku u moju, pogledala me i nasmešila se...“ prestade kao da mu je bio potreban napor da savlada bes koja ga obuzima. „Moraš mi oprostiti! Nisam mislio da govorim o tome dok se ne povratim, na neki način, od bola što sam svaku sumnju nametnutu mi za vreme nekoliko meseci našeg braka, potvrdio. Dobro, dobio sam ono što sam zaslužio! Trebalo je bolje da znam nego da *me* obmane tvoje lepo lice ili da verujem da se ispod divnih manira krije srce koje mora da se osvoji! Sigurno, nikad mi nisi dala razloga da to mislim, je li? Kako je nepravično od mene što te korim. Trudiću se da to ne ponovim već bolje da ispunim moj deo posla. Shvatio sam koliko su nisko pala moja jedna očekivanja, ali to se može popraviti, ali biće. Reci mi, mila moja, kolika je cena tvoje lepote, tvoje dužne pokornosti i savršene učtivosti?“

Stajala je mirna, nije uzimala pred ružnim strelama, ni

pokušavala da govori. Iako je čula šta je rekao, bila je bleđa jedva se osvrtnala na to. Govorio je tako strašne stvari, ali nije znao istinu, govorio je te stvari nekome ko ne postoji, ne njoj. Bolelo ju je što ju je tako pogrešno protumačio, ali nije ni pomišljala da ga krivi, zar nije ona pogrešno protumačila Dajsarta za mnogo manje.

„Pa, zašto oklevaš? Zar ne znaš koliko vredim?“

Pogledala ga je i videla stranca. Nije mogla da mu kaže istinu dok ga je to crno raspoloženje držalo, ni da mu otkrije sumnju u svom srcu. Na kraju mogao bi i on to da sazna, ali nije bilo još sigurno. Ali ako ga još gora nesreća čeka možda bi bilo još vremena da se izbegne. Samo ne sme gubiti dragoceno vreme opravdavajući se, ili izložiti Dajsarta i Leti njegovom gnevu. Docnije će mu reći, ali ne sad, kad je njen deo iznenada postao od male važnosti pored one Letine.

Pokuša nešto da kaže i oseti kako ne može da vlada glasom. Posmatrao ju je onim tvrdim ljutitim očima. To je zabole i suze se pojaviše. Otera ih i uspe da kaže, žalosno se smešeći: „Ne mogu da odgovorim, znaš - docnije ću. Ne sada!“

Pođe slepo ka vratima. Njegov glas je zaustavi čak je uplaši. „Ne, vrati se. Nisam tako mislio, Nel! *Nisam tako mislio!*“

Pođe prema njoj pa se zaustavi kad su se otvorila vrata i ulaskom batlera.

„Izvinite me vaše gospodstvo“, reče Farli.

„Dobro, šta je?“

„Mislio sam da želite znati da je ser Džon Samerbi došao pre deset minuta. Čeka u salonu.“

„Recite mu da ću ubrzo doći!“

„Ne, molim te idi, sada!“ nežno će Nel i ostavi sobu ne pogledavši ga.

Pope se pravo u Letinu sobu. Marta ulete dva minuta kasnije na poziv zvona koje je bez prestanka zvonilo i zateče je kako stoji nasred sobe i klonu kad je ugleda. „O, miledi, nisam znala da ste to vi!“

„Gde je tvoja gospodarica, Marta?“

Marta odgovori braneci se da se ne oda: „Ne znam, miledi.“

„Zaista! Onda siđite do njegovog gospodstva“, mirno će Nel i pođe vratima.

To je bilo dovoljno da uplašena Marta kaže sve što zna. Nije bilo mnogo. Otpratila je Leti do Bond strita gde su se srele sa Selinom Torn. Leti ju je vratila kući jer ona sa rođakom ide u Brajanston Skver i njena tetka će je docnije dovesti.

„Da li je gđa Torn bila sa Selinom?“

„O, da, miledi“, smesta odgovori Marta.

„Da li si je videla?“

Marta se kolebala ali plave oči je uznemiriše i promuća da je gđica Selina kazala kako je u Hukamu.

„Kad je to bilo?“

„Ne - ne znam. Da, kad je lord Dajsart bio s vama mi smo izašle.“

„Lord Dajsart je izašao u dva sata. Sad je pola šest i ledi Letiša se nije vratila i ti se nisi zabrinula?“

„Mislila sam - da je njeno gospodstvo zvonilo.“

„Ali ti nisi izvadila njenu balsku haljinu?“

„Njeno gospodstvo je reklo da možda neće ići. Kazala je da se ne brinem ako zakasni i da ne kažem ništa sem da je otišla do gde Tora. ništa mi nije više rekla. Časna reč!“

„Ipak si morala znati da nije mislila da se vrati. Ne laži me. Ledi Letiša ne nosi svoje češljeve i četke kad ide u kupovinu.“

Marta briznu u plač i ridajući reče da nije znala šta je u paketu kojeg je njeno gospodstvo dalo da nosi govoreći da su to neke stvari za gđicu Selinu. Da, bio je to veliki zavešljaj i nije znala šta je unutra jer je njeno gospodstvo spakovalo. Dodala je da bi položila svoj život za nju, naročito sad kad je dragi anđeo bio tako nesrećan i nikoga nema kome se može obratiti.

„Dosta. Mislim da si radila u najboljoj nameri i nisi mislila da joj pomažeš u nečemu što bi dovelo do užasnih posledica za nju. Ali ako je zaista pobegla, ti si joj učinila najgoru uslugu. Nadam se da nije - mislim da g. Alendejl ima više poštovanja prema njenom dobrom glasu. Ne znam šta ću morati da kažem njegovom gospodstvu, zavisi da li ću je naći i dovesti kući. A takođe i o *tvom* ponašanju.“

Uplašena Marta poče da obećava dok su joj zubi cvokotali, Nel je preseče rečima: „Prestani da plačeš i slušaj me. Idem gđi Torn i ako nađem tvoju gospodaricu ili ako mi Selina kaže gde je otišla možda niko

ne treba da zna šta se desilo danas. Ne razgovaraj ni s kim, jesi li me razumela? Ako te pitaju gde sam moraš reći da ne znaš! Sad idi i zamoli Saton da dođe u moju sobu.“

Kad je Saton ušla u nadi da joj pomogne da se obuče, zateče je obučenu za šetnju u šeširu i lakom ogrtaču. Pre nego što je mogla išta reći Nel joj mirno objasni. „Saton, vrlo je nezgodno, ali moram da izađem. Ne znam koliko ću se zadržati. Možda možete da pogodite. Ubeđena sam da mogu da računam na vaše ćutanje.“

„Vaše gospodstvo uvek može računati na mene. Ali ako mislim da sam u pravu vi idete da nađete leđi Letišu. Molim vas povedite i mene.“

„Hvala, nije potrebno. Ipak imam poseban razlog zašto želim da ostanete. Ne bih volela da iko zna - ako je leđi Letiša napravila neku glupost - koju bih mogla da popravim.“

„Savršeno vas razumem, mileđi. Moje usne su zapečaćene, pa ma šta bilo“, izjavila je Saton spremna da podnese mučenje.

„Nadam se da se ništa strašno neće desiti. Njegovo gospodstvo neće večerati ovde, zato možda neće pitati za mene. Ali ako to uradi da li biste mu mogli reći da sam izašla na večeru? Neće tada pitati za leđi Letišu pošto će misliti da je sa mnom.“

„Svakako, mileđi. Neće ništa doznati od mene.“

„Vrlo sam vam zahvalna. Još jedna stvar, da li biste mogli nekako da izvučete Džordža iz hola da me ne vidi kad napuštam kuću? Činilo bi mu se neobično i može govoriti o tome, znate.“

„Verovatno. Odmah ću sići i zatražiti da donese vaš kofer.“

„Ali za šta će mi?“ pobuni se Nel.

„To, mileđi, nije njegovo da pita“, mirno odgovori Saton.

Što god da je Džordž mislio obmana je uspela. Nikoga nije bilo u holu i Nel se iskrade iz kuće. Odahnu i brzo se uputi u pravcu stanice za fijakere.

Batler gđe Torn je otvorio vrata baš kad je fijaker odlazio. Bio je iznenađen što se njeno gospodstvo vozilo u njemu ali Nel je to očekivala i lako rekla kako nešto nije u redu sa njenom kočijom. Izgledao je zadovoljan objašnjenjen i kada je pitala za gđu Torn kazao je da se Madam presvlači za večeru.

„Tad molim vas, zamolite je da se popnem do nje“, reče Nel kao da je najobičnija stvar da se jedna ledi vozi u fijakeru pola sata pre večere, u haljini za šetnju i hladno traži da ode gore u sobu. Batler je ipak preneo poruku i odmah zamolio da se njeno gospodstvo popne.

Gđa Torn je sedela pred toaletnim stočićem zavijena u veliki ogrtač s kosom očešljanom u komplikovanu frizuru. Bila je krupna, dobroćudna žena. Sva se ustalasila kad se digla sa stolice. „O, draga moja ledi Kardros, oprostite što vas ovako primam. Ali nisam htela da čekate dok se oblačim zato sam rekla Tomasu da vas odmah uvede.“

„Vrlo ste ljubazni. Ja vas ne bih uznemiravala u ovo doba, ali morala bih razgovarati nasamo s vama nekoliko minuta.“

„O, draga moja, naravno da možete. Beti, idi i vidi da li je gđica Fani gotova.“

„Pre nego što odeš pridrži stolicu za ledi Kardros.“ Ona ponovo utonu u stolicu pred toaletnim stočićem. „Molim vas recite mi odmah. Kad je Tomas rekao da ste dole neka slutnja me obuže. I po vašem licu vidim da sam u pravu.“

„Ne znam, nadam se. Gđo Torn, da li je Leti bila s vama danas?“

„O, smiluj se Bože!“ uzviknu gđa Torn. „Znala sam! Ne, draga moja, nije. Ne recite da je otišla sa mladim Alendejnom! Čekajte! Gde mi je mirišljava so? Sad mi recite sve!“

Držeći grčevito flašicu i udišući mirišljivu so uspela je da čuje Nelinu priču i nije podlegla nervoznom napadu. Uzbudena prekidalala je i jaukala ali nije mogla da pomogne Nel jer nije ništa znala. Nikad nije hrabrila g. Alendejla; devojke su volele da flertuju i to nije bilo nikakvo zlo, ali kad je doznala da se Leti osećala kao verenica tog mladog čoveka,

bez prebijene pare i bez nekih naročitih izgleda, bila je veoma uzbuđena.

Nel je morala da je prekine i zamoli da Selina dođe. Gđa Torn se složila mada nije verovala da Selina može da zna gde se njena rođaka nalazi. Kad joj je rekla o sastanku u Bond stritu bila je ubeđena da se takva stvar nije mogla desiti. „Selina sama u Bond Stritu! O, nije moguće, leđi Kardros! Nikad tako nešto nisam čula. Naravno da devojkje nisu takve kao što su bile u moje vreme kad sam bila mlada - nisam ni koraka mogla da napravim ukoliko moja majka i dadilja nisu bile sa mnom. I to nije bilo lako, kažem vam! Rešila sam se da tako neću podizati moje kćeri i nisam, ali pustiti ih po gradu bez ijedne sestre, to bi bilo previše! Bože, šta bi svet rekao? Ne podnosim samu misao na to, i ako je Marta rekla istinu, što verujem da nije, obećavam da će Selina ići u zavod gđice Patenem, pa ma šta kazala! G. Torn je rekao da to treba da uradi kad nas je gđica Vudbridž ostavila, ali bila sam protiv toga. Marta može reći bilo šta! Uverena sam, leđi Kardros, da Selina nema pojma gde njena rođaka može biti.“

Ali kad je Selina došla u sobu, bilo je očigledno njenoj voljenoj majci da zna zbog čega su je pozvali. Odlučna, spremna da je stave na svakakve muke. Njena nije bila glavna uloga u drami, ali je lako sebe ubedila da bez njene samopožrtvovane pomoći, zainteresovane strane bi bile primorane da se prepuste neprijatnoj sudbini. Leti (ukoliko ne oslabi i umre u roku od godine dana) biće nemilosrdno gurnuta u brak za nekoga Midu s titulom i zlim sklonostima koji će je svirepo mučiti; a g. Alendejl zaboravljen od svojih pretpostavljenih, životariće u stranoj zemlji sa slikom svoje voljene u srcu i umreće (jadan, zapostavljen u agoniji) s njenim imenom na svojim usahlim usnama.

Dok se nije sastala sa Nel, koje se plašila, ova ljubavna priča izgledala joj je tako verovatna i gotovo neizbežna. Nekoliko puta je vežbala visokoparne rečenice koje će izreći ako je pozovu da odgovara za svoja dela; i u tim scenama svaki napor Letinih gonitelja da izvuku iz nje tajnu njenog boravka bi propao. Nekad bi ostala nema dok se oluja kovitlala nad njenom odanom glavom, ali inače bi bila rečita i izražavala se sa takvom dirljivom iskrenošću da bi čak i tako svetski ljudi, kao njen otac i lord Kardros bili primorani da uvide koliko su njihove ideje koristoljubljive i lažne, i izlazili posle tih susreta promenjenog srca s najboljim mišljenjem o njenoj neustrašivosti, plemenitosti i zdravom razumu.

Ali u ovim scenama ostali članovi govorili su reči, spremljene za njih; u stvarnom životu govorili su sasvim druge stvari da bi se sve poremetilo. U ovom slučaju Selina je odgovorila jednim od svojih uvežbanih govora. Kad ju je majka upitala da li zna gde je Leti, sklopila je ruke na prsa i odbila da odgovori na pitanje. Zatim je pozvala obe dame da joj prete do mile volje, da rade s njom šta hoće, i opomenula ih je kako neće biti u stanju da je primoraju da izda svoju rođaku.

Trebalo je da gđa Torn preklinje svoju ćerku da kaže istinu, umesto što je sa žalosnim nedostatkom dramatičnosti, zamolila da ne glumi; i pre nego što se Selina povratila od neuspeha, Nel je nastavila ozbiljno je prekorevajući: „Zaista, Selina ne smeš da glumiš jer se bojim da je mnogo ozbiljnije nego što misliš.“

Posle toga nije mogla da uhvati dramatski ton. Rekla je da neće ništa reći, ali je i njoj to zvučalo kao durenje i kad je gđa Torn ustajući zapretila da će pozvati oca, koji će znati kako da postupa s njenim bezobrazlukom, i mesto da se ponaša kao junakinja, ona poče da plače. Trebalo je prilično vremena da se izvuče cela priča, a utisak tog otkrića pogodio je gđu Torn i Nel ju je žalila. Bila je toliko zaprepašćena, verovala je da je Selina u pratnji sluškinje otišla na čas muzike ili baleta, dok je ova razuzdana gospođica krišom bila sama u najelegantnijem centru, da pomogne i podstakne rođaku, što bi obe devojkje osramotilo u svim očima. Nije mogla ništa učiniti već prebaciti Selini i pitati se kako to da je njena ćerka izgubila svaki smisao za pristojnost. Ostalo je na Neli da ispita Selinu, što je uradila hladno i više je uplašila od pretnji njene majke.

Leti je prodala ogrlicu Kartvertu onog dana kad su birale venčani poklon za Feni. Napustile su kočiju kod Panteona, kazale vozaču da ih sačeka kod Gantera na Barkli skveru i to mnogo docnije. Pošto su kupile gusti veo, krenule su u fijakeru do Kartverla raspitujući se kod vozača za zlatarsku radnju. Dok je Leti završavala posao Selina je ostala u fijakeru jer je vozač sumnjao da će pokušati da izvrđaju plaćanje.

Posle prodaje ogrlice samo je jedna stvar nedostajala, mladoženja koji je još bio van grada.

Na to gđa Torn uzviknu. „Nemoj mi reći da je Alendejl bio spreman da pobegne s njom sa samo dve hiljade funti!“

„Draga gospođo, ne možete pretpostaviti da je Alendejl bio u dosluhu!“

„Ne, nije bio. Leti je nameravala da kaže kako je novac dobila od kuma, ukoliko bude protiv ogrlice“, dodade Selina.

Dve devojke su se sastale tog poslepodneva, otarasile se Marte jer je Leti htela da je zaštiti od osude, kupile su potrebne stvari koje Leti nije mogla poneti u zavežljaju, vratile su u Brajanston skver po stari očev kofer i Leti je najzad otišla g. Alendejlu u ulici Rajder. „Ali nećete moći da je uhvatite“, prkosno reče Selina, „jer je to bilo pre nekoliko sati i sad su sigurno daleko od Londona!“

Gđi Torn je izgledalo sasvim moguće i potonu u svoju stolicu ječeći, ali Nel je imala više nade. Kad su Selinu poslali u krevet bez večere sem hleba i vode, i razgovorom s ocem ujutru, kao i zavodom za mlade devojke u Batu, ona se diže i reče da ide u ulicu Rajder.

„Ali kakva korist, draga moja. Čuli ste šta je moja nevaljala devojka rekla - Beže u Gretna Grin!“

„Ne verujem. Nema sumnje da je to Letin plan i čudila bih se da je i g. Alendejla. On ne bi uradio tako šta! Ubeđena sam da ne bi!“

„Zaboga, leđi Kardros, kuda bi otišli? U Engleskoj se ne mogu uzeti, Leti nije punoletna i potrebna je i specijalna dozvola. Oh, ne bi dozvolio da mu dođe, ako ne misli da je odmah oženi?“

„Ne verujem da je išta o tome znao, veoma je pristojan čovek, razuman i jako pazi na pristojnost. Ne, ne, ne misli da pobegne sa detetom Letinih godina. Ne bi mogao! Ako njegova osećanja ne prevagnu, svest, da bi se moglo misliti da je mirazolovac bez principa, sigurno bi!“

„Tačno je. Izgubio bi službu, takođe. Ali ako se čovek zaljubi preko glave ne zna se šta bi mogao da uradi. I nemojte mi reći da je Leti pobešla, a da on o tome ništa ne zna.“

„Da, da. To bi sasvim ličilo na nju“, nasmeja se Nel.

„Mala bezobrazna lola! Biće to lepo iznenađenje g. Alendejlu kad se vrati kući s posla, misleći samo na večeru, a zatekne nevaljalu devojku u svom stanu koja čeka da je vodi u Škotsku. Nadam se da će mu to biti dobra lekcija. Ako je tako, zašto je nije vratio?“

„Mislila sam i na to. Neobično je, sem ako se zadržao na poslu...? A trebalo bi mu i vremena da ubedi Leti da napusti plan. Sigurno je pala u histeričan plač, a jadni čovek nema pojma kako da je zaustavi! Oh, moram odmah da idem u ulicu Rajder!“

Ubeđenje da će stići u stan g. Alendejla i zateći ga kako umiruje svoju buduću mladu sve je više raslo u Nel. Klackala se u drugom fijakeru i osećala da ako bi vratila svoju zaovu bez mrlje Kardrosu, ona bi iskupila sve ludosti i rasipnosti prošlih nedelja. Kad je fijaker zaokrenuo iz ulice St. Džejsmiz u ulicu Rajder i kočijaš sišao da dozna koji broj kuće želi, oseti se poraženom. Seti se da ne zna broj i kad je pitala vozača da li on možda zna g. Alendejla, odgovori joj kako ne lupa glavu sa imenima gospode koju vozi. Ovaj kraj između Pel Mela i Pikadilija pripadao je gospodi i videti jednu ledi nije zvučalo dobro. Skoro svi klubovi su bili i ulici St. Džejsmiz, a ulice odatle pune stanova neženja. Nel se nade u beznadežnoj situaciji, kad se seti da g. Hederset takođe živi u ulici Rajder i bez sumnje će je uputiti u stan g. Alendejla. Nije bilo verovatno da je g. Hederset kod kuće jer je bilo osam časova. Baš kad je vadila novac iz torbice vrata na broju pet se otvoriše i g. Hederset sav doteran u podkolenicama, svilenim čarapama i prsluku, kao lastin rep kaputu, belom kao sneg mašnom, vezanom majstorskim rukama u matematičkom stilu, u jednoj ruci rukavice, a u drugoj štap od abonosa. Videvši neobičan prizor, ledi kako plaća vozača fijakera premesti rukavice da bi uzeo lornjon koji je visio oko vrata. U tom trenutku Nel veselo uzviknu: „Felikse! Oh kako sam srećna što sam vas uhvatila!“

Kočijaš vide zapanjen izraz na licu g. Hederseta; po njegovom mišljenju takva lepotica je zaslužila topliji pozdrav, a ne uplašen. „Gospode Bože! Šta vas, do vraga, dovodi ovamo?“ zapita izbačen iz svoje uobičajene uljudnosti. „Je li se Kardrosu nešto desilo?“

„O, ne! Neću vas zadržavati, sigurno ste pošli na neku zabavu. Glupo sam zaboravila broj kuće g. Alendejla.“

Razočaran kočijaš potera fijaker.

„Hvala Bogu što je otišao. Znaite rođako, ne bi smeli da se vozite u fijakeru i dolazite ovamo zbog Alendejlove adrese. - nije da se mešam - ali nije kako treba. Kardrosu se ne bi dopalo. Sem toga šta će vam Alendejl?“

„Pa, nije vaša stvar. I kad bi Kardros znao ne bi zamerio. Zato molim vas recite mi broj kuće i onda možete otići i ne voditi brigu o meni.“

„Ne, neću. Brinuo bih se, naravno. Jer mi se čini sumnjivo, rođako. A da Kardros ne bi zamerio što posećujete u ovo doba dana -

ako to mislite onda ga ne znate. Ono što ću uraditi je da vas odvedem kući.“

„Nećete. Znate Felikse, zato što ste me sreli jednom u ulici Klardžis, *ne daje* vam pravo da me zlostavljate.“

„Manite to. Uzgred budi rečeno, nadam se da je ona stvar sređena.“

„Jeste, Dajsart je sredio.“

„Sredio. Baš sredio?“

„Dobio je mnogo novaca kladeći se na konja koji se zove Bubašvaba. Nije bilo lepo što ste me izdali njemu!“

„Ne, znam da nije! Ali najbolja stvar koje sam se setio. Ono što nam sad treba je fijaker:“

„Ne - mada će mi uskoro biti potreban. Bojim se da ću morati da vam kažem u čemu je stvar.“

„Zaboga, rođako, mislite li da sam budala. Ako tražite Alendejla znači da Leti pravi neku zbrku. Šta je uradila? Pobegla sa tipom?“

„Bojim se da jeste.“

„Ee? Nije tip koji bi uradio tako šta. Samo sam se šalio.“

Ali kad je čuo sve što je Nel smatrala da može reći, iznenadio se i stvar mu se učinila mutna. „Ako je Alendejl pobegao s njom - to mi se rođako, ne uklapa. Ne bi bilo pristojno, iako ne mogu da kažem kako mi se čovek dopada, čini se da je sasvim na svom mestu.“

„Tačno, zato se nadam da ću ga još naći ovde.“

„Dobro, ali gde je Kardros? Nije mogao otići iz grada, jer sam ga video kod Vajta danas posle podne. Njegova je stvar da nađe Leti, ne vaša.“

„Večera danas, van kuće, a još je bio sa ser Džonom Samerbijem.“

„Hoćete da kažete je da mu niste rekli!“

„Ne - nisam.“

„Trebalo je. Nisam rad da vas uvredim ali nemate pravo da štitite tu devojku. Do vraga, ona je njegova štićenica! Čini mi se, volite je, ali nije dobro obmanuti Kardrosa o ovome, danas.“

„Ne i ne mislim, Felikse. Samo danas - se uzrujao zbog jedne stvari. Nešto se desilo što ga je jako povredilo i ja ne želim da mu ovu

vest saopštiti - jer će biti užasno ljut na Leti.“

„Dobra stvar, ako je. Ako želite da znate šta mislim, uveren sam da što pre se otarasite te devojkice, bolje bi bilo. Neuravnotežena, to je ona. Čudljiva, takođe, nikad se ne zna šta će uraditi“, pogleda Nel ali bilo je mračno i nije joj video jasno lice. Ipak je došao do nekih zaključaka i bio siguran da je u pravu, zato nemarno dodade: „Ne bih se iznenadio da su ga njeni izazovi naljutili.“

Nel ne odgovori. Čuvar je dolazio sa merdevinama i dečkom za njim da upale lampe. Nel, kojoj je bilo dosta stajanja, skrenu mu pažnju na to. „Neće li mu biti čudno što ovde stojimo?“

„Da. Ne verujem da je Alendejl kod kuće, ali možemo ga pitati.“

„Zar živi u kući do vaše?“

„Da, zašto ne bi?“, odgovori g. Hederset iznenađen njenim ljućitim tonom. „Takoreći se ne viđamo.“

„I vi me držite ovde sve to vreme! Nije lepo od vas!“ reče Nel, pope se uz stepenice i zgrabi zvekir.

„Pokušavao sam da se rešim šta ću da radim s vama. Nažalost ovde nemate gde da odete, ali ne treba vi da pitate za Alendejla, znate! Ostavite to meni, rođako.“

Kad su se vrata otvorila i vlasnik odgovorio da Alendejl nije kod kuće, nimalo raspoložen za razgovor, Nel se umeša i na užas g. Hederseta zapita da li je g. Alendejl otišao sam ili u pratnje jedne ledi.

„Da li ste mislili na sestru g. Alendejla?“

„Da.“

„Aha! Tako je rekao, priznajem, ali nije ono što je ona kazala, to me je zbunilo. Mlada devojkica koja je tražila g. Alendejla kazala je mojoj domaćici da je njegova *verenica*. To nije isto.“

„Tražim tu ledi “

„Ah! Nemam ništa protiv, ali stvar je u tome, nije ovde, otišla je pre tri sata. Što mi je vrlo milo s obzirom na rusvaj.“

„O, Bože! Kakav *rusvaj*?“

„Ostavite to, rođako!“ Pobuni se uznemireni g. Hederset.

U tom trenutku vlasnik ih iznenađa pozva da uđu da bi tako delikatnu stvar mogli da čuju od domaćice. Nel prihvati i uđoše u salon

g. Alendejla da sačekaju domaćicu.

„O, Felikse, šta se moglo dogoditi. Otišli pre tri sata! Kad je čovek rekao da nisu ovde pomislila sam da ju je g. Alendejl odveo kući i zateći ću je kad se vratim. Ali tri sata! Gde mogu biti ako nisu pobegli?“

„Ne znam gde mogu bili. Znam gde smo mi, a to nije gde bih želeo da budem. Mogao bih se zakleti da ovaj čovek zna ko sam ja i pita se ko ste vi. U tren oka raščuće se po celom gradu.“

„Dobro, ako ne želite da vas vide sa mnom u društvu, možete da idete“ oporo će Nel.

„Ne želim. Naročito tako obučena, kad niste u večernjoj haljini. Nije u redu, izgleda neobično. Svi će radoznalci da se pitaju šta radimo. Ne možemo da kažemo da tražimo Leti!“

Iako zabrinuta, morala je da se nasmeje i nestašno reče. „Vrlo je loše, ali vaš dobar glas će to podneti, ubeđena sam da niko neće pomisliti da ste uradili nešto što nije pristojno.“

„Da. Nije vreme za šalu, draga leđi Kardros. Ovo je najbrži način da se razglasi kako je nesrećna devojka prevršila meru. Štaviše, Kardros će biti besan kao ris što smo ispalili budale umesto da mu kažemo šta se dešava.“

Znala je da to može biti tačno, ali pre nego što odgovori, vlasnik uđe sa pokrupnijom damom koju predstavi kao svoju domaćicu.

Po priči domaćice bilo je jasno da ju je ulazak Leti izbio iz ravnoteže. Posumnjala je u svog najmilijeg stanara.

Prvi impuls je bio kad je saznala da je neka divna devojka sa putnom torbom zauzela salon g. Alendejla i to sa namerom da ostane dok se on ne vrati, da je izbaci, ali kad je uletela u sobu da to uradi zaustavila se. Prepoznala je leđi, a leđi se ne može izbaciti iz kuće ma koliko kuća bila čestita. Vrebala je g. Alendejla i dala mu na znanje kad je došao da tako nešto ona ne dozvoljava. Palo joj je u oči da kad je čuo izgledao je čudno, „da ne kažem nešto jače...“

„Ošamućeno, kao da je pio“ dodade vlasnik.

„Ne čudim se što je tako izgledao“, na to će g. Hederset.

„Naročito ako ju je prevario i hteo da je ostavi na cedilu, što smo mislili.“

„Nije mi to palo na pamet!“

„Ne, dok kaos nije počeo. Bože, pomislila sam da će susedi navaliti na nas. Morali ste da se sažalite na nju. Ali ono što me muči je kako nas je prevario, jer mirnijeg, učtivijeg džentlmena niste mogli naći! Nema sumnje izvisila je.“

„Tačno“, dodade domaćica. „Nijednu reč neću reći pred ovim džentlmenom, ali vas pitam, madam, šta da se misli kad se jedno mlado stvorenje ponaša tako, bila je očajna, preklinjala je gospodina - ako ga tako možete nazvati - da je oženi!“

„Pošto je skliznula, naravno.“

„Ostavite to. Ono što hoću da kažam nije to“, upade g. Hederset, nadajući se da taj izraz nije poznat Neli, mada je razumela suštinu primedbe, jer je izgledala prestravljena. „Ono što hoću da znam, da li su zajedno napustili kuću i kuda su otišli?“

„To ne mogu reći. Napustili su je u poštanskim kolima.“

„U poštanskim kolima?“ prošaputa Nel.

„Poštanska kola su to bila, madam. Videla sam svojim očima jer g. Alendejl je otišao da ih dovede. I ovo ću vam reći: što god da je učinio misli da to ispravi i kad sam ga pitala šta da se radi odgovorio mi je da postoji samo jedna stvar. Izgledao je rešen, okrenuo se i vratio u sobu gde je gospođica ležala na sofi iscrpena. Ali šta joj je rekao, ne znam, skočila je srećna kao dete. Tada je otišao da iznajmi kola, a gospođica me je pozvala da joj pomognem da se spakuje. Nijednu suzu nije više pustila.“

„Ne treba se brinuti, vrlo sam vam zahvalan“ i zamoli vlasnika da potraži fijaker. Nel je bila ojađena ali srećom nije ni reči rekla dok domaćica nije izašla iz sobe. „Odvešću vas kući. Ništa se više ne može. Suviše je kasno. Vrlo se loše Alendejl poneo ali priznajem da ga žalim.“

„Zar nije mogao da je vrati kući?“ lomeći prste Nel je mucala.

„Ne, ako je histerično vrištala. Štaviše, ne krivim ga.“

„Ja sam kriva. Da sam rekla Kardrosu o svojim sumnjama, možda je mogao da ih stigne, ali sada...! Bila sam toliko sigurna da g. Alendejl ne bi... Mislila sam da bih ja mogla tu nesrećnu stvar da ispravim, samo sam pomogla da se Leti upropasti!“

„Ne slažem se, ima dovoljno vremena da ih Kardros presretne, ako hoće. Imaju samo dva konja. Ne bi bilo razlike da imaju i četiri. Dajte Kardrosu čeze i četiri dobra konja, kladim se da bi ih stigao i da su još

ranije izmakli. Da li ste ikad videli Kardrosa u četvoropregu? Nema mu takmaca, časna reč! Zna kako da drži i tuđe konje!“

„Mislite li da bi još mogli da se prestignu.“

„Da, da! Imamo samo da... šta je sad?“

„Kardros nije kod kuće, večera napolju i ne znam gde.“

„Nema potrebe da se brinete, Farli će znati.“

Malo se razveseli i kad se vlasnik vrati i reče da ih fijaker čeka, ona zamoli g. Hederseta da požuri.

Napolju je stajao fijaker, veliki, oronuo sa potannelim srebrnim ukrasima i grbom koji se nije raspoznavao, očevidno se daleko spustio od dana kad su napuderisan vozač i dva paža stajali pozadi iza plemića. Više to nisu bila kola u kojima bi se iko od pomodara vozio. Nel i g. Hederset izadoše iz kuće, videše da se dva džentlmena raspravljaju sa vozačem. Taj vredni čovek je morao da siđe da bi ih odbranio od invazije.

G. Hederset bacivši pogled pokuša da zakloni scenu od Nele. „Bolje uđite dok ih se ja ne otarasim!“

„Ali to je Dajsart!“

„Znam, ali nemamo vremena da stojimo i razgovaramo s njim!“

„Ne, prirodno ne, ali pokušava da uzme naš fijaker“, reče Nel i odgurnu ga s puta.

„Za ime božje, rođako, ulazite u kuću. Nije sam“, molio je g. Hederset.

„Nije, ali onaj drugi je g. Fenkot i mislim da su obojica malo napiti. Dajsarte!“

Vikont se okrenu. Svetlost od ulične lampe pomože mu da jasno prepozna sestru. Nije poverovao svojim očima jer je znao da je malo nakresan i pozva svog prijatelja: „Korni, je li ono moja sestra Kardros?“

„Ne“, odgovori uslužno.

„Užasan si, Daje. Ne možeš uzeti tu kočiju jer je iznajmljena za mene, moram je imati. U velikoj sam žurbi, zato molim te prestani da se svađaš sa jadnim čovekom i idi!“

„Gospode, to *jest* moja sestra Kardros“, uzviknu vikont kao gromom pogođen.

„Da“, složi se g. Fenkot i veoma se ljubazno nasmeši na Nel.

„Nema potrebe da vičeš“, oštro se umeša g. Hederset.

Vikont ga ozbiljno pogleda dok se ćuteći bavio tim problemom. „Ko ste vi, je li?“ Oči mu planuše i reče brižnim glasom. „Vi i moja sestra!“

G. Hederset koji je od početka predvideo da će se nešto slično desiti umirujuće reče. „Pratim njeno gospodstvo kući.“

„Pratite, je li?“ i znaci ljutine se pojaviše. „Videćemo to! Jer mi izgleda... Kornji! Gde smo?“

„Kod Vatjea“, reče posle malog razmišljanja.

„Ne, nismo!“

„*Na putu* za Vatje“, ispravi se g. Fenkot.

„Reći ću ti gde smo. Mi smo u ulici Rajder.“

„Tačno, gospodine. To je ulica Rajder“, reče kočijaš. „Ne treba vam fijaker do Vatjea.“

„Ulica Rajder. Sad znam iz čije ste kuće izašli. *Sad znam* zašto se neobično zanimete za stvari moje sestre! Tako mi Boga, ako vam ne izvadim džigericu zbog toga! A što se tiče tebe, devojko moja...“

„Dosta“ prekide ga g. Hederset „Možete izvaditi moju džigericu sutra ujutru, ali za ime Boga prestanite da dižete toliku prašinu na ulici!“

„Ne džigericu“, odsečno reče g. Fenkot čiju je pažnju ta reč privukla. „Patku. To smo rekli Daj. Odlično je prave kod Vatjea.“

„Dobro, povedite tamo Dajsarta“, preporučio mu g. Hederset.

„Može ga povesti, ali neće proći pored vratara, gospodine, ne tako nakljokani“, umeša se kočijaš.

„Hoću, danas je moj rođendan“, na to će g. Fenkot.

„Uđite u fijaker!“ G. Hederset zamoli Nel. „Ne, ne vi!“

Kočijaš povuče g. Fenkota sa stepenica, a ovaj pozva vikonta da mu pokaže šta zna, ali vikont je imao preča posla. Obrati se tom izvrsnom džentlmenu da imenuje svoje sekundante.

Uplašena očiglednom namerom da započne kavgu sa g. Hedersetom, Nel ga uhvati za ruku i reče: „Daj, *molim te* ne budi lud! Grešiš! Užasno je od tebe što takve strahovite stvari misliš, sem toga

ometaš!“

„Ne pokušavaj da me nasamariš! Hoćete li imenovati vaše prijatelje ili ne?“

„Nećete ih se setiti ako to uradim. Gurnite glavu u hladnu vodu, pijani ste kao majka.“

„Ne, nisam. Reći ću vam šta ste *vi*. Prokleti smutljivac! Vrdalama! Tako mi Boga, *kukavica!*“

„Ako niste mrtvi pijani, ujutru dođite kod mene i pokazaću vam ko je *kukavica!* Nemate snage. Video sam vas kod Džeksona, kad dođe do pravog pesničanja ne umete da se branite!“

Vikont se ustremi na njega.

Kočijaš zadovoljno dreknu: „Tuča, tuča!“ Nel se baci između njih, g. Fenkot koji je stajao zamišljen izjavi da namerava da se odveze do Vatjea i nestade iza fijakera.

„Dajsarte, kako se usuđuješ da budeš tako neučtiv. Molim vas, Felikse, ne obazirite se na njega. Nikad nisam bila toliko vređana! Dajsarte, ako kažeš još jednu reč Feliksu...“

„Ne mari“, reče g. Hederset koji je imao vremena da uvidi koliko je nepristojno započeti tuču u prisustvu leđi. „Zaboravio sam se! A ako hoćete da se bijete, dođite sutra. Sad ću da otpratim njeno gospodstvo kući.“

„E, nećeš! *Ja* ću je otpratiti. I tako mi svega reći ću Kardrosu kakvu igru igrate, moj junače!“

„Oh, šta ćemo da radimo?“ zavapi Nel. „Felikse, neki ljudi idu prema nama!“

„Nema druge, moraćemo da ga povedemo. Uđite u kola, rođako.“

„Da ga povedemo! Ako ga Kardros vidi u tom stanju...“

„Džajls zna kakav je“, nestrpljivo će. g. Hederset.

„Bože, onda mora da je na to mislio! Užasno!“

„Hej, čekajte!“ Izenenada se ču vikont. „Gde je Kornij? Ne mogu ostaviti Kornija, njegov je rođendan.“

„Hvala Bogu da je bar *on* otišao“, reče Nel dok joj je g. Hederset pomagao da uđe u fijaker. „Kad bismo samo mogli ubediti Daja - *Oh!*“

„U čemu je sad stvar?“ Pitao je g. Hederset kad ona ustuknu.

„Nije otišao. Unutra je, mislim da spava.“

„Nek' sam proklet, mora da se uvukao na druga vrata kad nisam gledao. Treba ga izbaciti.“

„Ne, ne, molim vas. Samo hajdemo odavde!“

„Ali ne mogu dozvoliti da se vozite po gradu sa ovom dvojicom. O Bože, ako nije ono Botišam. Ne možemo ostati ovde ni sekundu! Dajsarte, prestanite da tražite Fenkota, *unutra je!*“ S tim rečima gurnu vikonta u kola, brzo uputi kočijaša, pope se i sam zalupi vrata.

Izgedalo je u početku da će vožnja do Grovner skvera proći u svađi, jer mada je vikont mislio da je izgubio prijatelja, zabluda je bila kratkog veka. Čim se zadovoljio što je g. Fenkot sa njima otkrio je da je i g. Hederset tu i odmah se pobunio. Međutim pre nego što je pokušao da ga izbací, drmusanje po kaldrmi probudi g. Fenkota i on zažele da zna gde je.

„Ostavi to za sada. Ovde je onaj prokleti Hederset s nama! Pomozi mi da ga izbacim!“

„Ne, ne mogu. Vrlo dobar čovek! Nisam znao da sam ga pozvao, ali mi je milo što je došao.“ G. Fenkot je bio vrlo tolerantan.

„Nisi ga pozvao! Niko ga nije pozvao!“

„Mora da jesam! Ne bi došao da nisam! Vrlo je učtiv. Srećan sam da popijem čašu vina s njim.“

„Nikad nisam video starog Kornija tako nacvrčanog!“ uzviknu Dajsart. Proklet da sam ako nije pijan kao zemlja.

„Da, ali je veoma ljubazan. Ne govori užasne stvari niti pokušava da izbací svet na ulicu“, ljutnu se Nel.

Ova nesrećna primedba podseti vikonta da nije ispunio cilj, u tom trenutku Korní poče da pevuši neku nerazgovetnu pesmicu. Totalno gluv, bez sluha, ovaj muzički interval dođe kao teško iskušenje za ostale. Vikont zaboravi na g. Hederseta i gnevno viknu: „Stani, Korní!“

„*Chip-chip, cherry-chip, fol-di-diddle-di-dee!*“ pevao je g. Fenkot.

„*Nije tako!* Nema nikakvog smisla“ i diže svoj moćni bariton i udostoji društvo tačnom verzijom, koja se, po mišljenju njegove sestre, jedva razlikovala od one njegovog prijatelja. Ali g. Hederset miran na Fenkotov izliv jako se uzbudi na vikontov. Čim je čuo refren *Chip-chow, cherry-chow, fol-lol-di-riddle-low*, Nel oseti kako se ukoči i ču kako tihim glasom nešto promrmlja.

Vikont je prekratio ostatak puta s pesmom i još je pevao kad ih je Kardrosov iznenađen batler uveo u kuću.

Ali nije stanje lorda Dajsarta iznenadilo batlera, otvorio je širom oči kad je ugledao svoju gospodaricu i nehotično uzviknuo: „Miledi!“

„Da, ja sam. Zar niste znali da sam morala da izađem“, nehatno reče Nel. „Molim vas uvedite lorda Dajsarta i g. Fenkota u biblioteku! Došli su - da večeraju sa mnom!“

„Moj rođendan. Slavimo ga! I *Bubašvabu* takođe!“

„Vidim, gospodine“, odgovori Farli uzimajući šešir.

„*Bubašvaba*“, do đavola! Gde je njegovo gospodstvo?“

„Njegovo gospodstvo nije kod kuće, ali će uskoro stići“, reče Farli i prepusti ih drugom, koji ih je pratio.

G. Fenkota su lako odveli u biblioteku ali ne i vikonta. „Nema koristi od zavaravanja. Neću da te pustim iz vida, Nel, zato ne pokušavaj! Ne, sa onim tipom u kući!“

„Za ime Boga Dajsarte...“

„Bolje idite s njim“, posavetova je g. Hederset. „Nema smisla da ponovo počne. Bolje to ostavite meni.“

Pošto ju je Dajsart čvrsto držao za ruku nije mogla ništa drugo do da tihim glasom zamoli g. Hederseta da ne gubi vreme već potraži Kardrosa.

U biblioteci g. Fenkot je pozdravi dobrodošlicom, srećan što zabavlja prijatelje pod svojim krovom. Toplo joj steže ruku i ponudi joj vino. Ona odbi i ožalosti ga, ali Dajsart koji je otkrio čaše i flašu stavi ih na sto. „Ne vredi navaljivati na nju, samo dve čaše.“

G. Fenkot je bio šokiran. „Samo dve čaše! To je smešno, Daj! Nema druge reči za to: smešno. Onaj moj glupi čovek je pogrešno razumeo. Zazvoni za još čaša!“

„Nije nam potrebno više“, i obilno nasu vino u obe čaše.

„Da, potrebno nam je. Ne mogu da priredim zabavu sa dve čaše!“

„Pa, ovo nije zabava. Nije ni tvoja kuća!“

„Nije?“ upita g. Fenkot ne verujući. Pogleda po sobi. „Jupitera mi i nije. Daj. Proklet bio ako znam čija je kuća. Znaš šta, dragi moj? Došli smo u pogrešnu kuću, bolje da idemo!“

„Nismo. Došli smo da vidimo Kardrosa“, na to će sav namrgođen Dajsart.

G. Fenkot se duboko zamisli. „Ne, nisam siguran zašto smo ovamo došli, ne želimo da vidimo Kardrosa. Pazi, nemam ništa protiv njega! Ne poznajem ga dobro, ali sjajan je čovek! Do krajnosti fin! Čast mi je da ga sretnem, ali stvar je u tome, što nismo tako planirali. Reci mi Daj, da li smo *večerali*?“

„Do đavola i večera. Hoću da vidim Kardrosa.“

„Oh, Dajsarte, molim te idi“, uzviknu Nel. „Ti ne želiš da vidiš Kardrosa. Znaš i sam!“

„To sam i rekao“, g. Fenkot klimnu glavom zadovoljan. „Nismo to hteli. Sem toga nije ovde. Hajdemo u Vatje!“

„Ne, dok ne vidim Kardrosa. Imam nešto da mu kažem. Ne može da dozvoli onom tipu da obleće oko moje sestre, dok on izlazi kao neko koga nije briga. Ono što hoću da kažem nema prava da je zapušta i to ću mu reći.“

„On me ne zapušta!“ vatreno će Nel. „I da nisi strašno pijan, Daj, ne bi govorio te užasne stvari!“

„Da. Bih. U stvari što više mislim o tome sve više vidim kako se drži na visini. Uzeo je pik na mene što sam te zadržao na drumu. Vrlo dobro, ako nije želeo što te on nije zadržao? Reci mi! Ko je doneo somove? *Ja sam*. Ko te zadržao da ne odeš onom zelenašu?“

„Feliks Hederset!“, ljutito ga prekide, skinu šešir i provuče prste kroz zamršene lokne.

„Jeste, Jupitera mi. Prokleti bezobrazluk!“

Srećom pošto je njegovo raspoloženje bilo sve borbenije, Fenkot mu iznenada ponudi da bacaju kocku. Okrenu se i nađe svog ljubaznog prijatelja koga nije interesovao razgovor, kako sedi za stolom u sredini sobe, vadi iz džepa kutiju s kockama i igra s desnom rukom protiv leve. Bilo trezan bilo pijan vikont nije mogao da odoli. Sede preko puta i na Nelinu radost zanese se igrom. Lakej uđe i stavi dve krigle na sto pored njih. Dajsart ih pogleda i upita šta to do đavola radi i zatraži flašu brendija. Lakej se pokloni i reče. „Vrlo dobro, milorde“, ali ne odnese krigle, niti se vrati u biblioteku. Vikonta posluži neuobičajena sreća i zaboravi na brendi. Obojica se osvežiše pićem iz krigli. Dajsart prikupi dosta ceduljica na kojima je njegov prijatelj naškrabao nečitim rukopisom iznose, sa najvećom dobrom voljom.

U međuvremenu g. Hederset, koji je smišljeno poslao piće

poznato da može da otrezni, pretrpeo je neuspeh. Farli nije mogao da kaže gde je Kardros otišao.

G. Hederset ga odmeri i dodade. „Do vruga, vrlo si diskretan! Da li je otišao sa ser Džonom Samerbijem?“

„Ne, mada sam razumeo da mu je to bila namera. Od sastanka u Dafi klubu je njegovo gospodstvo odustalo.“

„Nema potrebe da od toga praviš misteriju. *Kuda je otišao?*“

„To, ser, ne mogu reći jer nisam obavešten. Zatražio je laka kola ali nije poveo ni konjušara, ni paža. Kad sam ga upitao da li će večerati odgovorio je da ne zna kad će se vratiti. Njegovo gospodstvo je bilo vrlo uzrujano, ako mogu to da kažem, što nimalo ne liči na njega.“

Misterija je bila jasna g. Hedersetu. Po svom iskustvu bilo je gubljenje vremena pokušati obmanuti poslugu. Nije ni jednog trenutka zamišljao da Letino bekstvo nepoznato svakom članu domaćinstva zato nije oklevao da otvoreno upita: „Krenuo za ledi Letišom? Ako je tako nema potrebe da ga tražim!“

„Ne, ser. Njegovo gospodstvo nije znalo da se njeno gospodstvo nije vratilo kući. Ni ja nisam znao dok me gđica Saton - sluškinja njenog gospodstva - nije obavestila da će ledi Letiša prenočiti kod gđe Torn. Njegovo gospodstvo nije pitalo za ledi Letišu, hteo je da nađe ledi Kardros.“ Pažljivo se nakašlja. „Nema sumnje želeo je da razgovara o nečem vrlo važnom. Pošto ih je prekinuo ser Džon Samerbi i zbog toga je njeno gospodstvo užurbano napustilo biblioteku, ser.“

„O“, samo izusti g. Hederset.

„Tako čim se otarasio - čim je ser Džon napustio kuću, njegovo gospodstvo je potražilo ledi Kardros, i uzбудio se kad je nije našao. Bio je ljut, što nije za čuđenje, jer je njeno gospodstvo zaboravilo da ga obavesti kako mora da izađe. I naravno da se njegovo gospodstvo nerviralo kad je doznalo da nije uzela kočiju. Vrlo razumljivo, ser, da je njegovo gospodstvo bilo nervozno jer se bližilo vreme večeri i prirodno nije voleo što je miledi otišla na taj način. Naročito“, dodao je uzgred, „ako ide na put.“

„Da li je to mislio da ona namerava da uradi?“

„Pa, ser, to nije na meni da kažem. Ali kad je njegovo gospodstvo pitalo Džordža ispalo je da je njeno gospodstvo tražilo da se donese velika putna torba u njenu sobu, i to odmah kad se rastala od njegovog

gospodstva. Ono što sam mislio“, i ozbiljno pogleda g. Hederseta u oči „vrlo je verovatno - što objašnjava da je tako naglo otišla miledi - čula da lord Pevnsi leži na samrtnoj postelji. Sigurno je zabrinuta, što se nije čuditi.“

„Dobro, dosta s tim lakrdijama!“ ljutito će g. Hederset. „Znaš, u stvari, sve. Nisam budala da progutam tu budalaštinu. *Znam* šta si mislio!“

„Da, ser“, reče Farli i nakloni se. „Milo mi je. Shvatam da je njeno gospodstvo pošlo da traži ledi Letišu, ali o tome neću ni reč reći.“

„I dobro pazi da ne rečeš!“ preporuča g. Hederset, zatim se vrati u biblioteku gde ga vikont, zanesen igrom, nije odmah primetio. Nel koja je sedela na sofi zapanji se kad ga vide jer je bila uverena da je otišao u potragu za Kardrosom. Bilo je jasno pošto je skinuo kaput da nema nameru da izlazi i ona ga prekorno pogleda.

„Ne vredi“, tiho reče. „Farli ne zna gde je Kardros. Izgleda da je ispao budala. U stvari, ne bi me iznenadilo da je otišao u Devonšir.“

„Otišao u Devonšir! Glupost, zašto bi to uradio?“

„Jurio za vama. Ne mislim da je glupak i ide u lakim kolima, ali možda je iznajmio poštanska, a ostavio svoja kola na poštanskoj stanici.“

Nel se izbezumi. „Ali zašto bi mislio da sam otišla u Devonšir? O Felikse, da i *vi* niste pijani?“

„Nisam, nimalo! Razgovarao sam sa Farfijem. Ne želim da znam ono što me se ne tiče, ali shvatio sam da ste imali raspru sa Kardrosom“, brzo dodade kad su joj obrazi buknuili. „Ne tiče me se. Ali stvar je u tome, Džajls vas nije zatekao u kući. Nije mogao da otkrije gde ste otišli, ali koliko sam razumeo, užasno se uznemirio. Glupavi vratar mu je rekao neku ludost u vezi velike putne torbe u vašoj sobi. Bojim se da je zabrljao, ali se ne čudim što se Kardros naljutio.“

„Oh, Gospode Bože! To je bilo samo da sklonimo Džordža iz hola. Kako je *mogao* da pretpostavi...?“ Uzviknu osećajući krivicu. „Da li je posluga mislila da sam ja pobešla?“

„Da. Morali su. Ipak ne mari, ono što je važno, niste.“

„Ne, naravno! Ali napraviti takvu zbrku - naterati ih da ogovaraju... Oh, mislite li da će biti veoma ljut na mene?“

„Ne, ne! Možda malo, ali smiriće se“, reče umirujući je. „Mora da vidi da ste to uradili u najboljoj nameri. Nije vaša greška što se nije tako završilo.“

Ta dobronamerna uteha je podseti i ona poče da krši ruke. „Leti! Felikse, to *jest* moja greška! Da sam mu samo rekla! Nikad mi neće oprostiti!“

Njene glasne reči trgnuše vikonta i on pogleda. „Šta do vraga! Taj tip Hederset se ponovo uvukao?“

„Zar ste još pijani?“ Smuči se g. Hedersetu. „Kamo sreće da odete!“

„O, da, to želite. Pa, neću se maći iz kuće dok ste vi u njoj, u to budite sigurni!“

G. Fenkot se maglovito priseti ranijih događaja, iznenađeno pogleda i reče: „Pa, ti ga ne voliš, Daj. Rekao si da ćeš ga izbaciti.“

„Felikse!“ Nel suviše uzbuđena da se obazire na ove upadice, reče: „Moram krenuti za njima! Možda nije suviše kasno!“

„Zaboga, rođako, ne možete to uraditi!“

„Ako uzmem čeze i vi budete ljubazni i pođete sa mnom? Možda će sati proći pre nego što se Džajls vrati i tada...“

„E, duše mi, ako ovo nije previše!“ Zgrabi sestru za ramena i prodrma je. „Jesi li poludela? Da ideš u čezama sa ovim tipom! Ne, dok sam tu da te zaustavim!“ Okrenu se g. Hedersetu. „Kakvu podvalu smerate?“

„Za ime Boga, Dajsarte, ohladite glavu!“ molio je g. Hederset.

„O, slušajte!“ Nel se okrenu vratima.

Brzi koraci se čuše i Kardros zastade na pragu. Nije skinuo kaput. Tvrdim, zabrinutim pogledom prelete i vide svoju ženu. Brzo pođe napred ignorišući ostalo društvo i potresenim jedva prepoznatljivim glasom, reče. „Nel! Hvala Bogu! O, draga moja, *oprosti mi!*“

„Džajls! Oh, to je bila moja greška!“, viknu ona i baci mu se u naručje. „Mnogo je gore, mnogo gore! Leti je otišla sa g. Alendejlom!“

„*Prokleta bila!*“ vikne on zagrlivši je. „Ti si mi se vratila, i ništa mi više nije važno!“

G. Hederset, delikatno okrenu glavu i poče da briše monokl. Vikont zaneme, a g. Fenkot, pošto je žmirkao na neobičan prizor,

pažljivo se diže na noge i povuče svog prijatelja za rukav. „Daj, treba da se oprostimo“, poverljivo reče. „Nije vrsta zabave koja mi se dopada. Hajdemo!“

„Proklet bio, ako ću! Želim reč-dve da izmenim sa Kardrosom!“

Povrativši se u stvarnost, Kardros pocrvene, pusti Nel i reče: „Svakako, Dajsarte! U čemu je stvar?“

„Reći ću ti u četiri oka“, odgovori dok se polako treznio.

„E, pa, ne znam zašto sad hoćeš razgovor u četiri oka, kada si govorio najgore stvari, bez obzira na bilo koga, čak i pred kočijašem! Sem toga si pokušavao na najuvredljiviji način da izazoveš Feliksa.“

„Ali zbog čega?“ pitao je Kardros, koji se dobro zabavljao.

„Budala, video je njeno gospodstvo kako izlazi iz Alendejlove kuće i tvrdio da je to *moj* stan“, odgovori g. Hederset, na pitanje u Kardrosovim očima.

„Aha, to je priča.“ reče vikont. „E, ne pali! Niste mislili da mi to kažete, zar ne? Zašto? To želim da znam. *Zašto?*“

„Zato što ste bili previše pijani da obraćate pažnju na ono što vam se govori!“, odgovori g. Hederset brutalno.

„U svakom slučaju nije bilo potrebno da se na takav bezobrazan način, ponašaš, Daj. Čak i da sam bila u Feliksovoj kući, što se moglo desiti jer nisam znala broj kuće g. Alendejla. Samo srećom, Feliks je izlazio dok sam plaćala fijaker.“

„Da, lepo si to sročila, devojko moja! I misliš da je u redu. E pa nije! Lepo ponašanje jedne ledi da posećuje svakog nemoralnog tipa u gradu! I to u prostom fijakeru! E, to može da odgovara tvom pojmu o pristojnosti, Kardrose, ali ne odgovara mom, tako da znaš!“

„Daj ne budi, smešan! Niko ne može pomisliti kako je g. Alendejl *nemoralan tip!*“

„Ostavite rođako“, uzbudi se g. Hederset.

„Dragi moj Dajsarte, uveravam te da cenim tvoja osećanja i slažem se sa idejama o tome, ali možeš slobodno prepustiti stvar meni!“ reče Kardros.

„Baš je to što ne mogu! I to me podseti na još jednu stvar koju ti moram reći! Zašto, dovraga, ne vodiš bolje brigu o Neli? Da li si je ti izvadio iz škripca? Ne, nisi! *Ja* sam! Sve što si uradio je da si joj utuvio u

glavu da se za tebe udala što si bogat, kad čak i budala mora znati da je suviše guska da ima toliko razuma to da uradi. Tako kad se našla u škripcu nije se usudila da ti kaže. Morao sam *ja* da je izvlačim. Lepo sam se proveo zbog toga! Čak mi je i taj Hederset natuknuo da zbog *mene* nije mogla da plati onu prokletu haljinu!“

G, Hederset pocrvene. „Pogrešno sam razumeo! Rekao sam to onda!“

„Pa, bila je moja greška!“ besno viknu Dajsart. „Da nisam pozajmio trista funti od nje, ne biste je morali odvući sa praga onoga Kinga, ali kako sam mogao znati da će je to dovesti u nepriliku? Uostalom vratio sam joj!“

„Nel, drago moje dete, kako si *mogla* misliti... Zar sam te *tako* uplašio?“ , upita Kardros pokajnički.

„Ne, ne, sve je to bila moja greška! Mislila sam da je onaj nesrećni račun od madam Laval sa ostalima, ali nije bio, i kad mi ga je ponovo poslala, *nisam* mogla da ti kažem. Oh, Dajsarte, *molim te* ne govori više.“

„Da, sve je to lepo ali ću reći još nešto. Imam lep pojam o tome kakvo je tvoje mišljenje o meni, Kardrose, ali hoću da znaš da nisam bio ja koji ti je digao onu prokletu ogrlicu!“

„Šta?“ izusti g. Hederset.

„Nije potrebno da mi to kažeš, Dajsarte“, odgovori Kardros pogledavši Nel.

„E, pa, to je moja sestra mislila“, gorko će Dajsart.

„Gospode, nemoguće da si izgubio ogrlicu, Džajlse“ zapanji se g. Hederset.

„Ne“, i Kardros steže Nelinu ruku. „Nije izgubljena. Da je bila ne bih ni na trenutak pomislio da si ti uzeo, Dajsarte.“

„Mnogo sam ti zahvalan.“

„To je suviše! Šta vam je bilo rođako, da tako nešto pomislite?“

„Bilo je to veoma, veoma glupo od mene!“

„To je bila čista uvreda“, izjavi vikont.

„Jeste Dajsarte“, i Kardros podiže Nelinu ruku i poljubi je. „Nadam se da si molila da ti oprost, Nel - kao što ja tebe molim.“

„Oh, Džajls, molim te *ćuti!*“

Vikont se na trenutak namršti zatim uzviknu: „Šta, da li si mislio da ju je *ona* prodala? Tako ti i treba Nel!“

„Ali rekao si da *nije* izgubljena, Kardrose!“, prigovorio je g. Hederset.

„Bila je, ali mi je vraćena. Mislim da sad znam ko je - trebalo je da to odmah znam! Ne tvoja sestra, Dajsarte, već moja. Zar ne Nel?“

„Pa, jeste“, prizna ona. „Ali ne smeš biti *previše* ljut na Leti, jer verujem da nikad ne bi to učinila da joj ti nisi dao povod.“

„Šta!“, uzviknu Dajsart. „Sad si prevršila svaku meru! Nikad to nisam učinio!“

„Jesi, Daje, jesi! Ne mislim da si nameravao ali misleći o tome ubeđena sam kad si nas zadržao one noći sa g. Fenkotom - zaboga, *gde* je g. Fenkot?“

„Gde je, do vraga?“, uzviknu Dajsart.

„Nema potrebe da se brinete“, i g. Hederset pokaza glavom na naslonjaču u kojoj je g. Fenkot spavao. „Ne bih dozvolio da govorite da je slušao.“

„Nikoga nisam znao da padne u san kao Kornu čim malo više povuče.“, primijeti vikont, promatrajući svog prijatelja s privrženošću.

„Nemoj ga buditi, Dajsarte! Kakve veze, mila moja, ima to zadržavanje sa ovim slučajem?“

„Da, *kakve?*“, zahtijevao je Dajsart.

„Dakle, Džajlse kad nisam htela da prodam nijedan deo nakita - i *dalje mislim* da bi to bilo najodvratnija stvar - Dajsart je dobio ideju da se pravi kako je razbojnik i da ga tako uzme od mene. Samo ja sam ga prepoznala i sve je palo u vodu. Leti je mislila kako je bilo sjajno i sigurna sam, da je *to* nateralo da proda Kardrosovu ogrlicu.“ Najednom se zgrozi, „Za ime Boga, *Leti!* Šta mi to radimo, gubimo vreme? Kardrose otkrili smo Feliks i ja da su krenuli u poštanskim kolima sa dva konja! Tačno je da je to bilo pre nekoliko časova, ali Feliks misli da bi ih ti lako mogao preći!“

„Možda bih mogao - ako bih pokušao.“ složi se on.

„Zar nećeš?“, upitala je tjeskobno.

„Ne, dosta mi je trke. Neka je dobrodošla Alendejlu!“

„Da, ali venčati se na taj način! Pomisli samo na posledice! Ne bih

se čudila da i njega upropasti kao i nju! Nikad više se nisam začudila kad sam doznala da je podlegao njenom navaljivanju! A i tebi će biti neprijatno! Oh, molim te pođi za njima i dovedi ih!“

„Do vraga!“, uzvikne Džajls.

„Džajlse!“

Uhvati njenu malu ruku koja ga je vukla za rever. „Čuti, mila moja! Povešćemo se za mišljenjem najmerodavnijeg sudije po svim pitanjima pristojnosti. Šta kažeš Felikse?“

G. Hederset se zamišljeno posluži burmutom, nabra čelo. „Ne mislim da će biti velika razlika. Biće ogovaranja, ma šta uradio. Ne verujem da neće procureti ako pođeš u poteru za Leti. Mrka kapa ako je prisiliš da se vrati kući. Izgleda da je dobila histeričan napad kad je Alendejl pokušao. Ne bih bio rad.“

„Ne!“, uzbuđeno reče Kardros.

„Bolje okreni žalost na veselje.“, predloži g. Hederset. „Mislim da ću da krenem. Voleli biste da ostanete sami.“

Nel mu pruži ruku. „Upropastila sam vam večer“, reče pokajnički. „Vrlo mi je žao i mnogo sam vam zahvalna!“

„Ne. Ne, srećan sam što sam bio na usluzi! Idem do Vajta pre nego što zavirim na bal kod Seftonaovih. Još je rano!“ Pokloni se neobično graciozno.

„Zaista jeste! Hajde Kornu, probudi se!“

G. Fenkot otvori oči, nasmeši se i počeo da pevuši bez i malo sluha.

„Nebesa, nisi toliko pijan. Ne počinji jer znaš da ne umeš.“

„Moj je rođendan.“

„Nema veze! Hajde! Vreme je da se krene!“

„Mogu da pevam na rođendan. Mogu da pevam *Pevaj stara ružo* i mogu da pevam tvoju pesmu...“

„*Chip-chip, cherry-chip*“ umeša se g. Hederset.

„Baš tu! Znae je i vi?“, g. Fenkot kimnu glavom.

„Čuo sam je“, odgovori g. Hederset mračno i vrati izazovni pogled na vikonta. „Nazvali ste me raznim imenima, Dajsarte! Sad ću s vašim dopuštanjem reći da ste najveća budala koju znam!“

„Šta, do vraga, mislite s tim?“, eksplodira Dajsart.

„Znate vrlo dobro šta mislim! Naučili ste tu pesmu od Ćopavog!“

„Pa šta ako jesam!“

„Ja ću ti na to odgovoriti, Dajsarte!“ I Kardros se pozdravi sa rođakom i pogleda Dajsarta u oči. „Prosjački klub? Tako sam i mislio. Konjički puk bi ti odgovarao, bilo bi šteta protraćiti veštinu u jahanju. Dakle?“

„O, do đavola i ti! Rekao sam ti da ne mogu!“, reče Dajsart.

„Videćeš da možeš, obećavam ti!“

„Ne znam šta bih dao da sam tamo!“, impulsivno će Dajsart.

„Pridružićeš se Daj?“ zapita g. Fenkot koji je pratio razgovor s velikim interesom. „Odlična ideja! Hajdemo odmah!“

„E, ne možemo. Sem toga ti nećeš!“ odbrusi Dajsart.

„Hoću.“ uvjeravao ga je g. Fenkot „Ne znam zašto se ranije nisam setio. Nema ovde šta da se radi, sem natraške da idemo do Brajtona, a to mi se ne sviđa.“

„Ko će vas grditi?“ složi se Kardros i povede ga ljubazno ali čvrsto u hol.

„Baš je to to.“ objašnjavao je g. Fenkot. „Mogao bih. Nikad nisam odbio izazov i čini mi se da Vili hoće da me iskuša. Znate li Vilija?“

„Ne, ali ne bih gubio vreme da napustim zemlju.“

„Vi ste razuman čovek. Vrlo mi je milo što smo se upoznali.“, srdačno odgovori g Fenkot.

„Zadovoljstvo je i na mojoj strani, hvala.“ Kardros mu stavi šešir u ruke i otvori vrata.

„Nema na čemu“, i g. Fenkot siđe stepenicama.

„O, sad će ići po celom gradu pokušavajući da nađe konjički puk“ Dajsart uze svoj šešir, zastade i pogleda Kardrosa.

„Prokleta si budala Dajsarte, i prokleta nevolja pored toga - ali suviše dobar čovek da traći svoje talente glupim nestašlucima! Ne sekiraj se zbog majke! Srediću sve s njom.“

Pruži ruku, vikont je uze i nasmeja se. „Kad bi mogao?“

„Mogu.“

„Đavolski dobro od tebe. Imam nešto da ti kažem i nije baš lako. Ono što sam čuo od Nel, kad je bila u škripcu - dobro, ukratko nije znala

dok joj nisam rekao da je voliš. Mislila je da si se oženio iz praktičnih razloga po dogovoru i bio suviše učtiv da ona vidi.“ Glasno se nasmeja. „Po dogovoru! Bože, kakve glupače!“

„Je li to ozbiljno? Nemoguće!“, zaprepasti se Kardros.

„Je li? Ne znaš moju majku, Kardrose! Laku noć! Moram poći za Kornijem!“

Siđe niz stepenice, mahnu i ode. Kardros je gledao za njim jedan trenutak i baš je hteo da se vrati kad poštanska kola dođoše iza ugla i zaustaviše se. Iz kola g. Alendejl iskoči i pruži ruku svojoj verenici.

„Kakvo prijatno iznenađenje“, blago reče Kardros.

Pošto je platio poštanska kola g. Alendejl povede jednom rukom svoju ljubav, a drugom uze veliku torbu g. Torna i pope se uz stepenice. Tu se zaustavi i pravo pogleda Kardrosa u oči. „Doveo sam je kući, ser.“

„Vidim. Vrlo pametno.“

Leti baci uplašen pogled na njega ali ne reče ništa.

„Dugujem vam objašnjenje. Ali na prvom mestu najozbiljnije vas molim kakav god gnev da osećate - s pravom, što ne mogu da poreknem - molim vas neka se taj gnev svali samo na mene.“

„Ne vidim zašto da se moj gnev svaljuje na vas, ali ako pretpostavljate da nameravam da kaznim Leti budite spokojni!“

„Vidiš, mila moja?“ nežno joj se obrati g. Alendejl.

„Ne bojim se Kardrosa!“ tiho, ali ljutito, odvrati Leti.

„Bilo bi mnogo bolje za tebe i za sve nas. Uđi u kuću ali ostavi herojstvo napolju.“ Uvede je i nasred hola vide Farlija otvorenih usta. „Eto tako“ primeti.

„Čuo sam kad su se kola zaustavila“, objasni batler i zagleda se u Leti.

„Da, leđi Leti se odlučila da ipak ne provede noć u Brajnston skveru. Možete oboje ući u biblioteku.“ Priđe vratima i širom ih otvori. Nel ga uplašeno pogleda. „Džajlse, učinilo mi se da čujem kola...“

„U pravu si, draga moja. Možeš li da zamisliš nešto lepše? Naša mala Leti je ponovo s nama.“

„*Mrzim te!*“ prošaputa Leti i briznu u plač.

„Leti! O, Leti, hvala Bogu da si došla“, viknu Nel i pohita joj u susret.

„Volela bih da nisam. Kamo sreća da umrem!“

„Ne, ne, ne smeš to govoriti!“ I zagrlji je jednom rukom a drugu pruži g. Alendejlu. „G. Alendejl, toliko sam srećna što se nisam prevarila!“

Bilo je nemoguće pomisliti da ćete uraditi tako nepodesnu stvar i pobeći s njom.“

Poljubi joj toplo ruku. „Želeo bih da nađem reči i izrazim vašem gospodstvu zahvalnost koju osećam. Kad razmotrim okolnosti koje su prouzrokovale da mislite (cela istina koja vam nije poznata) sramno o meni, ostajem vezanog jezika.“

„Ne bi se reklo“ suvo će Kardros.

Nel se ugrize za usnu i povede Leti sofi. „Dođi srce, sedi pored mene i pokušaj da se smiriš.“ Vide kako zabrinuto g. Alendejl posmatra Leti i nasmeši se na njega. „Biće joj ubrzo bolje, ne brinite se za nju.“

Bi zahvalan i odlučno se okrenu Kardrosu. „Ser, imam da obavim dužnost. Govorim u ime ledi Letiše i biću kratak, samo vas preklinjem setite se da je mlada i u velikoj nevolji, budite milostivi prema njoj. Ono što vam moram otkriti veoma će vas pogoditi. Još ne znate najgore i moja je bolna dužnost da vas o tome obavestim.“

„O, znam. Hoćete da mi kažete da je Leti ukrala ogrlicu.“

Leti diže ruku s Nelinog ramena. „To *nije* bila krađa! *Nije bila!* Ne pripada Neli, a njoj se i nije dopadala! Pripadala je *porodici* i tako je ona isto toliko moja kao i tvoja, Džajlse!“

„Draga moja, zaboravljaš da sam ti nekoliko puta objasnio da nije tako“, ozbiljno reče g. Alendejl.

„Da, ali *jeste!* I onako Džajls neće da mi dâ moj deo, i onda šta sam mogla da uradim?“

G. Alendejl je izgledao ožalošćen ali je očigledno video da nije trenutak za raspru. Izvadi paket iz džepa i stavi ga na sto. „Ovo je suma koju je za ogrlicu dobila. Da sam bio u stanju, međutim nisam, otišao bih zlataru kome je prodana. Ja ću nabaviti...“

„Dozvolite da vas utešim. Zlatar mi je danas doneo i ja sam je otkupio.“

„Ser, pao mi je veliki teret s duše.“

„Verujem da jeste. Želeo bih da zadovoljite moju radoznalost. Da li je otkriće da je vaša mlada ukrala ogrlicu navela vas da odustanete od misli na bekstvo do Gretna Grina? I kad ste krenuli natrag?“

„Nije bilo bekstva, ser.“

„Naravno da nije“, umeša se Nel. „Ali- kuda ste otišli?“

„Kriv sam zbog obmane. Ne moram, nadam se, da vas uveravam da mi je takav postupak bio najodvratniji. Obmanuti nekoga koji mi je tako drag, koji je svu svoju veru položio u mene, bilo mi je tako bolno da vam ne mogu opisati. Ali kad sam video da nikakve reči ne mogu da ubede moju dragu da je vratim kući, kad sam je video u takvom očajanju i bolu...“

„Da, video sam je u histeričnom napadu. Nema potrebe da mi opisujete. Iskreno vas žalim. Šta se onda uradili?“

„Bojeći se da može, ako je nateram da se vrati, prekratiti sebi život složio sam se da pobegnemo na granicu. Verovala je da smo na putu za sever ali ja je nisam odveo u Gretna Grin već u Vimblon.“

Nasta tišina. „U Vimblon! Nadam se da ste imali dobar razlog.“ Reče Kardros glasom koji se tresao.

„Prirodno da je imao!“ Nel se nasmeši na g. Alendejla. „Mislite, odveli ste je majčinoj kući. Kako pametno od vas!“

Pokloni se. „Učinilo mi se, madam, jedini izlaz. Mogao sam se osloniti na sud moje majke u koju imam potpuno poverenje, jer je njeno razumevanje veoma široko, a um dubok. Njeno čvrsto, ali nežno vaspitanje mojih sestara ohrabрили su mi nadu da će njen uticaj nad mojom dragom prevladati.“

„Vidimo da jeste. Dragi moj Alendejlu, zašto nikad nisam imao privilegiju da upoznam vašu majku?“

„Volela bih da te *ubijem!*“, ču se Letin glas.

„Moja majka, ser, retko ide u društvo“, ukočeno odgovori g. Alendejl.

„Ali se nadam da je ipak možete ubediti da me primi.“

„Ne razumem vaše gospodstvo“, dodade g. Alendejl još ukočenije. „Imam utisak da se šalite!“

„Ne, ne šalim se. Budite ljubazni i sasvim mi iskreno recite da li nedostatak lepog ponašanja kod moje sestre, njena preterana osetljivost i beskrupuloznost, koja ona ne okleva da upotrebi kako bi ostvarila svoj cilj, da li vas je sve to ubedilo da vam nikako ne odgovara da bude vaša žena?“

„Džajls, *nemoj*, molim te!“, molila je Nel, dok je Leti plakala.

„Ser“, reče g. Alendejl vrlo bleđ ali gledajući pravo Kardrosa u

oči, „ja ne pokušavam da pređem preko njenih grešaka, mada mogu da ih izvinim, ali ja je volim i to, makar kakva da je i makar šta da radi.“

Leti diže oči i sa strahom na licu prošaputa, „Džeremi, o Džeremi!“

Kardros okrenu glavu. „Nisi ga vredna, Leti!“

„Ne, znam da nisam ali - o željela bih da jesam!“

Nasmeja se. „Dobro, mogu da kažem ima još nade za vas. Bolje je oženite Alendejle!“

Izgledalo je nekoliko trenutaka da obe strane ne veruju svojim ušima da su tačno čule. Prvo se Leti povratio glas. „Džajls, misliš li sada? Pre nego što otplovi?“

„Da, to mislim.“

„O, moj najdraži brate kako si dobar“, i Leti polete sa sofe i baci se na njegove grudi. „*Molim te* oprost mi što sam ti govorila užasne stvari! Nisam tako mislila! Oh, kako sam srećna! O, Džeremi, *obećavam* nikad neću uraditi nešto što ti ne voliš!“

„Ser, ne znam kako da vam prenesem moju zahvalnost za vašu plemenitost, moje...“

„Ne pokušavajte. Vi ste vrlo dostojan mlad čovek, ali voleo bih kad biste se uzdržali od slavopojki. Sad ću vas poslati kući. Ako možete dođite sutra u podne da sredim zaveštanja s vama, ako vam odgovara. Leti, možeš ga ispratiti do vrata i pošto mu kažeš laku noć, idi u krevet.“

„Krevet u deset časova!“ Pobuni se nimalo zadovoljna.

„Da, krevet u deset časova. Ako nisi iscrpena posle tolike neobuzdane strasti, trebalo bi da budeš. Nemoj se sa mnom prepirati. Moje strpljenje ima granicu!“

„Zaista treba da ideš, draga“, Nel je nagovarala. „Izmorena si i ja ću poći s tobom i...“

„Nećeš“, umeša se Kardros.

Savladani ovim hladnim autoritetom mladi par se oprezno povuče, a Nel se nasmeja mužu. „*Zaista Džajlse!*“

Podiže je sa sofe, malo je odmače i nasmejanog lica je pogleda. „*Da, zaista!* Koliko dugo misliš da ću čekati da budeš moja?“

Nije odgovorila, stidljivo se zacrvene, ali ipak otvoreno ga

pogleda.

„Ima toliko mnogo da se kaže, Nel - i nek' mi Bog oprost - toliko mnogo da se opovrgne. Draga moja, o da sam otsekao jezik pre...“

„Nema ništa da se opovrgne, zato što to nisi rekao meni. Malo me je bolelo - ne onoliko koliko sam zaslužila, možda! Jer bojim se, bila sam rasipna, puna - puna obmana i veoma glupa!“

„A iznad svega veoma glupa. Izgleda da sam bio i suviše mek s tobom! *To se neće ponoviti!* I mislila si da sam te zaprosio zato što sam hteo da se oženim i u tebi nisam ništa video što bi me odbijalo, zar ne? Nel kako si *mogla* biti takva guska!“

Ona obori glavu. „Mama je rekla - da ti se *dopadam*, da si pun obzira i opomenula me je da ti ne padam u naručje ili - ili da se pravim da ne primećujem ako - možda - imaš neki drugi interes.“

„Zahvalan sam tvojoj majci. I da li ti je izgledalo da imam drugi interes?“

„Ne. Ali sam znala. Prvi put kad sam sreća Leti rekla mi je da sam lepša od tvoje ljubavnice.“

„Bila je u pravu. Želeo bih da je Alendejl redovno bibe svake nedelje, ali se bojim, neće. Ledi s kojom sam bio u prijatnoj vezi nekoliko godina nije nikad trebalo da te zabrinjava. Rastavili smo se bez žaljenja ili zle volje i kad se danas sretnemo u društvu to je s ravnodušnim zadovoljstvom starih poznanika. Od trenutka kad sam te video Nel, imala si moje srce. To je istina.“

„Dajsart mi je to rekao. Rekao je da je svako to znao.“

„Daleko više volim tvog brata od moje sestre. Ali zašto si me, moja mala luda ljubavi, držala na još većem odstojanju?“

„Vidiš dugovala sam *tri stotine funti!* Šta sam mogla da učinim drugo dok ne platim taj strašni dug? S tim na savesti nisam mogla da to kažem da sam te ludo volela od samog početka; a da si otkrio moj dug nikad mi ne bi verovao. Ali jesam, Džajlse!“

Kad je Farli tiho ušao u sobu, video svoju gospodaricu u čvrstom zagrljaju lorda, nečujno je izašao u hol. Tamo je ostao nekoliko minuta, posle čega je vrteo kvaku i po drugi put ušao u biblioteku. Lord je stajao kod ogledala i doterivao mašnu, a ledi malo raščupana sedela u velikom naslonjaču. „Ne znam kako se to desilo da nemamo goste na večeri“, rekla je slabašnim glasom.

„Ali zašto me, draga moja, nisi obavestila ranije“, prebacio je lord. „Ja bih se potrudio da ubedim tvog brata i njegovog ljubaznog prijatelja da nas raspolože svojim društvom.“

„Da, zaista - baš glupo od mene“ prilično odmerenim glasom odgovori.

„I Alendejla, da razgovor ne klone“, nastavi nemilostivo njegovo gospodstvo.

Pogođen nedostatkom lordovog viteštva, Farli spase svoju gospodaricu, lepo izabranim rečima: „Večera je servirana, mileđi“, i tako dovrši ovu scenu.

Beleška o spisateljici

Žoržet Hejer (1902-1974) je omiljena britanska spisateljica koja se smatra začetnikom žanra prefinjenih istorijskih romansi i koja od 1920. godine ne gubi mesto na vrhu svih svetskih bestseler top-lista. Pripovedanje Žoržet Hejer je romantičarsko, oštro, duhovito i stilski savršeno. Ona poseduje istančan osećaj za vreme o kojem piše. Njena elegantna i duhovita proza obiluje sjajno iznijansiranim likovima, savršenim i izuzetno romantičnim opisom jednog vremena, koje opisuje toliko verno kao da mu je sama bila svedok. Hejerova je dostigla sve ono o čemu drugi pisci samo sanjaju. Njene knjige spadaju među one koje se čitaju po nekoliko puta. Često se čuju i čitaju komentari kako je izuzetna ili zapanjuća.

Bosnaunited

Žoržet Hejer
NAIVKA
2006.

Izdaje
NARODNA KNJIGA
ALFA
Beograd, Šafarikova 11

Za izdavača
Snežana Mijović

Lektor-korektor
Dobriša Živanov

Štampa
ALFA - Beograd